

YÜRÜ BABAM YÜRÜ

HÜSEYİN KAYA

Bir babanın evlatlarına miras olarak bırakabileceğın en büyük eser, yazıları ve fotoğraflarıdır.

HAZIRLIK

2017 yılı Haziran ayında beni yanlarında yürütmeyen arkadaşlarıma inat, bütün yaz Karasu sahillerinde, sabah ve akşam olmak üzere kumsalda yürüyüşlere başladım. Yiyeceklerime de dikkat ederek dört ayda 10 kg. zayıfladım. Hala beni aralarına almamakta direnen, ısrar eden arkadaşlara inat haftada üç dört gün Değirmendere, Halidere, Ulaşlı, Karamürsel, Saraylı tepelerinde yürüyüşlerime devam ettim. Yürüdükçe doğanın seslerini dinledim. Çiçeklerin renklerini, kuşların cıvıltısını içimde hissettim. Kışın kar yağdığında uzaktan gelen köpek seslerini, rüzgarın uğultusu getiriyordu. Aniden karşımıza çıkacak köpeklere nasıl tepki vereceğimi de bu dağlarda öğrendim. Hayvanı sınırlandırmeyeceksin ve sorumluluk sahasına girmeyeceksin. Kesin emir ve komut vereceksin. Kışın, Değirmendere sahilinde hiçbir şey yok iken, Saraylı tepelerinde, Halidere sırtlarında kar ile karşılaşmak sürpriz değildi. Her taraf ıssız, ses yoktu kışın. Ağaçların birinden bir dal kopsa sesini duyardım, “Noldu lan!” diye etrafıma bakardım. Genellikle yalnız yürüdüm. Elbette bana eşlik eden, ya da benim eşlik ettiğim arkadaşlarım oldu. Küçük, küçük gruplar halinde yürüyordum. Kimisi hiking, kimisi trekking, kim ne derse desin ama asıl olan yürüyüştü. Adı değişik olunca o yürüyüşü ayaklarımız yerine başka bir şeyle mi yapıyorduk sanki. Baharın gelmesi ile birlikte bizim tepelerimiz de canlandı, cıvıltılar çoğaldı. Kuşların karşılıklı şarkı söylemeleri, yolda yürüyen kişiye bambaşka huzur veriyordu. Benim hissettiklerim bunlar. Önünde upuzun bir yol, sana eşlik eden bir sürü kuş.

Çiçekler açmaya başlamış, hayata merhaba diyorlardı. Doğum olayı, yeniden canlanma, gösterişli renkler, mükemmel simetrik çizimler. İnsanoğlu da doğayı örnek almamış mı zaten. Bütün bilimlerde olduğu gibi hala çözölemeyen bir sürü sır saklı doğada.

Denizcilikte, gelecek liman neresi acaba? Nasıl bir limana gideceğiz? En güzel barlar, publar nerede? Bu merak duygusu insanı denize bağlamaya yetiyor ve artıyor bile.

Burada yaptığım yürüyüşler artık yetmez olmuştı.

Rota belli idi, nereye gideceğim merakı ortadan kalkmıştı ama kimlerle karşılaşacağım, bilinmeyenleri görme, öğrenme duygusunu depreştiriyordu.

Ne göreceğim? Acaba köy fırınında pişmiş, sıcak bir otlu pideye denk gelebilir miydim? Köylerde tezek kokusunu duymadan içtiğin sütün, yediğin peynirin, yoğurdun tadını anlayamazsın.

Otomatik makinelerden geliyor zannedersin o sütün.

Küçücük, yaşam denilen sıkışmış hayatımızda güzelliklerin farkına varabilmek için yürümek lazımdı. Sonsuza yürümek. Bitmeyen yolların sonunu görmeye çalışmak, hayat labirenti içinde dolaşmak lazımdı.

Artık hemen arkamızda duran kocaman dağlar küçücük gelmeye başlamıştı.

Hedefi büyültmenin zamanı gelmişti.

Her gün yeni yerler, yeni insanlar, yollar, yollar. Kıvrılarak yükselen yollar.

Kendi ölkemizdi yürüdüğümüz için, Türkçe konuşup anlaşılabiliyorduk. Selam verebiliyorduk, “Hoş geldin! Nerden gelip, nereye gidersin?” diye sormalar, onların yüzünde mutluluk dolu ifadeleri görebilmek de büyük keyif vasıtasıydı. Evet, yarın nereye gideceğiz.

Yürü babam yürü.

Rota planlamasına yürüyüş başlamasından 5 ay önce başladım. Türkiye’min o kadar çok gezilmesi, görülmesi gereken yerler, köyler vardı ki.

Sahil kesiminden ziyade iç kesimlerde insanlarımızın yaşam koşulları, gelecek nesillerin nasıl yetiştiğini görmek geleceğimiz açısından çok fikir veriyordu çok.

Hedef büyüktü. Orayı da göreyim, burayı da gezeyim.
100 gün değil 1000 gün de yetmezdi, gezmek görmek için.

1.gün

Heyecan büyük, yola çıkacaktım. Nelerle karşılaşacağımı tahmin etmekten ziyade gerçeklerle yüzleşecektim. O gece uyku girmedi gözüme. Sağa dönüyorum, sola dönemiyorum orada kedim yatıyor. Hoca sabah ezanını okuyor, ondan sonra nereye uyuyacaksınız.

Bekliyorsun ki, ne olacaksa olsun artık. Zaman yavaş, yavaş geçmiyor, adeta koşturuyor.

Sanki yollarda hiç terlemeyecekmiş, kirlenmeyecekmiş gibi banyomu yapıyorum.

Koku sürsem ne fayda! Dağda aylara mı öptüreceğim kendimi. Eşyalarımı indirdim kapı önüne, arabayı hazırlıyorum.

Daha önce evin içinde birkaç kez prova yapmıştım. Neyi nereye koyacağımı ayarlamıştım.

En altta iki sandalye bi masa olacaktı. Kelebek mobilyadan değil, plastiktendi.

Onun üstündeki sırt çantasında Nurgaz'dan iki tüp gaz, bir de ocak. Belki yollarda kebab yaparım diye şişlerimi de aldım.

“Ulan!” diyorum kendi kendime,

“Sanki yürüyüşe değil de kampinge, alem yapmaya gidiyorum”

İki tane tekerlek var, yolda patladı, çatladı, ne yapacağım?

Hadi pompayı da alalım, bisiklet anahtarlarını da alayım.

Bir sürü konserve, makarnalar, çorbalar.

Düğün var komşu köyde. Oraya gidiyorum.

Ondan sonra da diyorum ki,

“Bu çanta niye bu kadar ağır?”

Dur, daha öbür çantalara gelmedi sıra. Valiz aldım yaa...

Bir tarafında çamaşırlar, diğer tarafında ekipmanlar.

Telefon, fotoğraf makinesi, piller, tabanca ve mermileri, işaret fişekleri, eee bir de güneş enerji panelimiz eklendi mi bunlara.

Daha ne olsun ?

Arabayı güzelce yerleştirdim. Bağlamaya geçtim.

Oradan, buradan deli dana gibi bağlıyorum. Yük kaymasın diye.

Daha su yok bu ağırlıkların içinde. Yolda giderken 3x1.5 litre suyu ekledim mi. Ohh sefam olsun.

Olsun da, bu arabaya eşek bağlasam,

“Banane lan, iki lokma saman için bunca yük çekilir mi?” diye isyan eder.
Ama, ben anlı şanlı yola çıkıyorum, hiçbir eksiğim olmamalıydı.
Bak, bak, hayale bak.
Şimdi mola yerinde iki sandalye bi masa var ya. Bilgisayarımı çıkaracam. Takacam güneş enerji sistemine.
Karşımdaki sandalyede sekreterim.
“Yaz kızım, bugün şunları, şunları iyi yaptık. Akşama kebabı hak ettik”

Meydanda toplanma yerine gideceğiz. Vakit hızla geçiyor.
Arabayı bağladım. Türk bayrağımı da uygun bir yere koydum.
Herkes görsün diye.
Afili rengi olan tişörtüm, taa uzaktan görülüyordu. Geniş kenarlıklı şapkam da ayrı bir hava katıyordu. Zannedersiniz ki Avrupa fatihi geliyor.
Ulan, koli taşıma arabasından, hiking trailer yaptık.

Emniyet kemerinden, çekme aparatı yarattık. Her şey uyduruk, kaydırdıktan, sadece ben gerçeğim. Arabayı yola çıkarttım, çaktırmadan yandan bakıyorum.
“Ne güzel yükledim, her taraftan deniz bağı yaptım. Araba devrilse yük kaymaz. Kalıp gibi durur” diyorum.
Eşim,
“Şu arabanın yanında dur da, bi fotoğrafını çekeyim. İleride torunlara gösteririm” diyor.

Fotoğraf faslı da bittikten sonra girdim arabamın kollarının arasına. Bana sıkı, sıkı sarılsın diye bana doğru eğdim, hoop fırsattan istifade kancaları taktım.

Ne olursa olsun benden kopamazdı. Onunla ne günlerimiz olacaktı bizim.

Verdim gazı, yokuş aşağıya bana kimse yetişemiyor. Kadıncağız fotoğraf çekecek, azıcık bekle değil mi, yok.

Yürü babam yürü.

Geldim meydana, Türk bayrağım pır, pır ede, ede. Meydanda kimse yok. Heyecan bu işte, adamı sabahın köründe yollara düşürüyor.

Neyse Değirmendere'den, İzmit'ten dostlar, arkadaşlar uğurlamak için geldiler.

Mutlu oldum elbette.

Gazeteci kardeşimiz de geldi.

“Hadi gitsene lan, röportaj yapacak seninle” diyorlar.

“Ne diyecem lan ben, yürüyecem işte” diyorum.

Biraz daha zaman geçtikten sonra alıştık ortama,

“Bak ben yürü babam yürüde hepsini yazdım. Orası sana yardımcı olacaktır” dedim.

Bu arada saat 09:00 oldu.

Günlerden 19 Mayıs, Cumartesi.

Yola çıkmadan önce yüce önderimiz Atatürk’e saygı duruşunda bulunmadan yola çıkılmazdı. Saygı duruşunda bulunduk, vedalaşmalar başladı.

Ben yine arabamı kucakladım, sarıldım, kilitlerini taktım benden ayrılmasın diye. Başladık yürüyüşe.

Dört yol’daki fırından 5 tane küçük ekmek alın dedim benimle beraber yürüyen kardeşlerime. Hop attık arabaya. Bu arada

gazeteci kardeşimiz de bizlerle yürüyor, fotoğraflar çekiyor.
Ben de poz bile veremiyorum, doğal olsun diye.
Ciddi olacaksın, gülümsemek yok, kamera gördüm diye
gevşemek yok yani.
Yükümün ağırlığı tahmini 40 kg civarında, 10 kg da araba, etti
mi 50 kg.
Saraylı köyüne kadar gittim. Sorun yok. İbo'nun kahvede
çayımızı da içtik. Yoldan geçerken marketten 3x1,5 su da aldı
arkadaşlarım.
Artık kaç kg olursa olsun anasını satayım.
Allahtan benimle beraber gelen dört tane genç kardeşim var.
Yokuşa geldim, motor su kaynatacak. Ofluyorum pufluyorum
ama yapacak bişey de yok.
Bir ara bana acıyan arkadaşlarım,

“Abi senin yolun uzun, sen bırak da biz çekelim arabayı.”
Arkadaş 50 kg. ağırlık. Adamlar benden beter oflayıp
pufluyorlar.
Bazen onlara da takılıyorum,
“Tek başıma çektiğim arabayı dört kişi zor çekiyorsunuz be ya“
diyorum.
Dört çeker yaptılar. Bir beygir gücünden dört beygir gücüne
çıktı araba
Çık, çık yokuşlar bitmiyor.
Düz yola geldim,
“Hadi artık verin arabamı, sonra hep biz çektik dersiniz, beni de
reklam edersiniz” dedim.
Sopalarımın fren yapma, yavaşlatma işi. 50 kg arkadan ittiriyor.
Önümdeki çukuru arabayla beraber atlar geçerim derken, küt

araba devrildi. Kollar yamuldu. Çok iyi bağlamakla övündüğüm masa, sandalyem arabadan uçtu.

Yola çıkalı daha üç saat olmuştu. Moralim bozuldu ama arkadaşlara da hissettirmemeye çalışıyorum.

“Abi bu yük çok fazla, bunu azalt” deyip duruyorlar bana. Nasıl azaltacağım, hepsi lazım olur düşüncesi ile alınmış eşyalar.

Baskılar arttı, hele de araba devrildikten sonra azaltmam gerektiğini daha iyi anladım. Çünkü hemen karar vermem lazımdı, yola inince onlar benden ayrılacaklar, yalnız başıma kamp yerine kadar yürüyecektim.

Ayrılma noktasına gelmeden önce arabayı boşaltıp, yeniden bağladım.

Vedalaştık, zor oluyor ama olmak zorunda. Ne güzel arabayı ittiriyorlardı, çekiyorlardı. Yardımsever kardeşlerim benim. Yükünü azalt tavsiyelerine uyacaktım. Akşama yükümü alacak kardeşimle anlaştık.

Eee, kaldım mı tek başıma.

Yürü babam yürü.

Lütfiye köyüne vardım, yaklaşık üç km yürümüştüm. Haliyle sıcak da bastırmıştı. Karnım da acıktı. Zengin bir arkadaşımın getirdiği, dün akşamdan kaldığı her halinden belli olan simitlerini yemeğe başladım, olmayan dişlerimle.

Üstüne de suyu çektim, karnım şişince doyduğumu anladım.

Yanıma sohbet için gelen iki kişi,

“Dayı senin işin mi yok ya, git evinde otur” diyorlar.

Hayatta hiçbir hedef ve gayeleri olmayan insanlar, ne olacak.

Onlara ne anlatsam boş!

Ben de boş verdim zaten, Allaha ısmarladık bile demeden yola çıktım.

Gidiyorum, arabayı çekiyorum, içimden de söyleniyorum.

“Ulan bu kadar olması gerekir miydi” diye, ama bana sorarsanız gerekirdi.

Daha ne kadar yol vardı yaa... Amma da çok varmış be... diye, diye yolu bitirdim.

Geldim, daha önce ziyaret ettiğimiz bahçeye.

Çadır kuracağım yeri tespit ettim. Hava yağdı yağacak. Gelip eşyalarını alacam diyen kardeşimi bekliyorum. Hava kararmadan önce çadırı kurmalıydım. Eşyalar ayırıp, çadırın içine atmalıydım ki ıslanmasınlar.

Eşyaları ayırmaya başladım ama, bi taraftan da içim gidiyordu. Onu ayır, bunu ayır, bana bişey kalmadı.

Çadırı kurdum, hava kararmadan önce, eşyaları attım içine bekliyorum.

Kendi kendime, ulan eşyaları da ayırdım, bunları tekrar taşımak ne zor olacaktı.

Bayağı bi vakit geçti, artık yatmaya hazırlanıyordum. Uzaktan sesler duydum,

“Hüseyin Abiii” diye,

“Hah geldi” dedim.

Ben de yukardan bağırdım,

“Geell, buradayım” diye. Nasıl olsa dağ başı.

Neyse, torba getirmiş,

“Eşyalarımı poşetin içine koy abi” diyor.

“Ulan donlarımı da poşete mi koyacam?” dedim.

“Abi yükünü azaltacaksın, zorundasın, yoksa gidemezsin. Üçüncü gün eve dönücem diye ağlarsın sonra” dedi.

Verdim, valizin içine doldurdum ne varsa. Bilgisayara kıyamadım. Her akşam anılarımı, yaşadıklarımı yazacağım ya. 10 kg civarında gönderdim.

Gece hemen uyuyamadım zaten. Kuş sesleri, çadırın üstüne düşen yağmur damlaları uyutmadı. Sonra bi ara dalmışım.

2.gün

Bu gün yapacağım 19 km.lik Tacir şelalesine kadar olan yolu Kocaeli Doğa Sporı Klubünün çok değerli üyeleri ile, değerli dostlarım ve sevgili eşim ile beraber yapacaktım. Erkenden kalkıp makyajımı tazelemem lazımdı. Beni çirkin görmelerini istemezdim.

Yok be yaa, ne makyajı, yüzümü yıkadım, kahvaltıda yine dünden kalmış olan, zengin arkadaşımın aldığı bayat poğaçaları yemeye devam ettim.

Merakla bekliyordum mola yerinde gelenler ne getirmişti diye. Onlardan otlayacaktım.

Dün akşamdan beri,

“Abi yükünü azalt“ sözleri kulağımda çınlıyordu.

Daha ne azaltıcam lan! Ne istedinse verdim.

Arkadaş pantolonu bile verdim. Bütün kumanyamı aldın.

Sıcak bi çorba bile içemeyecek miydim ben.

Dağın başında çorbacı mı arayacaktım.

Allah seni bildiği gibi yapsın e mi!

Geldiler, sıcak bi karşılama töreni, hoş geldin faslı. Eşime gül takdim ettim.

Yahu ne kadar kıskanç oluyor şu kadın milleti.

Adamın bahçesinde kalmış zaten tek gül, onu da ben aldım.

Aaa, Ooo sesleri.

Neyse onları da öperek gönüllerini hoş tuttum.

“Napıyoz?” dedi başkan.

“Çıkıyoz!” dedim.

“Nerden?”

“Şurdan!”

Biraz yokuş çıkacaz diyebildim.

Ama resmen tırmandık. Ben oflayıp, pufladıkça benim halime acıdılar.

“Dur abi biz çekelim, sen nasıl olsa onla çok gideceksin”

Ne güzel valla, keşke hep gelseniz de beraber

“Yürü babam yürü” yapsak.

Hayatta en güzel şey yükü paylaşmak.

Benim arabanın yükünü paylaşmak daha güzel.

Ayvazpınar’a doğru olan yokuşu çok kolay çıktım.

Araba yeni doğmuş çocuk gibi sevgili dostlarımin ellerinde, kucaktan kucağa dolaşıyor.

Düz yerlere gelince,

“Valla size de ayıp oluyor ama, verin de biraz ben taşıyayım şunu”

“Hayatta olmaz, vermeyiz, biz onu çok sevdik”

Benim korkum şu, çocuğu dağ bayır aşırırken, koştura, koştura giderken, bir de çekiştirirken kolunu bacağını çıkaracaklar.

Sonra erkenden eve dönmek var.

Ama gerçekten bayırda hiç bana bırakmadılar.

Eşimin rahatsızlığından dolayı arkadan yavaş, yavaş geliyoruz.

Eee, biz niye yavaş geliyormuşuz.

Bak sen yediği naneye bak. Söylenecek laf mı bu.

Belki biz selfi yapıyoz arkada.

Neyse, rampa çıkma işleri bitti. Millet de iyice acıktı.

Herkes yayılmış toprağa, açmışlar önlerine kumanyalarını.

Ben yine bayat poğaçaları yiyecektim ki, doktorum bağırdı,

“Yeme abi onları, zehirlenirsin!”

Ulan zengin kaptan ! Senin alacağın olsun e mi!

Eşim hazırlamış ekmek arası, ama bana yetmedi. En

yakınımdakilere bakıyorum, millet ne yiyor diye.

Arkadaş, yeni evli çift var. Ekmek arası ceviz yiyorlar.

Eşine hazırlıyor,

“Biraz da fındık koy, o boş kalan yere de kuru kayısı ve çekirdeksiz üzüm koy, anlarsın ya” diyor.
Onlar başka dilden konuştukları için, hiç kimse bişey anlamıyor, sadece onlar anlıyor.
Hay Allah’ım yaa...
Güneş enerji panelimin enerji depolama ünitesinde sd ve usb giriş yerleri var. Yola çıkmadan önce oyun havaları yükledim sd karta. Bi taraftan türküler, oyun havaları çalışıyor.
Karnı doyan kalkıyor, oynuyor. Ne oynak arkadaşlar edinmişim yarabbim.
Bağırıyor biri ordan
“Halay yok mu abi” diyor. Taa en arkadaki de,
“Ben roman isterim” diyor.
Kanında var demek ki. Sanki ben dağ başında dj’yim. Fazla boş bırakmaya gelmezdi bunları.
“Hadi, hadi gidiyoruz” dedim de, yola çıkabildik.
Ama ben kendi aramızda meşhur olmuştum.
Herkes benimle fotoğraf çektirmek için yarışıyor. Kendimi gülüyormuş gibi göstermek için ağzım yayık kaldı.
İniş başladı. Araba arkadan ittiriyor beni. Ama kardeşim 19 km, napalım. Dağ başında kalıp da kurda kuşa yem mi olalım.
Gerçi yine dağ başında kaldım ama, hiç olmazsa bana oraya kadar eşlik edeceklerdi.
Yahu, iniyoruz, iniyoruz yol bi türlü bitmedi.
Bana soruyorlar,
“Kaç km. kaldı abi?” diye.
Ben bilsem söylerim elbette, Tacir şelalesi diye bir yere gidiyoruz. Ben de bilmiyorum ki nerede olduğunu.
Ama, dağın tepesinde şelale, kanyon olmayacağına göre iki dağın arasında bir yerde olmalıydı.
Ha gayret !
İkinci günde yokuş aşağıya inmekten yoruldum.
Ee, benim arabada fren yok ki ! Elimdeki iki tane sopa ile yavaş, yavaş iniyorum.
Hah, uzaktan vadi güzüktü, şelale de oradadır. Bizden hızlı gidenler, ohh ayaklarını suya sokmuşlar bile. Ben de yükümü indirdim. Köprüden geçirip çadırı koyacağım yere taşıdım.

Güröl, güröl su akıyor, yani tam keyif yapılacak yer ama ertesi gün de 20 km.lik İznik yürüyüşü vardı. Benim aklıma gelen herkesin aklına geldi zaten. Hazırdım, yanımda ne olursa olsun bırakmadığım şişlerim de vardı.

Herkes birbiri ile fotoğraf çekirme yarışında. Ben yükümü hafifletme derindeyim.

Hemen bilgisayarı da göndereyim, yüküm biraz daha hafiflesin dedim. Gözlerim dolu, dolu oldu, poşetledim, eşime verdim.

Yazı yazamayacaktım, kısa, kısa not tutacaktım.

Bu arada gelenler başka yemek yemeyecekleri için,

“Elinde kumanya kalanlar bana versinler” dedim.

Bunların hepsi de ya fakir, ya da çok aç gelmişler, hepsini silip süpürmüşler.

Ekmek arası ceviz yiyecek arkadaş, hiçbir şey bırakmamış. El insaf. Yola ben çıkacam, herkes evine gidecek.

Neyse, güzel bir arkadaşımı da, börekleri eve götürmek için çantasına atarken yakaladım.

“Bıraksana kız onları, ben yiyeceğim. Bak senin için dua ederim” dedim de bıraktı.

Bir diğeri, kilitli poşette ithal muz getirmiş. Aman Allah’ım, hem de iki tane.

Bugünlük bu kadar yeter, yarın akşam zaten İznik’e varacaktım.

Öğretmen evinde yerim hazır, yemeği de dışarıda yedim.

Sonraki günler, bulurduk bi şeyler elbette.

3.gün

Dün dere kenarına geldiğimizde, çenesi hiç durmayan, devamlı vraklayan kurbağa dün gece sustu. Gece beni hiç rahatsız etmedi. Tacir deresinin hemen kenarına kurduğum çadırdaki su ve kuş sesleri ile uyandım.

Dünden kalan böreklerle kendime kahvaltı hazırladım. Sonra da o nerde, bu nerde diye, diye çantaları topladım. Köprünün öte tarafına taşdım.

Gözlerim kamyonet falan arıyor. Yola bakıyorum, yokuş. Korkuyorum. Acaba bu yokuşu tırmanabilecek miyim diye. Bu arada biricik sandalyeme tam oturacağım sırada dikişlerinden patladı. Ben de küt yere düştüm.

Allah cezayı vermesin e mi! Elimde kalan son şeydin sen. Anlaşıldı, seni de evine gönderecektim. Kararımı vermiştim. Bu arada gözüm tripoda ilişti. Onu da göndereyim. Bi işe yaramıyordu, ağırlık yapmaktan başka.

Arabayı iyi bir ikinci kaptan gibi yükledim. Dizayn hatasından dolayı bana olan yük miktarını azaltmak için arabanın kış tarafından 4.5 litre olan suyu, poşetlerin içinde sallandırdım. Bir taraftan yük atıyorum, diğer taraftan yüklüyorum. Yapacak bir şey yoktu. Su hayati önem taşıyordu, tripod değil.

Ya Allah, dedim yokuşu çıkmaya başladım. 10 metre gittim, nefeslenme ihtiyacı hissettim. Bu yol nasıl bitecekti böyle. Ama bitecekti. Su içe, içe tırmanmaya başladım. İnsanın dili damağı kuruyor. Dönüyorum, Mevlana gibi oldum. Dönemeçlerin biri bitiyor, diğeri başlıyor. Bu arada sesler duyuyorum uzaktan. Ha gayret dedim kendi kendime, geldim bi göletin kenarına.

Sonra tabelayı gördüm, “Soluklanayım” dedim.

Tacir köyünün sulama göletiymiş.

Bu arada hem dinleniyorum, hem de bekliyorum, bi hayırsever çıkar mı diye.

Motor sesi duydum, eski püskü mavi minibüs çıkmaya uğraşıyor. Ulan bi el edeyim bakalım napıcak dedim.

Aaa, durdu yanıbaşımda.

“Nereye gitceen?” dedi.

Ben de “İznik” dedim.

“Ben köye gidiyom, seni ora kadar bırakıverem” deyince, o bayırı oflaya, puflaya çıkan birisi olarak valla hayır diyemedim.

Değirmendere pazarına meyve götürmüş, toptan verince de köyüne dönüyormuş. Beni yolda bırak dedim ama, köyün içine kadar götürdü sağ olsun.

Hüseyin ve Halil ağabeylerle sohbet etme şansını buldum.

Köylerinin çok eski olduğunu, kuruluşunun kesin tarihini bilmediklerini söylediler.

Kalmak istersem beni misafir edebileceklerini söylediler.

Daha 3. Gün, düğün yok, dernek yok.

“Ben yoluma gideyim, başka zaman inşallah gelirim” dedim.

Evet, köylerde gençler kalmamış. Çoğu şehirlerde, ya eğitim görüyorlar, ya da fabrikalarda işçi olarak çalışıyorlar.

Haa, beni getiren kişinin adını da bu amcalardan öğrendim.

Minibüste sohbet koyu olunca adını sormayı unuttum adamcağızın.

İhtiyar ağabeylerim ramazan olunca çay ikram edemediler bana, vedalaştım. Tekrar yollara düştüm.

Madeni yağ satan genç arkadaşım meraklı, meraklı sorular sordu.

“Bravo vallahi” dedi.

“Bi su vereyim abime bari” dedi.

Suyunu içtim.

Hemen az ilerisinde, kapısının önünde oturan İbraam dayı, benim arabayı çok beğenmiş. İstedi,

“Araban çok güzelmiş, versene bana onu” dedi.

Ben de işi bitsin, getirir sana teslim ederim dedim.

O sırada elimdeki sopaları beğenmedi,

“Dur, sana bi zopa verem” dedi. Teşekkür ettim,
“Benim sopalarım yeter bana” dedim. Selametle uğurladı beni.
Köy çıkışına doğru ilerledim. Benim hazırladığım rotaya
girecektim, oto yıkamacıda bulunan gençler,
“Abi, hiç yoldan çıkma” dediler. Vardır elbette bi bildikleri
diyerek yoldan gitmeye karar verdim.
En fazla bir iki kilometre uzardı yol.
Bahçelerde erik dalları dolu, yerlere kadar eğilmişler.
Çalışanlara selam verip ilerliyorum.
Dut ağacı gördüm.

Yola çıkmış, dallar dışarıdaydı. O zaman bu dutlar da benim göz
hakkım diye yumuldum. Uzaktan bi kamyonet korna çalarak
yaklaşıyordu. Bu beni köye getiren Sadık ağa idi.
Beni bayraklı arabamdan tanıyorlar.
Dut yerken Sadık ağaya yakalandım.
Selamlaştık, dut yeme faslından sonra suyumu da içtim.

Yürü babam yürü.
Hedef, İznik idi.

Sıcak da iyi bastırmıştı tepemde. Geniş kenarlı şapkamın altında gidiyordum. Yol düz olunca arabayı da çekmek kolay oluyordu. İznik içine girdikten sonra herhalde yanlış yola saptım, afilli hatun grubu geliyor karşıdan. Bunlar kesin biliyordur, gün görmüş, geçirmiş kültürlü hatun bunlar, diye aklımdan geçirdim. “Afedersiniz!” dedim.

“Öğretmen evi nerede acaba?” Çok kibar soruyorum.

Yoksa, “Öğretmen evi ne yana düşüyo?” diye pattadanak da sorardım.

Birbirlerine baktılar, dudak büktüler, büzüştürdüler, kıvırdılar. Bakıyorum dudaklarına, en güzel kıvırtmayı kim yapıyor diye. Cevap veremediler, ben de onları böyle güzel giyinmiş görünce bişey zannettim.

İstanbul kapısının oraya geldiğimde, bi telefon. Ulan kim arar beni buralarda derken,

“Hüseyin bey, geliyor musunuz?”

O zaman anladım, öğretmen evinden aradılar.

Yol tarifi aldım, yolun solundan, karşı trafikten gidiyorum.

Hiç bir şey umurumda değil. Arabalar benim geçmemi bekliyorlar. Yayayım desem yaya değil. Arabalıyım desem ama yaya gidiyorum. Türk bayrağım da havalı, havalı dalgalanıyor sağ tarafta.

Dükkanının önünde oturan iki esnafa son defa doğrulatmak için sorayım dedim. Ayaküstü sohbet ederken, adam hemen içerden bi poşet getirip erik doldurmaya başladı. Yoldan geliyorsun, ağzın tatlansın dedi.

Gönlü bol insanlarım benim.

Neyse, öğretmenevinin sokağını buldum. Kaydımı yaptırdım eşyalarımı odaya çıkardım.

Güzel bir duşu hak etmiştim. Sorunsuz bir üç günlük yürüyüş yapmıştım.

Gün batmadan önce göl kenarına inip manzara fotoğrafları çekmek istedim. Gerçekten İznik’te gün batımı bir başka oluyormuş.

Eh, üç gündür poğaca, simit, börek yedim, güzel sıcak bir çorba ve yemek yemeliydim.

Hava rüzgarlı ve serin.

Karnımı doyurur, doyurmaz doğru yatmaya.

Yarın da yine yürü babam yürü yapacaktık.

4.gün

İznik'ten çıkmadan önce ilk işim artık ağırlık olarak gördüğüm tripot ile oturma yeri kopuk sandalyem geliyordu.

Ambalaj malzemeleri satan yerden pıt pıt aldım. Kargo firmasına gidip, paketleyip gönderdim. Ohh, biraz daha hafiflemiştim.

Çorbamı içtim. Yola çıkmaya hazırdım.

Eşyaların yerini tam ezberleyemediğimden şimdi de cüzdan arıyorum. Allah kahretmesin beni yaa. Bütün bağları çöz yolun ortasında, tekrar bağla.

Tamam, hallettim bu işi de.

Hadi bakalım, yürü babam yürü...

Yine yolun sol tarafından, etrafa, dükkanlara baka, baka gidiyorum.

İznik çıkışındaki akaryakıt istasyonunda ihtiyaç molası verdim. Önümde uzun bir yol var ve hem de rampa. Yürürken gözüme takıldı. 5 km. yazıyordu.

Ulan ben ne biçim işe kalkıştım yaa. Rotaları hazırlarken Google Earth'ten bakarak çizdim.

Tabii, bilgisayar ekranında her şey dümdüz. Gerçek ise bambaşkaydı. Rampaya sarmaya başladım, 50 metre yürümeden nefeslenme ihtiyacı hissettim.

Böyle, böyle yol kenarındaki subaşına vardım. İyice sulandım, kana kana içtim.

Gelen geçen kamyon şoförleri selam veriyor, taktir ediyor.

Ama o lüks geçinen arabadakiler yok mu!

Ezikleyerek bakıyorlar sanki, renkli camlı arabalarının içinden.

Simsiyah renkli koyu camlı gözlüklerinin arkasından.

Fakire bak !

Arabasına bak ! der gibiler.

Dibimden geçiyorlar bir de,

"Azıcık açıktan geç lan, bana hava mı atıyon, dingil!" diye söyleniyorum içimden de.

Yürü, nefeslen, yürü, nefeslen. Yükü de hafiflettik.
İyi ki de hafiflettik. Yoksa o rampayı çıkmayı bırak, otur kenara,
boş kamyonet bekle, belki birisi alır diye.
Elbette boş geçen kamyonetler de oldu, şoförler yanımdan
geçerken, bana nanik yapıyorlarmış gibi geliyor.
İçerliyorum lan, hani bi sevap işleyin, cennette işinize yarar.
Arabanızın arka kasasına alsanız nolur sanki.
Bi virajı dönüyorum, bu sefer sonunu göremediğim başka bi
viraj çıkıyor karşıma. Söylenmenin de faydası yok.
O yol bitecek.

Beypınar köyünde kalacağım 4.günün akşamında.
Sapağa geldim, yeni yapılmış asfalt yola girdim, diğer taraftan
da,
“Ulan, adamlar ne güzel köy yolu yapmışlar” diye de paraların
nereye gittiğini kavramaya çalışıyordum.
Hafif bir rampa ile yola devam ettim, sola dönen yol beni bir
köprüye getirdi. Altından geçecektim. Öbür tarafından çıkıp
yoluma devam ederim diye düşünüyorum.
Yaklaştım, baktım, gözlük camlarını sildim bir daha baktım.
Sizin gibi yol yapanın da, yaptırının da, o yola
“Bu yol açık değildir” diye işaret koymayanın da taa.....
diye bildiğim en güzel küfürleri ettim.
Geçit su dolu, öbür tarafa geçmek mümkün değil. Hani, acaba
geçebilir miyim diye sopayla derinlik ölçümü yaptım.
Biraz daha küfür ettim. Dünya kadar yol yürümüşüm, rampa
çıkışım, tam rahat edicem derken işe bak sen. Gerisin geriye
döndüm.
Tepeye az bişey kalmıştı. Ondan sonra iniş başlayacaktı. Önce
Derbent köyüne girecektim, ondan sonra Beypınar köyüne
devam edicem.
Çok eski arkadaşım, bana Derbent köyünden birisine selam
söyle dedi. Ana yoldan köy sapağına girerken sol tarafta bi bank
gördüm. Acıkmıştım da. İznik’te içtiğim çorbanın tesiri çoktan
geçmişti. Yol kenarında duran adama, arkadaşın verdiği ismi
sordum,
“Köydedir beyaa” dedi.

“Te çıkar birazdan kaveye.”

Ben her zamanki menüm zeytin, peynir yiyordum.

Zart diye yanımda bi traktör durdu.

“Ayırdır, napıyon buralarda be yaa” dedi.

“İyidir, geziyom işte, bi nefeslenem dedim. Oturdum buraya” dedim.

“Birini mi sordun sen?” dedi. Ben anladım zaten.

“He” dedim.

“Bi arkadaşı arıyom”

“Benim o” dedi.

Biraz ortak arkadaşın dedikodusunu yaptık. Anladım bana bi faydası yok. Çay bile ısmarlamayacak.

Halbuki arkadaşım dedi ki,

“Git muhakkak çaylarını iç”

Gerçi ramazan ayında burada insanlara su bile vermezlerdi diyecem ama her taraf su dolu zaten. Git doldur çeşmeden iç.

Köyün içine girdim. Market gördüm. Ekmek ve su aldım, birkaç gofret. Hafif hafif yağmur bulutları tepemde dolanmaya başladı.

Sis de var, rüzgar da.

Terimi soğutmadan yola çıkmalıyım. Yoksa hasta olurum.

Kim bakardı bana, sırtıma kim havlu koyardı.

Daha kezbanların köyüne en az üç km daha vardı. Yani yol düz ise 45 dk. Yokuşlu ise bi saati geçerci.

Yol düz gibi, yürü babam yürü.

Sis iyice arttı, virajlar başladı. Hala tırmanıyorum.

Yağmur da çişelemeye başladı. Üşütecem, hızlandım.

O yağmura yakalanmamak için bayırları tazı gibi çıkmaya başladım.

Gözlerim hep zirveye demeyeyim de en tepeye ne zaman varacaktım. Bütün umudum her dönüşte tepenin görünmesi.

Sabahtan beri tırmanıyorum.

Hah, uzaktan kiremitleri gördüm. Köye geldim. Soğuk ve rüzgarlı bir gün. Bu sefer yokuş aşağı iniyorum. Arkamdan çocuklar laf atıyor

“Hıışşt, sen kimsin?”

En çok çocuklar merak ediyor.

Bi de yaşlı neneler.

“Nerden gelirsin be, nereye gidersin b le?”

“Geziyom be ya, napem”

“Yok mu senin çoluk,  ocuk”

Sanki kendi çoluk çocukları yanlarında.

Köyde genç yok. Hepsi, sağda solda çalışmaya gitmiş.

Bekliyorlar, köydeki ihtiyarlar  ols n de yerleri satıp paylaşalım.

Köy içindeki tek tahtalı banka oturdum, inekler gelip yalaktan

sularını içtikten sonra sıra bana geldi. Ben de devamlı akan

kaynak suyundan içtim.

Muhtarı sordum, köyde değilmiş.

Neyse telefonu vardı bende, kendisini aradım.

Kalacak yerlerinin ya da çadır kuracak yerlerinin olup

olmadığını sordum.

“Kapalı yerimiz yok ama cami yanında  ocuk bahçesi var, oraya kurabilirsin” dedi.

“Cami hocasıyla sen bi konuş” dedi bana. Birader ben k y n ze ilk defa geliyorum, yönetici sensin, imama da sen bilgi vereceksin.

“Sen haber versen daha iyi olur” dedim.

Neyse, fazla vakit geçirmeden dönüş yaptı. Parka  adı rı kurabileceğimi söyledi.

Cami tuvaleti de yakındı. Sıkıntı olmazdı.

Köyde gördüğüm tek genç Ercan, 17 yaşında, öğrenmeye istekli ve açık. Sorduğu sorulara net ve doğru cevap aldıkça daha çok meraklanıyor.

 adı rı kurmama yardım etti.

“Domates varsa getirir misin?” dedim.

Gitti, omlet yaptırmış, yanına kocaman bir kalıp beyaz peynir, domates, salatalık, helva ve karışık meyve.

Gönülleri bol insanlarımızın. Güzelce karnımı doyurdum. Köy yerinde, çadır içinde mükellef bir akşam yemeği idi. Yemek sonrası duvarın dibinden geçen Halil aga, bana “Mezarlığın yanına kurmuşsun çadırı” dedi. Asıl mezarlık değil de üç, beş eski mezar varmış. Napayım, yapacak bir şey yok. Tekrar çadır yeri değiştiremem. Yemekten sonra milletin iftar yapmasını beklemek için gittim kahvenin önüne oturdum. Ezan okundu, millet iftarını yaptı, teravihe kadar köylüler kahveye dökülmeye başladılar. Sohbet, doların yükselişi ve ekonomik zorluklardı.

Onlar anlamışlar zaten, neyin ne olduğunu. Fazla söze hacet yoktu.

Çaylarımızı içtik, onlar camiye, ben çadıra. Sabaha karşı davulcunun gürültüsü ile erkenden uyandım. Bi çocukluğumda duydum, bir de şimdi. Neyse, azıcık daha uzandım, dinlendim. Yolum uzundu yine. Yenişehir üzerinden geçip, Subaşı köyüne gidecektim.

Çadırı toplayıp, eşyalarımı arabaya deli dana gibi bağlarken genç bir köylü kızı gelip, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Bu beni mutlulandırdı.

“Yok, teşekkür ederim” dedim.

“Gerçekten, çekinmeyin” diye üstelemesi, ayrıca duygulandırdı.

Amacım buydu işte, güzel insanları tanımaktı.

Tam köyden çıkmak üzere iken, Halil Kaya abimiz bu sefer de ceplerimi erik ile doldurdu.

Güzel insanların dünyasında, güzel insanlar...

5.gün

Beypınar köyünden de ayrılık vakti geldi. Muhtar olduğu her halinden belli kişi, uzaktan soruyor bana,
“Rahat ettin mi dün gece?”

Etmez miyim? Bu sefer o kadar yokuş çıkmanın mükafatını görüyordum. Yokuş aşağıya rahat gidiliyormuş. Gürül, gürül akan bi su gördüm. Beş on dakika dinlendim.

Tekrar kıvrıla, kıvrıla Yenişehir’e doğru gidiyorum.

Yolda benim ile akran, sırtında tırpanı ile ot biçmeye giden Osman kardeşimizle kısa bir yol üstü sohbeti yaptık.

“Çek, çek resmimi, internete koy da, gençler tırpan görsün” dedi.

“Ayıp ettin” dedim. Koymaz mıyım?

Köpekleri vardı iki tane. “Bunları özel yetiştirdim, yılanlar için.”

Nasıl bir zevk ise! Gerçekten köpekler yılanı yakalamışlar, öldürmüşler, oynuyorlardı.

İnmeye devam ediyorum. Yavaş, yavaş Yenişehir ovasına inmiştim. Bu kadar çok enginarın nasıl yetiştiğini merak ediyordum. Çünkü bizim buralarda enginarı küçük bahçelerde görüyorduk.

Ama Yenişehir’de göz alabildiğine enginar tarlaları vardı.

Tarlada çalışanlara selam vere, vere gidiyordum.

Araba da rahat. Düz ve asfalt yol olunca arkamda yok hissediyordum.

Benim GPS’ime bakarak, çizdiğim rotaları takip ediyorum.

Subaşı köyüne gidecektim. Daha çok vardı. Zaten karnım da acıkmıştı. Öncelikle bi lokanta bulmalıyım. Her ne kadar GPS cihazımız varsa da sormak lazım.

Yenişehir çarşısını buldum, açık halk lokantası var.

Hem kahve, hem lokanta!

Kuru fasulyeyi görünce başka bişey istemeye gerek kalmadı zaten. Klasikimiz,

Kuru ve pilav. Çoban salata, biri bitti. diğerini getirdiler.

Def gibi gerildim, iyice doydum.

Yemek üstüne iki de çay içtim.
Hesabı öderken de sadece yemeklerin parasını aldılar, diğerleri lokantanın ikramı oldu. Gönlü bol insanlarımız bizim.
Yenişehir merkezinden geçerken kent simgesinin önünde özçekim yaptım, beni merak eden dost ve arkadaşlarım için.
Zeytinci gördüm ve birkaç günlük zeytin aldım.
Fırından da ekmek. Kumanyam hazır oldu.
Subaşı köyüne gidebilmek için yol kenarından devam etmem gerekiyordu.
Birkaç kilometre yol kenarını takip ettim, köy sapağına gelince yine yokuş başladı. Ramazan nedeniyle her halde millet evinde yatıyor. Ortalıkta kimse gözüküyor.

Birisine bişey sorucam, adamla yüz yüze geleyim diye bekliyorum, adamın gözünün içine bakıyorum.
Bi çevir kafanı be! Köyüne saçma sapan bi adam geliyor.
Kim bu diye merak et.
Yok kardeşim.
İnsanlığını unutmuş bunlar.
Neyse, bi fırsatını buldum da,
“Kahve nerede?” diye sordum.
Zorla cevap verdi,
“Yolu takip et! “ diyebildi.
Neyse devam ettim, köy meydanını buldum. İki tane kahve var.
Birine girdim.
İçim yanıyor. Zaten Ramazan da bu kahvelere kadar gelememiş.
Evlerin içine hapsolmuş.
Su aldım dolaptan, kana, kana içtim. Ben seferiyim. O arada muhtarı sordum,

“Buradaydı, birazdan gelir” dediler. Ben etrafımı gözlemliyorum. Çayımı da içtim. Bu sırada iyice terlemişim, üstümü değiştireyim derken, askılı olan pantolon kışımın üstüne kadar düştü. Napayım, hemen toparlayamadım. Neyse tekrar askıları bağladım, kendime çeki düzen verdim. Bu arada “İşte muhtar şurada” dediler. Gittim yanına selam verdim. Sohbet ettikten sonra, “Bu akşam misafirinizim, kapalı bir yeriniz veya çadır kurmak için düz yeriniz var mı ?” diye sordum. “Bi yerimiz var ama, hava yağmurlu gözüküyor, burada kalabilirsiniz. Hadi bi gidip bakalım” dedi.

Köy muhtarlığının deposu gibi kullanılmış, eski bilgisayarlar kırık çekyat, düzgün koltuk. İlaçlama aletleri, odanın birisinin kapısını açtım, ranza yatakları var ama tıktırılmış. Adım atacak yer yok içeride.

Matın üstünde de yatsam, çekyat yamuk duruyor, uyku tulumu içinde bile dönerken, aşağıya yuvarlanma ihtimali çok yüksek. Yatmadım, teşkilatı koltuğun üstüne ayarladım, orada yattım. Sağ olsunlar, meraklı köy gençleri sorular sordular, tebrik ettiler. Eşyalarımı odanın bulunduğu yere getirmeme yardım ettiler. Yemeğimi aldım, kurbağalı havuzun yanı başında bulunan masalardan birine oturdum ve yedim.

Bu arada sopalar ile kahveye girmediğim için, kahvenin girişinde sopaları unuttuğumu da sabah fark ettim. İftar sonrası gelen giden yok kahveye, kime ne anlatacam diyerek odaya döndüm. Bu arada köy bakkalından bisküvi türü atıştırma malı aldım.

Karşılaştığım bir bayan beni arkeologa benzetti.

Hani bikaç kelime bilsem bişeyler, sallayacam ama foyam kapıdan çıkmadan ortaya çıkardı.

“Geziyorum” dedim.

Eh, kötünün iyisi bir gece geçirdim. En azından bina içindeydim. Sabahleyin toparlanıyorum. Meydanda bir sürü

traktör, meğer gezici istasyon yıllık muayenelerini yapıyor.
Kahvaltımı yaptım, her zamanki gibi zeytin, peynir.
Yola çıkacam ya, sopalarım aklıma geldi. Dün, akşam üzeri
bıraktığım yere gittim, birini almışlar.
Dallı budaklı olan gül dalını. Canım sıkıldı elbette.
Rampalara çıkarken onlardan kuvvet alıyordum, dizlerime düşen
yük miktarını azaltıyordum. Bayağı faydası oluyordu.
Kaldım Fenerbahçeli zeytin sopama.
Yolda bir yerlerde görürsem uzun, düz ve ucu dallı gül dalını
kesip ikinci sopamı yapacaktım. Yokuş aşağıya inişlerde de fren
oluyordu bana.
Yenişehir'e yakın olan bu köyün kuruluşunun çok eski tarihlere
dayandığını tarihi çeşme ve hamamından anlaşılıyordu. 1233
yılı okunuyordu.
Restore edilirse tarihi hamam ziyarete açılabilirdi.

6.gün

Bu günkü yürüyüş kısa sürecekti. Subaşı köyünden Akbıyık köyüne gidecektim. Bu sefer de rampa vardı ama kısaydı. İçimden şarkı söyleyerek yine yollara düştüm. Ulan, diyorum kendi kendime bi traktör de geçmez mi şuradan yaa..

Yani beleşten, yorulmadan öbür köye en kısa sürede gitmenin yollarını arıyorum.

Gerçi 10.6 km.lik kısa yoldu. Üç, dört saatte yorulmadan gidilebilecek mesafedeydi. Bu arada az daha yanlış yola sapıyordum. Beni akıllı GPS uyardı beni.yoldan uzaklaştığımı görüyordum. Döndüm, asıl yola girdim.

Yol düz, tempolu vaziyette yürüyorum.

Yanımdan dobro türü bir araba geçti. Az ilerde durdu.

Geri vitese takıp yanıma geldi.

Akpınar köyüne gideceğimi söyledim. O da oraya gidiyormuş. “Yürüme, daha çok var köye” dedi. İndi arabasından, arka tarafı açtı arabasının, hemen yer de ayarladı.

Benim arabamın kollarını çıkarınca her türlü arabaya sığıyordu. Kolları çıkardık.

Arkadaşla beraber, benim arabayı, eşyaları ile birlikte, komple onun arabasının içine yerleştirdik.

Yolda sohbet ederken adının İrfan olduğunu söyledi.

O da köye gidecekti ama, önce bahçesine gidip meyve ağaçlarına gübre atacaktı. Havalarda yağışlı geçecek, yağmurlar gelmeden önce gübreyi atarsa, eriyen gübre toprağa süzülecekti.

Bana,

“İstersen sen de gel” dedi. Zaten vaktinden önce varmışım köye. Zamanım çoktu.

Hayır, demedim, çünkü eşyalarım ve arabam onun arabasındaydı. Biraz da ben yardım ederdim, çabucak işi bitirir dönerdik.

Gübreleme işini bitirdik, bahçeden çıkarken muhtarın arabasını gördük. Benim adıma her şeyi anlattı.

Kalacak yer aradığımı falan.

Muhtar, hemen caminin içinde ayrı bir oda olan yeri hatırladı. Aslında yeni bina yapılmış, muhtarlık, misafirhane falan ama henüz faaliyete geçmemişti.

Caminin içinde bir yer olması elbette iyi idi. Hem temiz, hem tuvalete yakın.

Bu arada köyün eskilerinden Nuriye nine vefat etmiş, İrfan abimiz camiye yetişemedi ama,

“Hiç olmazsa mezarlığa gidelim” dedi.

Sadece düğünlerde,

“Kim o yabancı, bizden mi, onlardan mı?” diye merak edilir. Cenazelerde, giden gitmiştir zaten. Yabancı falan bakmaz kimse.

Cenaze sonrasında köyün meydanına bıraktı beni, camiye de gösterdi İrfan abi. Arabayı çektim sağa, kahvehanenin bahçesine oturdum. Ramazan olmasa bişeyler ikram edecekler ama, onlar da çok üzgün. Köylerine tanrı misafiri gelmiş, bi bardak su bile veremiyorlar. Sorun değil, ben yanımda getirdiğim sudan zaten içiyorum.

Bazı gezenler defnecilik peşinde koşuyorlarmış.

Oradan buradan konuşurken, zamanında benim de rahmetli babamla sağı solu eşelediğimi anlattığım, heyecanlı olduğumu, hele de kazmanın ucu bi taşa değmesin, zengin olduk diye adrenalinin tavan yaptığını, beş dakika geçmeden, başımızı ellerimizin arasına alıp, hiçbir şeyin değişmediğini ve değişmeyeceğini de anlamanın verdiği hüznün ile çukuru kapatmaya başladık.

Altmış yaşı'n üzerinde olan, köyde yaşayan insanlar gerçekten diri ve canlıydılar. Aynı şeyi şehirde göremezsiniz. Çökmüüş, hayattan bezmiş, yaşama isteği ve arzusu olmayan, akşama kadar kahvehanelerde vakit geçiren bir sürü genç, ihtiyar dolu.

Takdirle karşılıyorlardı benim yürüyüşümü.

Gençler de imreniyorlardı, keşke bizler de gezip, etrafımızı görsek diye can atıyorlardı.

Tabii, ben de bir gün kendilerinin de bu işi yapabileceklerini anlatıyordum, hatta bu şekilde dünyayı gezen bir sürü insan olduğunu söylediğimde gözleri parlıyordu.

Bu gezmenin bence en iyi tarafı bu!

Köylerde yaşayan çocukların ve gençlerin bir nebze de olsa ufkunu genişletmek, onlara hedef göstermek,

“Sizler de yapabilirsiniz” diyerek değişik insanları ve yerleri görmenin yaşantılarına renk katacağını anlatmak oluyordu.

Bu arada ramazan davulcusu Salim agayla sohbet ediyoruz.

Hayvan sevgisi üzerine! Nasıl sevmesin ki, keçiler, koyunlar, inekler. Dilsiz olan bu canlıların bir bakışından onun ne demek istediğini anlamak maharet ister. Maharetten öte duygu ister. Elleri'ne doğan yavruların büyüdüğünü görmek, tarifi mümkün değil.

Salim aganın da işleri varmış, yanımdan ayrıldı.

Gidiyorum, geliyorum cami yanı başımda, kiminle

konusacağımı bilmiyorum. Muhtar gelir diye bekliyorum.

Sonunda dayamadım, muhtarı aradım. Kalacağım yeri kim gösterecek diye, sanki beş yıldızlı otelde kalıcam. Telefonun şarjı da bitiyor. O sırada yanımda oturan kişiye, “Bi muhtarı arayabilir misiniz” diye rica ettim. Aradı. “Telefon eden kişi gösterson” dedi.

Hay Allah razı oldun be yaa.

Bu arada genç Fatih kardeşim yaş mayadan yapılmış 1kg.lık kocaman ekmek getirdi. Kendi fırınları varmış köyde. Yenişehir’deki beş veya altı köşede satış noktaları varmış, oralarda satıyorlarmış.

“Kocaman bu ekmek Fatih” dedim ama,

“Abi bişey olmaz, 10 gün dursa bayatlamaz bu ekmek” dedi. Çok teşekkür ettim. Cami içine eşyalarımı bıraktıktan sonra, tekrar kahvenin bahçesine çıktım. Yavaş, yavaş iftar vakti geliyordu ama benim de karnım acıkmaya başlamıştı. Akşam yemeğim ziyafet gibi idi. Konserve, zeytin, peynir. Yemeğe oturduktan biraz sonra Salim aga, elinde torbayla geldi. “Bi de bunun tadına bak, bunu bulamazsın başka yerde, keçi peyniri bu” dedi. Koca kalıp peyniri masaya koydu gitti.

Hay Allah razı olsun. Daha Beypınar köyünde ikram edilen diğer peynir bitmemişti.

“İkramı reddetmek saygısızlığa girer.” dedim kendi kendime usulen de olsa tadına bakmak için ucundan azıcık kestim. Nefis bir lezzet. Market peynirlerine hiç benzemiyordu, tadı, lezzeti bambaşka idi.

Akbıyık köyünde de hava karardıktan sonra herkes evine çekilmişti.

Ben de camiye çekildim. Temiz bir yerde güzel bir uyku çekecektim. Bir gece önce kaldığım pis yeri düşündükçe, mutluydum elbette.

Gece yağan yağmurun, yağmur oluklarından akışından, damlaların göllenen yerlere düştükçe çıkardığı şıp, şıp sesleri ninni gibi geliyordu.

Bu gece köpek sesleri duymadan rahat uyudum.

Dinlenmeliydim, 18 kilometrelik bir yürüyüş vardı yarın.

7.gün

Ne kadar erken kalkarsam kalkayım, onu unuttum mu?

Bu nerde?

Bunları hazırlamak gerçekten vakit alıyordu. Daha neyi nereye koyduğumu tam olarak hatırlayamıyordum. Bir de eşya her gün yer değiştirdiği zaman iyi olmuyordu. Ona da alışacaktım elbette.

Toparlandım, deli dana gibi yükümü bağladım.

Köydeki pınardan sularımı doldurdum. Daha köyden çıkmadan yokuş başladı. Artık bayırlara alıştım, her çıkışın bir inişi vardı.

Tek sopa da zor oluyordu, her iki kolumla destek alıyordum, ama istediğim sopayı da yapacak ağacı bulamıyordum.

Yine gül dalı bakınıyordum. Buralarda yabani gül de göremiyorum.

Neyse, yol üzerinde denk gelirse ekmek bıçağı ile kesmeye uğraşırdım.

Küçük testeremi de ağırlık yapmasın diye aldılar.

İhtiyaç duyacağım, duyabileceğim ne varsa yanımda olmalıydı.

Bu gemi yaşantısından gelen bir alışkanlık!

Zaten gemilerde yaşadığımız zorlukların başka bir versiyonu idi yürüyüşte karşılaşacağımız zorluklar.

Tek farkı, kumanya az gelmiş, yükleme çok hızlıymış, limanda çıkamamışım, kafayı çekememişim derdi yok.

Yürü babam yürü.

Zaten yürüyüş süresince kafa çekilmezdi, alkol almak yok.

Ertesi gün nasıl başlayacaktım yürüyüşe.

Lay lay lom, etrafa bakarak, yabani kiraz yiyerek gidiyorum.

Bütün köy yolları asfalt. Parayı nereye gömdükleri belli oldu. Bazen açık alandan, bazen ağaçların arasından görebileceğim ilk köy İskaniye köyü oldu. İsmi bana da garip geldi. Köy yolun dışında idi, ramazan nedeniyle de girip çay içmeye değmez dedim. Yoluma devam ettim.

Bu sefer birbirine çok yakın olan Tekkeköy çıktı karşıma. Orada da GPS beni ikaz etti. Yanlış yola gidiyorsun diye. Alıştık ya asfalt yola. Sol taraf bana biraz bakımsız yol gibi göründü. Ama o bakımsız köy yolu sonradan çok güzel asfalt yol oldu. Üç beş ineğini otlatmaya götüren çoban kardeşimizi ve ineklerini geçtim, işte aradığımı görmüştüm. Yaban gülü. Uzun olacak, kalın olacak, çatallı olacak. Çok önemli yürüyüş için, ister çamaşır as, ister tripod olarak kullan. Neyse, hava da yağdı yağacak. İnşallah yakalanmam, dağın tepesinde fare gibi ıslanmak işime gelmezdi. Sopaları çiftledim. Artık tekrar dört çeker oldum. Önümde Sülüklügöl köyü vardı.

Yağmur çiselemeye başladı. Camii içinde güzel kameriye yapmışlar. Oraya oturmak için yöneldiğimde iki kişinin oturduğunu gördüm. Selam verip ben de çöktüm yanlarına. Süleyman Ağbi. Adı soyadı bu. Niye abi deyip duruyorsun dediğimde, “Abi, soyadım Ağbi” dedi.

İhtiyar amca ile konuşuyorum, sözü döndü dolaştırdı 99
depremine getirdi.

“Paşalar oturuyormuş, asteğmenin biri eline mikrofonu almış, bu
ezan seslerini susturacağız demiş. Onu duyan paşa da hanımını
dürtmüş, hadi kalk gidelim hanım demiş. Ondan sonra da
deprem olmuş”

“Sen bu hikayeye inandın mı dayı?”

“Öyle söylüyorlar” dedi.

“Kulağınla duymadığın, gözün ile görmediğin her şeye inanır
mısın sen?” dedim.

“Ben inanmam, o sadece dedikodu olur” dedim.

Ses yok amcamda.

“Ezan sesini susturmaya kimsenin gücü yetmez bu memlekette,
öyle bir şey olmaz. Olamaz da.” dedim

Kös, kös oturdu karşımda.

Dedim “Ben bi dolaşayım, güzel evleriniz var.

Onlarınfotoğraflarını çekeyim”

Zaten köye gelirken mezarlık taşlarının eski Osmanlı mezarlığı
gibi, sarıklı olmalarından anlaşılıyordu eski köy olduğu.

93 harbinde Balkanlardan kaçan Türkler yerleşmiş buraya.

Bulgaristan’dan gelmişler. Kurtuluş savaşında yunanlıların
işgaline uğramış köy. Dağların arasında göl varmış. Sonradan
kurutmuşlar. Adı da oradan gelmiş Sülüklügöl diye.

Yağmur durdu ama kara bulutlar tepemde dolaşıyor. Her an
yağarım, kaç git buralardan der gibi. Sülüklü gölden çıktım,

toprak yola girdim. Fazla ukuru olmayan, nispeten düzgün yol, bayır aşağıya iniyorum.

Çift sopanın faydasını burada görüyorum işte. Çift fren iniyorum.

Bu sırada ses duyuyorum.

“Abi, abi” diye.

Allah’ım, yarabbim ben galiba yollarda giderken ruhum arındı, bütün kötülüklerden sıyrıldım. Yavaş, yavaş derviş hesabı, ak sakallı dede mi oluyorum, diye aklımdan geçirirken aha, ses cebimden geliyor.

Telefonu da anlamıyorum.

O da keyfine göre insanları arıyor galiba. Neyse arayan kardeşimmiş. Arayacam desem telefon ekmez.

Dağın tepesinde, bi de bana sponsor olmadı bunlar.

Beter olun telefon firmaları, cironuz, hisse senetleriniz varsa düşsün e mi. Bundan sonra bişey demem size.

Kurşunluya girecem ama benim dönmem gereken yerin önüne duvar çekmişler. Allah kahretmesin, yukarıdan gelen gürültüler arttı, karardı.

Hızlandım. Koşacak halim yok ya.

Kkyenice köyünün içine girip yoldan gidecektim

Kurşunlu’ya.

Yağmur başladı bu sefer.

Bi evin balkonunun altına sığındım.

Millet meraklı, meraklı bakıyor bana.

Bu arada İstanbul’dan arkadaşım aradı. Mikrofonu açtım, konuşuyoruz. Onu yaptım, bunu yaptım derken köylü arkadaş tarafından sorgulanıyorum.

“Yürüyorum, Kurşunlu’ya gidiyorum” dedim.

Telefondaki de bağırıyor, “Adana, Adana” diye.

İştihbarata karşı koyma diye bi şey duymadın mı sen akıllı kardeşim. Yol sor ama nerede kalacağını, nereye gideceğini söyleme.

Neyse,

“Abi, sen saat beşe kadar git muhtarın ofisine, sonra gider o” dedi. Ben biraz daha hızlandım.

Yollardan, sokaklardan geçiyorum.

Burada da GPS kullanılmaz ki. Muhtarın yeri nerede diye soracağım sadece.

Neyse muhtarın yerini buldum, saat beş olmadı ama yine de kapalı. Hah şimdi yandım diyorum. Telefon ettim, “Benim fındığım var, şimdi oradayım, gelemem” diye anlıyorum.

Meğer adam bana,

“Benim fırınım var” diyormuş.

“Kapalı yerimiz yok, ama futbol sahası var ileride, oranın zemini düzgün, orada kalabilirsin” dedi.

Kapalı yerlerinin olmadığı anlaşıldı. Yapacak bi şey yok.

Gök gürültüsü arttı, arabam ve eşyalarım saçak altında.

Yağmur yağsa da ıslanmaz. Karnımı doyurmalıydım.

Acıkmıştım. Bi sebze yemeği bulsam da yesem diyorum ama, bizim bildiğimiz lokanta yok. Ya tostçu, ya köfteci. Ramazan nedeniyle maalesef kırsal kesimlerde yeme içme sıkıntısı oluyor.

Oturdum bi tostçuya, çay da varmış. Çoktandır çay da içmemiştim. Tost söyledim ama tost kesmedi.

Bi de tavuk söyledim. Yarım yarımdan bir ekmeği yedim, karnım da doydu ama nerede kalacam.

O sırada önce kuvvetli bir rüzgar, arkasından yarım saat kadar şiddetli yağış. Şimdi yandım işte diyorum kendi kendime.

Eşyaların yanına gittiğimde kontrol için, telefon geldi muhtar’dan.

“Hüseyin bey, yağmur çok fena yağdı. Bu havada çadırda kalmanıza gönlüm razı olmadı. Ben şimdi oğlandan benim ofisin

anahtarını göndericem. Tuvaleti falan da var. İsterseniz orada kalabilirsiniz” dedi.

“Tamam iyi olur” dedim.

Aslında insafa gelen muhtarın hanımı idi.

Oğlandan aldığım habere göre,

“Yaa yazıktır, günahdır. Bu yağmur, yağıştan sonra adamı sokağa mı atalım” demiş.

Genç delikanlı geldi, kapıyı açtı, kapalı yer bulmuşum, hayır der miyim. Eşyaları içeri koymama yardım etti.

“Hadi fırına gidelim” dedi. Beraber çıktık yola, sohbet ede, ede gidiyoruz.

“Sizden hoşlandım abi, bravo size, bu yaşta o kadar yol yürümüşsünüz”

“Eyvallah da, ben o kadar yaşlı değilim” dedim.

“Gençlik, güzellik, yakışıklılık hepsi bir arada bulunan nadir insanlardanım” dedim. Bastı kahkahayı.

Fırına geldik, tekrar muhtarlığa mı gitti, evine mi gitti bilmiyorum. Muhtarın büyük oğlu,

“Bekle abi burada, geliyorum hemen” dedi ve gitti. Gitmeden önce de

“Bişey ister misin içecek” diye soruyor. Ne isteyeyim.

Öyle renkli içeceklerle pek aram yok. Bu soğuk çay deyince,

“Olabilir” dedim.

Neyse fırından ilk çıkan ramazan pidelerinden iki tane attı torbaya, soğuk çayı da elime tutuşturdu.

“İki tane fazla, napiyorsun, yeter bir tane” dememe rağmen bir tanesini zor iade ettim.

Çünkü Akpınar köyünde Fatih kardeşimin verdiği kocaman ekmek duruyordu daha. Doğru muhtarlığa gittim.

Zaten bi saat önce tost ve tavuk yediğim için aç değildim.

Tavuk yerken aklıma geldi.

Dükkan sahibine,

“Şuradan yumurta alsam kaynatır mısın bana?” diye sordum.

Birkaç hık mık etikten sonra kabul etti. Yani zeytin peynirle olmuyordu. Arada yumurta da lazımdı.

Gerçi çok ciddi anlamda kumanyasız kalmadım ama yiyecekleri de çeşitlendirmek lazımdı.

Neyse yumurtalarımı da aldım ofise geçtim. Haa, bu arada Muhtar gezmeye gidecekmiş, bana da diyor ki, “Geçerken uğrarım sana”

Neyi kontrol edeceksin aga. Ben dünya kadar yol yürümüşüm, Kurşunlu’nun en büyük mülki amiri de beni donla yakalamasın diye, bekliyorum.

Yeter lan saat saat 23:00 oldu.

Şimdi mat ve uyku tulumunu nereye koyacam.

Antre gibi bir yerden ofise giriliyor. Tam karşıda beş çekmeceli dediğimiz büyükçe makam masası ve önünde iki sandalye. Makam masasının hemen yanı başında contası bozuk tuvalet musluğundan devamlı su akıyor. Hem de nasıl, şakır, şakır. Tuvalet kapısının hemen yanı başında mutfak tezgahı ama bişey yok.

Ulan, matı nereye koyacam ben.

Hiç yürünmeyen, tuvaletten çıktıktan sonra hiç kullanılmayan tek yer olan pencere ile makam masası arasındaki boşluğu buldum. Kim geçer ki oradan. Bana göre ofisin en temiz yeri. Eni yetmiş cm. kadar. Tam bir matlık!

Yere çadırın altına serdiğim bezi koydum. Üstüne matı koydum ve son olarak da uyku tulumunu.

O kadar geç yattım, ramazanda tabii ki normal yol ile uyanmak mümkün değildi.

Davul zurna ile kalkıyordum. O davulcular eskiden mani okurlardı, ben hatırlıyordum.

Şimdi hızlı hızlı, dan dana dan dan, çalarak hızlıca geçip gidiyorlar.

Sabah uyandım, hazırım, yola çıkacam ayıp olmasın diye muhtara telefon edemiyorum, adamı uyandırmayayım diye. Neyse artık olacak gibi değil, yola çıkmam lazım.

Aradım.

“Gel gel ben de yol üzerindeyim, kavedeyim” dedi.

Çıktım yola, zaten bi gören bi daha bakıyordu, görenler görmeyenlere anlatıyordu beni.

Mahalleye yeni deli gelmiş diye.

Teslim ettim anahtarını, düştüm yollara.

Yürü babam yürü...

8.gün

Bugün, Kurşunlu'dan Eskikaracakaya köyüne gideceğim.
Bursa – Eskişehir yoluna ineceğim.
Çok yol var be, 20.4 km.
Karşımda kocaman dağ görünüyor. Ulan biter mi bu yol, offf...
Desem de ne fayda. Çıkmışım yola bir kere.
O kadar yol yürüdüm ama ayaklarımda herhangi bir sıkıntı yok.

Beni korkuttular. Yok ayakların yara olur, yok tırnakların düşer.
Burnun düşer, şeyin düşer. Allah'ım, bunlar iyilik meleği değil,
felaket tellalı.
Kurşunlu'dan yavaş, yavaş çıktım. Toprak yola girdim.
Dün yağın yağmur ile yer, yer çamur gölleri vardı.
Kıyısından, kenarından geçecektim. Yani yola çıktıktan sonra,
ben bu yolu beğenmedim, öbür yoldan gideceğim dersen,
erkenden dön.

Boşuna dememişler,
“Yol yakinken dön!” diye.
Sokakta oynayan çocuklara sordum,
“Kocakonak yolu hangisi?” diye.
Bana GPS'in gösterdiği yolun tersini gösteriyorlar.
“Niye oğlum yol bu taraftan” diye söylediğimde
“Amca, o tarafta koca, koca köpekler var.”
Herkes korkuyor tabii köpekten. Ama benim köpek savarım var.
Köpek sağır değil ise o incecik tiz sesi duyan köpek nereye
kaçacağını bilemiyor, sonra da saygı gösteriyor.
İmam bildiğini okur hesabı ben de benim doğru olduğuna
inandığım yola girdim. Toprak yol. Hafif yokuştan sonra yavaş,
yavaş yükselmeye başladım.
Artık zorlanmaya başladım. Oflaya, puflaya devam ediyorum.
Bi çoban kulübesi gördüm. Önünde de motor.
Çobanla konuşurken, kulübeden çıkan motoru kullanan kişi, çok
soru sordu. Nerde kaldığımdan, kalacağıma kadar bütün
merakını giderecek sorulardı bunlar.

Sonunda,

“Senin işin mi yok be amca, otursana evinde” ye getirip bağlıyorlar.

Hayatında önündeki 10 tane sığırdan başka bişey görmemiş.

Böyle dağlarda, ıssız yerlerde çok soru soran kişilerin de tehlikeli olabileceğini düşünmek lazım.

Ben zaten o yüzden hep köyleri veya yerleşim yerlerini seçiyorum.

Çok dik yokuş bitti, taşlı olduğu için zorluyordu.

Bakmaca türbesini gördüm. Oradan da Kurşunlu beldesini yüksekten görüyordum. Manzara seyredip dinlenmek istedim.

Bu arada orada bulunan diğer çoban arkadaşla konuşuyordum.

Bu çok soru soran motorlu çoban, benim arkamdan o da geldi.

Tam türbenin orada karşılaştık. Yere oturdu, yüzüme bakarak sorulara devam, konuşmak istiyor. Ama ben tedirginim.

Elimdeki özel olarak hazırlanmış zeytin sopasını sıkı, sıkı tutuyorum.

“Amca, sen hiç oturmuyon mu?” diyor bana da.

“Oturmuyom, sana ne?”

Bu arada hayvanlar geldiğim yöne, yokuş aşağıya bildikleri gibi, kafalarına göre takılarak gittiler. Bi tek çoban kaldı. O da motorluya,

“Hadi beni aşağıya kadar götürüver, hayvanlar aşı indi” dedi.

Vedalaştık, ayrıldık birbirimizden. Ne olur, ne olmaz oralarda oyalanmaya gelinmezdi. Yola devam etmeliydim. Yol bu sefer düzeldi. Türbeye kadar soğuk asfalt yapmışlar. Buz gibi suları olan mesire alanı şeklinde düzenlenmiş güzel bir yer idi.

Kıvrıla, kıvrıla çıkarken yol ağzına geldim.

O sırada yanımdan geçen başka bir motorlu arkadaş, meraklı sorular sordu.

“Bi öz çekim yapalım, sizin gibi insanlara burada pek rastlayamıyoruz” dedi.

Mantar toplamaya çıkmış ormana. Yağmur yağıp güneş çıktı mı rutubetten dolayı mantarlar bitiyordu demek ki. Bana da sordular, yer misin diye ama, bilmediğim şeyi toplayıp da yer miyim?

Mantarcıya verdim benim telefonu, o kadar gündür yol yürüyorum, kimseye diyemedim benim de bir fotoğrafımı çek diye.

“Şööle biraz açıl da ben yürürken fotoğrafımı çekiver” dedim. Sağolsun benim de yürüyüş boyunca ilk ve tek boy fotoğrafım olmuştu.

Ayrıldık, ben hala bayır çıkıyordum.

Kocakonak köyüne yaklaştıkça Kurşunlu beldesi küçülüyordu aşağıda. Köy meydanına bayrak dikmişler.

Taa uzaklardan görülüyordu. Hava rüzgarlı, terli olduğumdan dolayı duraklamaları uzun tutamıyordum. Eğer ter üzerimde soğur ise hasta olabilirdim. O konuda çok dikkatliyim.

Köy kahvesine oturdum.

Açtım kumanyamı, bişeyler atıştırayım bari dedim.

Uzaktan bi amca geliyor, beni köye girerken de görmüş, ben otururken ona da ifade verdim.

Benim ifade vermelerim insanların merakını giderecek türden olduğu için şikayetçi değilim.

En azından sohbetlere başlangıç için fırsat oluyordu.

Tam veda edeceğim, benim sopalarımı beğenmedi.

“Dur sana bi sopa vereyim ben” dedi ve gitti. Beş dakika sonra döndü, elinde gayet düzgün hazırlanmış özel olduğu her halinden belli sopayla geldi.

“Bu kızılıcık sopası, çok iyidir bu” dedi, verdi.

Öpüp başıma koydum, ben de teslim aldım. Sevdik birbirimizi.

Vedalaştık, ilk durak Sultaniye köyü. Bundan sonrası yokuş aşağıya olacağı için nispeten kolay idi.

Yine tepemde gök gürültüsü! Alıştım artık, her gün öğleden sonraları tepemde dolaşıp duruyor.
Bulut geçişlerinde hafif çiseleme şeklinde atlatıyorum da, çok kara bulutlar geldiğinde de kaçacak yer yok.
Sultaniye köyüne gelince Eski Karaca köyü muhtarını arayayım da bi yer bulmaya çalışayım.
Aradım, karşımda, o da sorguladı.
“Valla bizde kalacak yer yok” dedi.
“Peki, iki saate kadar oradayım. Konuşuruz” dedim, telefonu kapattım.
Ben ne hayaller kuruyorum.
İnşallah, temiz, düzgün bir yer olur da rahat ederim diyorum.
Köy Bursa-Eskişehir yolu üzerinde!
Köye geldim, bu sefer de ciddi yorulmuştum. Yaklaşık 22 km yol yürümüştüm.
Muhtarı aradım,
“Ben de biraz önce ayrıldım köyden, iftara gidiyorum” dedi.
Saat daha beş buçuk.
Bana
“Aza Ali rızayı bul, köy imamını bul, onlarda anahtar var” diyor.
Önce nerede kalacağımı söyle, o kişilerin benimle irtibat kurmasını sağla. Ben gelmişim tanrı misafiri.
Bir kez geçtiğim köylerden, ikinci defa geçme ihtimalim yok.
Köyden birisine sordum,
“Aza bilmem kim diye, muhtar söyledi onu bulmamı. Bu gece köyde misafiriniz olacağım” dedim.
“Seni başından savmış” dedi. Yol kenarında gayet güzel, düzgün lokanta vardı. Meğer o da muhtarıymış.
Biraz zaman geçti, bu sefer muhtardan bi telefon daha,
“Noldu, ne yaptın Hüseyin bey?” diye bana soruyor.
Napıcam, hiç kimseyi tanımam etmem, bilmem.
Bu şimdi,
“Yaa, bizim köyde bi fakir var. Yalnız kalıyor. Ben onunla konuştum. Onun evinde kalabilirsin. O zaten yalnız kalıyor” dedi.

İyi dedim, hakikaten adam beni bekliyor. Evine gittik. Köyün en eski evi, ben o evi tarihi ev diye fotoğrafını çekecektim. Kardeşi iki ay önce ölmüş. Hiç evlenmemiş. Günlük işlere gidiyormuş. Benim arabayı onun iç avlusuna koyduk. Ben bi jandarmaya haber vereyim dedim, köye geldiğimi bildirmek için. Eşyaları emanet ettim, çıktım dışarı. Jandarma zaten yolun hemen karşısında. Nöbetçi astsubayı buldum. Derdimi anlattım. “Çok kötü bir evde kalmaktansa, sizin buraya bir yere çadır kurayım” dedim. “Hatta birlik sınırı dışına” dedim. Komutanı aradı, bu arada kendisi Adıyaman’lı, genç bir jandarma astsubayı. “Ben olsam müsaade ederdim ama komutan izin vermedi” dedi. Ama komutan yine insan evladymış. “Ona, şu şekilde yardım edebiliriz demiş. Gitmek istediği bir yer var ise oraya kadar bırakabiliriz.”

Ulan, kör istemiş bi göz, Allah vermiş iki göz. Çavuşum bana anlatıyor, yol kenarındaki otel, motel, pavyonları. İki ya da üç km mesafede diyor. Ama ben hedeften uzaklaşıyorum. Ben de yol üzerinde bir yer olsun ki, ertesi gün daha az yol yürüyeyim hesabındayım.. Neyse, rota planlaması yaparken, Google üzerinden gördüğüm konak sofrası tesislerinde karar kıldım. Beni oraya götürürlerse çok sevinirim. Hem çadır kurma yeri vardır, hem de günlerdir yemediğim güzel bir yemek yerdim. Bu sefer tekrar jandarmanın arabasına bindik, hep beraber tarihi eser eve geldik. Eşyalarımı arabaya koyduk. Düştük yine yollara, ama bu sefer motorize. Yol çok kıvrımlı, sis içerisinde ve hep tırmanma olacaktı. Çok iyi geldi jandarma. Jandarma arabasını görünce tesistekiler, “Komutan, buyur, bişeyler ye, iç” diyor. Beni dikkate alan yok. Valla ne diyeyim, jandarmaya çok teşekkür ettim. Yürü babam yürü’yü takip etmelerini önerebildim.

Genç çocuklar vardı, meraklı.

Suya yakın, dere kenarında, ama dere alçakta, çadırı kurduğum yer yüksekte idi. TIR otoparkı diyebilirim. Hava sisli ve devamlı çığ yağıyordu. Rakım 1250 metreler civarı olduğu için hava da soğuktu. Çadırı gençlerin yardımı ile kurdum, eşyalarımı içine attım. Tesise gittim, yemek için.

Üşüyordum. Mülk sahibi,

“Abi her yer önceden ayrıldı, oturacak yer yok, boşalırsa seni de alırız içeri” dedi.

“Yaa, nolcak, bi kişiyim, bi yere otururum” dedim.

Dışarıda oturuyorum ama, iyice büzüştüm. Adamın insafa gelmesini bekliyorum.

Acıdı, dayanamadı daha fazla, bi ara yanımdan ayrıldı, içeriye gitti geldi.

“İçeride bi masa var, üstü tatlı dolu. Oraya otur” dedi. Valla bi masa dolusu tatlı.

İttirdim kenara, önümde yer açtım. Odun sobası gürül, gürül yanıyor. Millet iyice ısınmış, rahatlamış, gevşemiş durumda. Yerimi bulduktan sonra ben de gittim sobanın yanına çektim sandalyeyi oturdum. Ohh, sıcaklık yüzüme vuruyor.

Arkamı da ısıtayım demedim artık,

“Sobayı bulmuş, kışını da ısıtıyor” demesinler diye vazgeçtim.

Neyse, karnımı tika basa doyurdum. Güzel güveç yapmışlar.

Salatayla beraber iyi geldi.

Sakallı, tarikat mensubu altı yedi kişi grup halinde geziyorlar.

Uzun entarili ve şalvar türü kıyafetleri ile bizim ülkemize gerçekten hiç yakışmıyorlar. Başlarında liderleri, sakalları daha yeni çıkanlar var.

Yazık ülkem adına! Demek ki biz hiç eğitememiştik.

Beni çok aşar bu konular. Yürümeye devam...

Karnım doydu, ısındım, şimdi doğru benim sıcak yuvama,

çadıra gideyim de eğer köpekler susarsa uyuyayım.

Benim çadırın önüne iki tane TIR park etmiş. Bu arada köpekler beni göremeden çadıra girdim.

Dışarıda köpeklerin ilgisini çekecek yiyecek bırakmadım.

Zaten peynir ile zeytin nasıl ilgilerini çekecekti ki hayvanların.
Onları da sarıp sarmalamışım kırk kat naylona.

Yan tarafta akan derenin su sesi ile uyandım. Hava sisli ama tertemiz! Park yerinde ne tır var, ne de küçük araba.
Benden ve birkaç köpekten başka kimse yok.
Yine gittim tesise, elimi yüzümü yıkadım akan suda.
Nefis bir masa hazırlanmış. Börekler, çörekler, bal bile var.
Sucuklu yumurtalar. Yanımda iki tane taze melek,
“Başka bişey ister misiniz” diye soruyorlar.
Ulan, cennette miyim yoksa.
Ne cenneti? Kendime geldim. Yine poşetlere iyice sarılıp açılmış peynir, zeytin.
Haa ! Bu sefer Kurşunlu’da kaynattırdığım, haşlanmış yumurtalar da var.
Kahvaltımı yaptım.
Karnım doyduktan sonra, doğru çadırı ve eşyaları toplamaya...

9.gün

Beni jandarma planladığım yerden biraz ileriye getirince şaşırdım. Bu akşam normal şartlarda Safa köyünde konaklamam gerekiyordu ama madem zamanım vardı.

Domaniç'e gideyim dedim. Kocayayla geçidine 2.2 km vardı. Yürürdüm oraya kadar. Benim dualarıma ihtiyaç duyabilecek bir hayırsever kamyonet sahibi de bekliyorum ama bu rampada kimse durmazdı.

Su başındaki köpeciklere veda ettim, yola düştüm.

Allah kahretmesin yaa, yine tırmanıyorum.

Gelen geçen TIR şoförleri ile selamlaşıyorum.

Sağ elimdeki kızılçık sopasını ortasından tutup havaya kaldırıyorum. Onlar anlıyordu beni.

Tırmanma 1500 mt, 1000 mt, 500 mt tabelasını gördükçe hevesleniyorum. Az kaldı, yokuş bitecek, iniş başlayacak diye içimden seviniyorum.

Uzaktan, sislerin arasından bina gördüm.

Verdim kendime gazı, karayollarının şantiyesi çıktı.

Sol tarafta yol ayrımı, Safa köyüne gidiyor herhalde.

Rakım olmuş 1500 mt. Yağmur çiselemiyor da nem çok fazla, rüzgar var, hava soğuk, ben terliyorum. Yol kenarındaki sudan kana, kana içtim. Birkaç fotoğraf çektim.

Bir taraftan ter, diğer taraftan hava nedeniyle ıslanan giysimin üzerimde kalmasını istemedim. Üşütme nedeniyle hasta olma ihtimalini sıfıra düşürmem lazımdı.

Elbette çadır içinde tedavi olmam mümkün değildi.

O kadar yokuş çıktım. Hem karnım acıktı, hem de telefonu şarja takmam gerekiyordu. Havanın kapalı olması nedeniyle güneş enerjisinden faydalanamıyordum.

Neyse, 1500 metre yükseklikten bayağı bir aşağıya yürüyecektim. 1 km ileride tesisler olduğunu haritadan gördüm. Orada hem ısınır, hem bir şeyler yer, hem de telefonu şarj ederdim.

Neyse, bi gözleme yedim, Domaniç'e kadar idare ederim dedim. Karnım doyduktan sonra dışarıya çıktım, tam arabamla sarmaş dolaş olup sarılacak iken bi arkadaş geldi

“Abi, bi selfi yapalım mı seninle” dedi.

Memnun oldum tabii. Sonra bana gönderdi o fotoğrafı. O da geziyormuş ama motosiklet ile.

Ulan hale bak, ben işim nedeniyle yıllardır dolaştım memleketleri ama benim ülkemin sıcaklığını hiçbir yerde göremedim.

İnegöl – Tavşanlı yolu üzerinden devam ediyorum. Rampa aşağıya, ohh çok rahatmış böyle.

Bir yerde dört beş köpek havlayarak geliyor.

Köpek savarım var ama onu kullanmak istemiyorum.

Köpeklerin anlayacağı dili öğrenmiş gibiydim.

Üstüme doğru saldırmadıkları sürece ne kızılık sopasını, ne de köpek savarı kullanmayı aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Onların belirli bölgeleri var, o bölgeyi geçince zaten bırakıyorlar takip etmeyi.

Evlerine dönüyorlar. Bir de tatlı ve yumuşak sesle konuşmak lazım. Havlayarak bana doğru gelenlere,

“Susun bakalım, terbiyesizler, utanmıyor musunuz gelene geçene havlamaya” dedim.

İnanın sustular. Yol kenarına gidip oturdular ve benim geçişimi izlediler.

Ben de şaşırdım aslında. Bana da güven geldi. Bakalım ne zamana kadar.

Durabey köyünün kenarından yola devam ettiğimde Domaniç tabelasını gördüm zaten.

Çok küçük bir kasaba!

Yolda iki tane ineğini otlatan kişiye sadece belediyenin yerini ve şehir merkezini sordum. Belediyenin de orda olduğunu söyledi. Bugün Pazar. Belediye kapalı. İnsan hiç mi bi nöbetçi zabıta bırakmaz arkadaş. Kime ne sorucam? Öğretmen evi varmış, onu da kapatmışlar. Orman idaresinin misafirhanesi varmış, oraya gittim, kalacak yer sormaya. Maalesef yok dediler. Bana çok yardımcı olmak istediler, kasabanın tek otelini tavsiye ettiler. Ulan zaten benim kalacak yerim var. Ben otel değil misafırhane gibi bir yer arıyorum. Neyse orman idaresinin oradan dönerken birine rastladım. Askerlik şubesinden emekliymiş arkadaş. Kalacak yer arıyorum dedim. Orada, burada yer yok, çadırı nereye kurabileceğimi sordum. Daha önce de arabamı emanet ettiğim telefoncu arkadaş da mesire alanını söylemişti. Bu arkadaşta orasını söylediğimde, “Hah, ben de orasını tavsiye edecektim” dedi. “Tamam, o zaman” dedim. “Arabayı alalım çıkalım.” Arabamla bir kez daha sarmaş, dolaş olduk, aldım onu kollarımın arasına, bağladım kendime. Yine yokuş çıkıyoruz ama bu sefer az. Gök gürültüsü uzaktan geliyor. Yönü bize doğru! Sonunda tepemize yağacak. Tepeye geldik, mesire alanı değil de güreş sahasındayız. Oraya girdik. Tuvaletlere yakın bir yer. Yağmur yağmadan önce arkadaşın yardımıyla çabuk, çabuk çadırı kurduk. Eşyaları içine attım ki, o sırada yağmur çok şiddetli yağmaya başladı. Biz hemen tribüne kaçtık. Yağmur bizi teğet geçmişti. Yağmur sonrası çadırın yanına indiğimizde zemin su kaplıydı. Bizim hemen çadırı tribüne kurmamız lazımdı. Eşyaları çıkarıp, çadırın üst tentesini aldıktan sonra olduğu gibi, komple, kalıp halinde çadırı tribüne aldık.

Rüzgara açık bir yer. Deli dana gibi tekrar bağladık. Eşyaları tekrar içine koyup çarşıya indik. Yemek yiyip hemen dönecektim ama hepsi iftar saatini bekliyor. Benim de o kadar vaktim yoktu. Arkadaşa teşekkür ettim, vedalaştık. Ben de markete girip alışveriş yaptım. İvrir zıvrır yiyecek, birkaç konserve falan aldım, çadırın yolunu tuttum. Tribünde el fenerimin yardımıyla akşam yemeği faslını bitirdim. Çadıra girdim. Tam pijamalarımı giyecektim ki, motorla birileri geldi. Sesleri çok yakınımdan geliyor. Çıkayım da şunlara bi görüneyim dedim, merak edip de çadırın etrafında meraklı, meraklı dolanmasınlar diye. Üstüme aldım bir şey, çadırdan çıktım. Selamlaştık, meramımı anlattım. Çekirdek yemeye gelmişler. “Afiyet olsun” dedim, “Siz yiyin, ben yorgunum, yatacam” dedim ayrıldım yanlarından. Bunlar fısır, fısır konuştular, sohbet ettiler. Beni rahatsız etmemek için gayret ettiler. Ama bu köpekler yok mu? Mesire alanı yoluna giren kim varsa havladılar. Bütün gece hiç durmadılar. Davulcu bile geçti gece. Domaniç’in en kenar mahallesindeyim. Dan dan dan... Neyse sabah oldu. Programdan önde olmanın avantajını kullanacaktım.

Fazla yol yürümeyecektim. Küçükköy’de konaklayacaktım bu gün de.
Ama kara bulutlar yine dolanıyor etrafımda.
Gitsem mi, kalsam mı diye karar veremiyorken, gitmemin en iyi yol olduğunu değerlendirdim. Toparlandım.
Şehir içine gittim. Dün bana çok yardım eden arkadaş’a veda etmeden gitmek olmazdı. Kendisine telefon ettim.
Geldi, birer çay içtik, ardından ben tekrar yürü babam yürü...

10.gün

Küçükköy'e Domaniç'in içinden geçip, toprak mı, asfalt mı olduğunu bilmediğim yoldan gidecektim.
Ağaçların arasından, kuş sesleri ile beraber.
Ama şehir içine kurdukları Pazar benim yolumu şaşırttı,
neticede aynı yere gideceğiz diye ben ana yola indim.
Oradan yürümeye başladım.
Olağandışı bir görüntü yoktu. Sıcaklığın altında yürü babam yürü.
Küçükköy sapağına gelmeden önce her zaman olduğu gibi köy muhtarı ile görüştüm, o da eski okulun orada düzgün bir yer olduğunu, oraya çadır kurabileceğimi söyledi.
Kalacak yeri çözdüğüm için doğrudan gideyim kahveye,
bakayım etrafta insan var mı?

Bu arada köyün girişinde genç bir kadına rastladım.
"Merhaba" dedim. Aman ne meraklı şeymiş o da.
"Nerden gelip nere gidip durusun?" diye başladı konuşmaya.
Bende,
"Köyleri geziyorum, 10 gündür yollarda yürüp dururum" dedim.
"Amaniin, ne yer, ne içersin yollarda" diye sordu.
Meraklı canım.
"Kim ne verirse onu yiyom" dedim.
Bu sefer de,
"Vah vahh, yazık sana" dedi.
Her şeyimi öğrenecek ya,
"Nerde kalıyon, yatıyon, geceleri üşümüyon mu sen?"
"Ahh be ablam, hem de çok üşüyom" diyecektim, vazgeçtim.
Yerimi, nerede kalacağımı söyledim ya, belki iftardan önce sıcak bi çorba getirirdi.
Nerdeee.... Unuttu gitti beni.
Neyse, zor da olsa ablam ile vedalaştık, Küçükköy kahvesine ulaştım. Biraz soluklanıp dinlendikten sonra, gittim eski okulun bahçesine, çim sahaya çadırımı kurdum.

Benim top erken patladığından iftarımı da erken yaptım.
Günün son ışıklarında sokakta kimse yok ve herkes iftarını yaparken güzel fotoğraflar çektim.

Köylünün iftar yaptığı saatte de kahveye çıktım.
İki laf edecek adam bulur muyum diye. Kahve kapalı, kapısının önünde, oturdum, bekledim. Bayağı bi geç geldi kahveci kardeşim. Hemen, telefonumu şarja taktım, kumandayı bana ikram ettiler, ben de maç buldum, onu seyrettim.
Bu arada birkaç genç de geldi kahveye, meğer işe gideceklermiş İnegöl'e. Mobilya fabrikasında çalışıyorlarmış.
60 km. mesafeye servis geliyor, işçileri toplayıp götürüyor.
Ekonomi harika gitsin diye gayret gösteriyorlar.
Köyde çalışmak daha zor çünkü! Elin işinde, amir ne derse o yapıyor, çünkü düşünmüyor.
Hayatını otomatige bağlamış.
Onlar işe gitmeden yeteri kadar şarj yükledim bende, artık çadırıma gidip yatabilirdim.
Sabahın seher vaktinde horozlar ötmeye başladığı zaman ben de uyandım.
Zeytin, peynir, son üç haşlanmış yumurta ve ılık su ile kahvaltımı yaptıktan sonra, çadırı toplayıp,
Yürü babam yürü...
Aksiyonsuz bir gün geçti, sevemedim...

11.gün

Sabahleyin etrafı toparlayıp, arabayı bağladıktan sonra doğru camiye gittim. Elimi yüzümü yıkadım. Allah hayırlı kismetler, pardon hayırlı işler versin diyerek düştüm yine yollara.

Köyün içinden geçerek yine yola çıktım.

Bütün yürüyüş boyunca trafiği ters istikamette kullandım.

Uyku matının içine sıkıştırdığım Türk bayrağı, sol tarafımda ikaz mahiyetinde, gelen şoförlere işaret veriyordu.

Ya da ben öyle zannediyordum.

Yola çıktım, içimden şarkı türkü söyleyerek gidiyorum.

Yolda bir levha gördüm, üzerinde,

“Ertuğrul gazinin oğlu, Osman gazinin ağabeyi, Şehit Saru Batu Savcı beyin mezarı, 700 mt.” yazıyordu.

700 mt yol için burayı geçip gitmek yakışık almazdı.

Muhakkak gidip bi fatiha okumak şarttı.

Bu da hayatta bir kere olan olaylardan bir tanesi.

Tekrarı olmayan film gibi. Düz giderken yokuş çıkmaya başladım. Olsun, Osmanlı devletinin kurucularından bir kişinin, bu toprakları bizim için savaşan ve bu uğurda ölen bir kişinin mezarını ziyaret etmek en kutsal görevlerden bir tanesidir.

Ziyaretin kisası makbuldür.

Fotoğraflarımı çektim, duamı ettim. Yolcu yolunda gerek.

Tabii, yokuşu inmek nispeten daha rahat. Yola çıkıp sola döndüm. Yine ana yolda bayrak dalgalandırarak yürüyorum. Arada da bakıyorum, gerçekten dalgalanıyor mu diye. Hazırladığım rota planlamasında yola yakın köylerde çay içme, mola verme vardı ama benim aklıma hiç ramazan gelmiyor tabi. Allah'ın her günü mübarek olduğu için bende, ne aylar arasında, ne de günler arasında ayırım yapmıyordum.

Neyse, yolun sağ şeridinden jandarma arabası geçti. Her halde devriye geziyor dedim. Aaa, 100 metre yürümemiştım, kafamı kaldırdım, bi baktım jandarma arabası karşımda, dörtlüleri yakarak durdu. O durunca yolumu kapattığı için ben de durdum. Görevli Jandarma Astsubayı, “Hayırdır, amca... nereye böyle” diye sordu, bende anlattım. Geziyorum, gezginim, seyyahım... Hangisini istersen söyleyebilirsin. “Bi kimlik kontrolü yapabilir miyim” dedi. “Elbette” dedim. Hüviyetimi verdim, GBT kontrolünü merkeze sordu, gelen cevap olumluydu. Daha sonra benim emekli asker olduğumu öğrenince, “Biz Kütahya’ya gideceğiz, istersen gideceğin yere kadar götürelim seni de” deyince, kör istemiş bir göz, Allah vermiş iki göz. Dayanamadım tabii, böyle fırsatları kaçırmamak lazım. “Uşaktan geçer mi?” dedim. Geçmezmiş, yolları çok farklıymış. Olsun ben isteyeyim de, varsın olmasın. Yardım ettiler, benim arabayı da yerleştirdik. Yola koyulduk. Muhabbet başladı. Niye geri döndüklerini anlattılar. Bayrağım pır pır ederek dalgalanıyor ya Türk yürüyor, Geniş kenarlı yazlık şapka ile Meksikalı yürüyor. Aynadan gördükleri kadarıyla ak sakallı Arap yürüyor. Elimdeki sopalarla derviş baba yürüyor,

diye kendi aralarında konuşmuşlar. Onlar da meraklarını gidermek için dönmüşler.

Bu arada jandarma erlerinden biri, dün beni Domaniç'te gördüklerini söyledi. Kimlik sormadan yanımdan geçmişler, sonradan da akıllarına gelmiş.

“Ulan bu adam kim?” bi şey de sormadık demişler.

Beni aramışlar sokaklar arasında. Bulamamışlar.

“Hah, şimdi bulduk” der gibi keyifliydi.

Plana göre kalmayı düşündüğüm köyün yanı başından geçtim.

El salladım, nanik yaptım.

Napayım yani, araba gelmiş, beni götürüyor.

Ben mi dedim beni götürün diye. Onlar götürüyorlar.

Şaka bir yana jandarmamız bu konuda başarılı, sadece ben diye değil, vatandaşa her konuda yardım ettiklerine inanıyorum.

Araba içindeki sohbetle, yerli ya da yabancı ayırt etmeden herkese yardım ediyorlarmış.

Bir gün benim gibi yürüyen, ama benden yaşlı olduğu belirtilen Japon turisti almak istemişler, yardım maksadıyla gitmek istediğin yere bırakalım demiş, ihtiyar “Hayır!” deyip kestirip atmış.

Benim ve Japon ile aramızdaki fark bu. Yardım tekliflerine açığım ve hemen kabul ederim, hayır diyemem.

Çünkü hayır dersem yüzüm kızarır.

Hesapta bir gün öne geçtim. Başka rota ve macera aramaya gerek yoktu.

Daha önce hazırladığım rota planlamasına sadık kalarak,

“Beni Tavşancıl'da bırakın” dedim.

Oradan Göbel köyüne gidip istirahat ederim diye düşündüm.

Göbel köyünde termal banyo olduğunu söyleyince, bir haftadır zaten banyo yapmamıştım, bari gideyim de adam gibi yıkanayım.

Tişört de kalmamıştı giyecek. Yaklaşık 15 km yürüdüm, kaplıca tesislerine gelmek için. Neyse yol düz olduğu için sıkıntı olmadı. Normal tempoda yürünüyordu.

Hala hava kapalı, her an yağmur yağacakmış gibi bulutlar tepemden hiç ayrılmadılar.

Bu arada termal tesisin yerini buldum. Yolu takip ederek oraya ulaştım.

Girişte, yer olduğunu söylediler, hemen odayı aldım.
İlk işim çamaşırhane hizmetinin olup olmadığını sormak oldu.
Yokmuş.
“Ulan onca çarşafı, nevresim takımını dere kenarında tokaçlayarak mı yıkıyorsunuz” diyecektim, çenemi tuttum.
Çare yok, doğru odaya.
Önce çamaşırları yıkayayım ki yarın sabaha kadar kurusun.
Banyoya girdim, şofben var. Yıkamaya başladım benim el sabunu ile, hiç olmazsa üzerindeki ter kokusu giderdi.
Su soğumaya başladı.
Banyo giderinden su gitmez oldu.
Tıkalıymış zaten.
Kızısam, sinirlensem ne fayda.
Herkes kendi dalgasında.
Bu arada hamam var, termal banyo var dediler ya, son tişörtü soğuk su da olsa çalkaladım. Pantolonumu yine yıkayamadım.
Artık Gediz’e göre yapıyorum hesaplarımı.
Bu arada termal havuzdan nasıl faydalanacağımı öğrendim.
Hamam lafını da duyunca dayanamadım.
Ulan gider adam gibi yıkanırdım. İftar vakti yaklaşıyor, kimse de olmaz, ohh hamam sefası yapardım tek başıma.
Gerçekten de düşündüğüm gibi oldu.
Hamamda kimse yok, göbek taşı var, mis, mis... sıcacık.
Termal havuzda da suyun sıcaklığı sabitmiş. 37 derece, o da güzel. Bir artı bir apartta kalıyorum.
“Yok mu, bana göre tek kişilik, küçücük bi oda?”
Gemilerde kamaralar genelde küçücük olur.
Hele de son çalıştığım gemide. 60’ından sonra ortak tuvalet kullanamam diye, pilot kamarasına geçmiştim.
Gerçekten tek başıma banyo ve tuvalet kullanma lüksümden feragat edemedim. Küçücük kamaraya razı oldum. Sekiz ay yaşadım orada. Neyse, bu termal tesisin kocaman odasında sadece bir değil, birkaç gece kalınmalıydı ama yarın yine yürüyüş vardı.

Hamamda keselendim, göbek taşına yattım, nasıl ter akıyor, ulan gündüz yürüyüşte terle, gel hamamda terle.

Ama benim göbek hala aynı idi.
Zayıf düşmemek için haliyle ekmek ağırlıklı yiyoruz.
Kime naz yapıcım dağın başında. Onu, bunu yemem şansım
yoktu ki. Mesela, dün canım yoğurt çekti.
Üstü şekerli. Yoğurt hayali benim yarınki yürüyüşümde doping
olacaktı. Gittiğim köyde ilk işim bi kapıyı çalıp,
“Bana yoğurt verir misiniz? olacaktı.
Gerçekte ise yine, konserve yemek vardı. Yanına da zeytin.
Tertemiz olduktan sonra, tertemiz yatakta yatmak çok lüks geldi
bana yaa...
Alışmıştım pejmürde hayata. Düzenli olmayı sevemedim.
Oda çok olunca yine dağıldım. Her şeyi çıkardım çantalardan.
Ertesi gün toparlanmak yine zor olacaktı.
“Hadi uyu artık” dedim kendi kendime. Yarın, bir gün daha
burada kalma şansın yok, yollar seni bekliyor.
Yürü babam yürü...

12.gün

Güzelim otel odasına veda etmek zamanı yaklaştı.
Erkenden uyandım.
Karnımın orada duran sivilceyi merak ettim.
Ne alemde diye!
Ulan benim sivilce olgunlaşıp kendi kendine patlayacağına,
bayağı büyümüş.
Et beni gibi duruyor. Et beni beş altı günde bu kadar büyümez
ki.
Dün hamamda ben onu da çok güzel yıkadım.
Orada sadece bi kızarıklık vardı. Sağımı, solumu çekiştirdim.
Gördüm onu sonunda. İlk defa meraklı gözlerle bakıyorum et
benime.
“Niye bu mor oldu ki, demek ki hızlı büyüyünce mor oluyor
bunlar, değişik cinsmiş” diye sesli düşünüyorum.
Bi fotoğrafını çekeyim de hatıra olsun termal tesislerde.
Çektim, vesikalık gibi oldu.
Bir de İzmit’teki doktor arkadaşlara göndereyim, benim et beni
fotoğrafımı, bakalım beğenecekler mi.
Zaten onlar
“Paylaş abi” derlerse, umuma paylaştırdım. Yoksa o benim
mahremimdir.
Fotoğrafi gönderdim, erken de oldu ama doktordu onlar.
Kendi kendime de gülüyorum,
“Ulan adam sabah bi kalkacak, benim çıplak fotoğrafımla
karşılaşacak”

Yok canım, sadece et benimi görecek.

Neyse, toparlandım.

Tam yola çıkacam, sopalarım yanımda değil. İşte en büyük korkularımdan bir tanesi!

Her gün eşyalarını dağıt, ertesi gün toplamaya çalış.

Kapının arkasına koymuştum, hatırladım. Tekrar kavuştum onlara. Onlarsız bir yürüyüş düşünemiyordum.

Fotoğrafi gönderdim, sonucu bekliyorum.

Resepsiyona anahtarı bıraktım, ben haritada görüyorum ama bir de sağlama yapmak lazım. Yolu sordum, düşündüğüm doğru çıktı.

Emin adımlarla ilerlemeye başladım. Bu arada yol üzerinde sularımı doldurabileceğim yer varmış.

Tesis çıkışından sonra hemen sağ tarafa döndüm. Toprak yola girdim. Gayet güzel, hani fıstık gibi yol dediklerinden. Asıl olan Göbel köyünün hemen güneyinden anayola bağlandım.

Ulan, yine yokuş var be!

Alıştım, daha önce de dediğim gibi,

“Vazgeçtim, dönüyorum” desem kimse ciddiye almaz, almaya da gelmez,

“Gittiğin gibi gel” derlerdi.

Yol kenarlarında su boldu. Her yerde çeşmeler, yalaklar gürül, gürül akıyordu.

İlk göreceğim köy Ovacık köyü idi. O kadar çıktıktan sonra gerçekten kocaman dümdüz bir plato.

Her taraf yemyeşil, buğday başakları sararmaya başlamıştı.

Tarlaların kenarında kır çiçekleri rengarenkti.
Köy içine geldim, burada da taş evler gördüm. Fotoğraflarını çekmeye çalışıyorum. Sonra baktım GPS’e, bana yanlış yolda olduğumu söyledi.
Geriye döndüm, benden yaşlı bi amca
“Doktor gelmiş mi caminin yanına?” diye sordu.
“Valla ben de yabancıyım amca” dedim.
Kısaca kendimi tanıttım.
“Üyücek köyüne nerden giderim?” diye sordum.
“Bu yolu takip et, hiç sapma, köyün mezarlığının yanına kadar gidersin” dedi.
Köylerde önce köy girişlerindeki mezarlıklara göre yol tarif edilir. Toprak yola girdim. Taşlı, çıkışlarda taşla geldikçe atlatmak için fazladan güç harcıyordum. Belimdeki çekme kemerimde ağırlıkları hissediyordum.
Çıkacam, çaresizim dağın başında.
İhtiyar amca bana,
“Biraz önce sebzeçi geçti, onunla gideydin iyi olurdu senin için” dedi.
Kaçırıldık, napalım. Bir başkasını beklemeye kalksak sabahı bulurduk. Yolda bunu daha iyi anlayacaktım. Bırak normal araba lastik izini, traktör lastik izi bile yoktu çıktığım yerde. Kafamı kaldırıyorum, dağın tepesini göremiyorum ki,
“Hah, yaklaştım” diyebileyim. Artık mola verme zamanı gelmişti. İklimler mi değişti, ne oldu?
On iki gündür yürüyorum bu karabulutlar bir türlü gitmedi.
Bi bisküvi, bi de gofret yetti öğle yemeği için.

Bu arada askı kemerimi çıkarmıştım rahat oturayım diye.
O da ne! Karabinanın takıldığı yerdeki yarım halka içinde geçtiği kalın bez diyeyim, kesmiş. Yarısına kadar gelmiş.
Ben onunla dört gün daha Gediz’e kadar gidebilir miyim onu kestirmeye çalışıyorum. Alternatif uygulamalar arıyorum.
Kafamdan türlü, türlü fikirler geçiyor. Şu anda en azından ilk köye varabilirdim, ondan sonra birkaç köye de gidebilirdim ama ya sonra.

Eskiden saraç dediğimiz, bu at arabalarındaki atların koşumlarını hakiki deriden yapan insanlar vardı. Maalesef bu el sanatları ustalarımızdan da kimse kalmadığı gibi bu mesleği öğrenmek isteyenler de olmadı. At kalktı, motorize oldu herkes. Daha önce söylemiştim, köylere gidip kalan misafir de yok. Motoruyla gelenler, arabasıyla gelenler aynı gün dönüp gidiyor.

Benim gibi yürüyen yok ki !

Yine eskisi gibi kemerimi taktım, yola devam. Ama bir de bu arabamın kolları alüminyum. Tabii, çekmekten, asılmaktan yumuşak metal olduğundan, delik büyümüş. Langır, lungur oynuyor. Herhangi bir durumda yani yırtılma olduğunda nasıl çekerdim ben onu. Onun da çaresi, şehir veya kasabaların birinde yenisini yaptırmaktı. Bu 12 günlük yürüyüş süresince arabam ve ben birbirimizi daha iyi tanıma şansı bulmuştuk. Yapacak bişey yok, yürü babam yürü. Çok güzel bir dönemece geldim.

Sağ tarafımda çam ormanları, hafiften yükseliyor, sol tarafımda yamaç aşağıya doğru seyrek çam ağaçları ve yemyeşil bir alan. Çayırılık, çimenlik.

Benim kokumu alan köpekler ve keçi sesleri, analarını arayan oğlakların melemeleri, kuş sesleri. Hepsini unuttum.

Cennette yürüyordum. Ulan galiba ben bu yürüyüşü bitirebilirsem, sonunda derviş mi olurum, ermiş mi olurum, bilmiyorum ama iyi bir şey olacağıma eminim.

Tepeye vardım, inişe geçiyordum artık. Ormancıların çalıştıkları yol kenarlarındaki düzgün kesilmiş çam ağaçlarından, yongalardan belli oluyordu.

Yine 1368 metrelere kadar yükselmişim. Tertemiz hava ve su insanı kendine çekiyordu.

Yalnızım, yolda.

“Korkmuyor musun?” diyorlar.

Korksan ne fayda, dağın tepesinde, tek başına!

İşte heyecan, işte aksiyon, işte macera!

Bütün hormonlarım acayip çalışıyor, temiz havayı bulunca.
Genç olsam yapar mıydım? Gençler hayatla mücadele etmekten
günlük faaliyetlere bile zor katılıyorlar.
Ama bu yürüyüş bir yerden sonra tutkuya dönüşüyor.
Hayat tarzı oluyor. Ben mutluyum ve memnunum.
Elbette iki laf edecek bir arkadaş olsa fena olmazdı.
Kimseye zorla gel de, benimle yürü de denilemezdi.
Bu gönül işi idi!
Bu arada dediğim gibi 1360 metrelerde telefon çaldı.
Demek ki çekiyormuş.
Allah, Allah. Benim sponsorluk teklifimi ret eden, kabul
etmeyen iletişim firmalarını da kınamıyorum.
Gün gelecek pişman olacaklarını biliyorum.
Bundan güzel reklam mı olur?
Telefon çalmıştı değil mi? İşte böyle, yalnız olunca beyindeki
düşünce iletişim kanalları o kadar hızlı çalışıyor ki, bu hıza
hiçbir şey yetişemezdi.
“Aloo, abi!” diye ses.
Doktorum arıyor.
Sabah aramıştım, cevap bekliyordum. Öğleden sonra olmuş.
“Abi, bana gönderdiğin o fotoğraf var ya, çok seksi!”
Bak, bak nasıl damardan giriyor.
“Eee,” dedim.
“Abi, o kene, onu en yakın sağlık kuruluşunda aldırman lazım”
dedi. En yakın önümde Gediz vardı.
Oraya varmak için de 4 gün daha yürümem lazımdı.
“4 gün sonra Gediz’e varıcam, orada aldırırım”
“Abi, hemen aldırman lazım, yoksa seni yollarda bile
bulamayız” diyor.
Allah’ım, yarabbim yaa!
“Dur o zaman, köye az kaldı, muhtarla bi konuşayım da bi çare
bulayım” dedim.
Yokuş aşağı iniş süresince, kene! Aklımda hep kene var.
Nerden gelir deme, geliyor işte tabiat ananın kucağından.
Yağmur yağdı yağacak, hava iyice karardı.
Sokakta oynayan çocuklara

“Kahve var mı burada oturacak?” diye sordum, olumsuz cevap aldım, yokmuş.

İzmit’ten birkaç arkadaşı aradım, telefon ile. Keneyi bir an önce aldırmamı tavsiye ettiler. Gediz’e gitsem daha dört gün yollarda olacaktım.

En yakın yer Tavşanlı idi.

İzmit’ten insanları çağırısam,

“Beni gelin, alın buradan” desem, eğer benim geldiğim yola girerlerse köyü bulamazlar. Üstelik hava da kararmış olacak. Bu düşüncemden vazgeçtim.

Jandarmayı aradım.

“Bende kene varmış, doktor arkadaşım bana onu hemen aldırmamı söyledi. Şu anda bana en yakın Tavşanlı Devlet hastanesi var. Beni oraya kadar alabilir misiniz?”

“Tamam, siz bekleyin, devriye arabası şimdi geliyor” dediler. Sabahleyin onları aramıştım zaten.

Onların sorumluluk bölgesinde olduğumu, Üyücek köyünde konaklayacağımı bildirmiştim.

Allah korusun, her hangi bir şey olduğunda benim nerede olduğumu bilmelerinde fayda vardı.

Konuştuktan, 30 – 35 dakika sonra geldiler.

Vay bee, helal olsun.

Gördüm ki jandarmamız insanlara hizmet konusunda gayet duyarlı ve dikkatli. Herkese yardım ediyorlar.

Beni kocaman minibüse buyur ettiler.

“Ama benim arabam da var” dedim. Sığar mı, sığmaz mı derken kollarını çıkardım, sığdı.

Bu sefer asfalt yoldan dönüyoruz.

Ulan ben başka yoldan gelmişim meğerse. Ama bu yol uzun yol. Denizcilikte öğrendiğimiz, rota çizilirken amaç, en kısa yoldan ulaşmaktı gideceğimiz yere.

Yakıttan, zamandan tasarruf etmek önemliydi. Bu prensiplerden yola çıkmıştım.

Neyse, geldik hastaneye. Beni teslim ettiler. Bu arada kene çıkartılana kadar da beklediler. Sonra onları uğurladım.

Kan verdim, tahlil yapıldı. İzmit’e gönderdim sonuçları.

Doktorum,

“Susuz kalmışsın abi” dedi.

Ulan, nerede yalak bulsam yanaşıyordum, kana, kana su içiyordum.

Bu arada jandarma orada bulunan genç bir arkadaşına teslim etmişti beni.

“Sen ilgilenirsin abiyle” dedi ve hastaneden ayrıldı.

Bu arada İzmit’ten sevdiğim birkaç arkadaşına durumu kısaca özetledim. Hemen,

“Abi merak etme seni gelip alırsın” diye cevap verdiler.

Doktor da bi on gün karantina gibi,

“Kendini takip et, durumunda değişiklik olursa kan tahlili yaptırırsın” deyince oralarda kalmanın akıllıca olmadığına inandım.

Aradığım arkadaş,

“Abi, biz yola çıkıyoruz. Seni alıcaz” dedi.

Beklemeye başladım. Akşam, iftar vakti, tabii bu arada millet iftarını yapıyor, ben de acıktım yani. Günlerdir sıcak bir çorba, yemek yememiştım.

Beni, jandarmanın emanet ettiği arkadaş buldu,

“Abi yemek yedin mi?” diye sordu.

Ben de,

“Yemedim” dedim.

“Gel abi, beni takip et” dedi. Doğru yine yemekhaneye gittik.

Halbuki, ben orayı 10 dakika öncesinde de ziyaret etmişim.

Yemek bitmiş gibi gelmişti bana.

Yemek görseydim ortada, resmen
“Bana da verir misiniz, çok açım” diyecektim.
Bunun ayıbı yoktu ki. Açsan isteyeceksin.
Hastane şehre çok uzak, hani bi yemek yiyeyim geleyim deme
şansınız yoktu.
Neyse, yemek varmış. Karnımı doyurdum, ohh kendime geldim
sıcacık çorbayı içince. Barbunyayı da güzel pişirmişler ama,
makarnalarını beğenmedim. Kimse beğenmemiş zaten, çoğu
çöpte.
İyi bir aşçı önce çöpe bakmalı, yemeğinin beğenilip,
beğenilmediğini oradan anlayabilirdi.
Arkadaşlarımın gelme vakti yaklaştıkça heyecan yapmaya
başladım.
Tam da dedikleri saatte, 21:30’da hastane önünde oldular.
Evet, yürü babam yürü’ye zorunlu ara vermiştim.
Aslında iyi de oldu, arabamdaki yapısal değişiklikleri yaptırma
imkanını da bulurdum.
Yeni sefere daha güvenli çıkabilirdim.
Bu da tecrübesi oldu. 12 günde 218 km yol yürümüşüm.
Asıl hedefe ulaşmaya daha 1500 km vardı.
Yürü babam yürü...

21.Etap,

1.gün

Uşak'ta zorunlu mola.

Bu sabah, Uşak varış 05:00

İleri harekete geçiş 06:25

Arabanın aks kırması 08:00

Tamirci aranıp bulunması 12:00

Tamircinin dükkanına avdeti 14:00

İşe başlaması 15:30

İşin tamamlanması. 18:00

Yarın sabah tekrar yürü babam yürü...

17 Haziran akşamı İzmit otogardan yola çıktım.

Tüm gece uyumak mümkün olmadı. İstanbul'dan kalkıp İzmir'e gidecek olan otobüs bayramın son günü diye, İstanbul'dan İzmit, Adapazarı, Bilecik, Eskişehir, Kütahya üzerinden Uşak'a geldi.

Arabanın bu sefer beni rahat götüreceğinden emindim.

Aaa! Terminalde indikten sonra 30 metre arkamdaki çay ocağına gidene kadar sıkıntı çektim.

Nasıl olur lan? böyle bi şey. O kadar çalıştık, tekrar tadilat yaptırdık.

Allah kahretmesin. Canımdan bezdirdi vallahi.

Tekerlekler tahminimden fazla öne doğru gelince yükün ağırlık merkezi arka tarafa gitti.

Ön taraftan devamlı bastırmak zorunda kaldım.

Bu sefer ağırlık merkezinin öne doğru gelmesi için de mevcut karabinaya bir halka, bir karabina daha ilave ettim.

Ön taraf biraz daha aşağıya bastı.

Bu sefer de fincancı katırları gibi oldum. Şakır şukur gidiyorum.

Belimden geri doğru çektiriyor, her adımda araba duruyor, ben de ona kızıyorum.

Beni bırakacak ama bakalım neredede.

Şehir içindeyim, bir taraftan da cami tuvaleti arıyorum.

Buldum bi tane, kapıları kilitli.

Off, ne kötü lan!

Bakalım öbür camiye yetişebilecek miyim?

Bu arada baktım, çocuk parkı, tuvalet var.

Daldım içeriye, parke taşların üzerinden giderken araba yamuldu, yan yattı. O yatınca bana da,

"Sende gel, ben yatarken senin ayakta durman olmaz" dedi.

Zorla beni de çekti yanına.

"Ulan dur, bari kemeri çıkartayım" dedim.

"Rahat hareket edemiyorum"

Neyse bi fırsatını bulup, karabinayı açtım.

Aman Allah'ım! O ne lan?

Tekerlek kırılmış.

Bi taraftan içimdeki basınç gitgide artmakta, soğuk terler dökmekteyim.

Neyse, tuvalet işini bitirdim. Sarıldım benimkine,

"Hadi kalk güzelim" dedim.

Kaldırdım, topal ördek gibi yamuk duruyor.

Çeksen çekilmez, gelmez.

"Canım çok yanıyor" diye bağıyor.

"Napayım lan!" dedim. Çok kızdım.

Bu arada güvenlikçiler gördü,

"Abi arabayı dışarı çıkar"

"Sıkıyorsa siz çıkartın, ben çıkartamıyorum" dedim.

Ne yapıcım, ne edicem, düşünüyorum kara, kara.

İhtimalleri düşünüyorum.

Bu yürüyüş işini bitirip eve dönmek de vardı ama daha çok yeni başlamıştım.

Tamir ettirecem, özel kaynak istiyor, alüminyum olduğu için.
Demir olsa her yerde kaynak yaptırabilirdik.
Özel malzeme, her yerde kaynakçısı yok.
“Sanayi çarşısında vardır” dedi güvenlikçiler. Tarif ettiler, buldum.
Bir saatlik yürüyüşün sonunda, adamla konuştum,
"Benim makine taa arkalarda, çıkaramam abi. Öbür sanayide var alüminyum kaynakçı" dedi.
"Ne kadar yol var?" diye sordum.
"Bi saat sürer abi" dedi.
"Ama çok uzak, iki vasıta ile anca gidersin" deyince sesimi çıkarmadım. Zaten yürüyerek gidecektim.
Saat 09:00'da çıktım arabanın yanından, onu boynu bükük acılar içinde bıraktım, biliyorum ama biraz daha sabır göstermesi gerekecekti.
Saat 11:30 gibi buldum, kaynakçının yerini.
Kaynakçı dışarıda, Burdur'da gelecekmiş.
İki saat sürermiş gelmesi.
Olsun, bekleyecektim. Başka çarem yoktu.
Bu arada nakliyeciyi buldum. Gittim, boynu bükük, üzgün, benim güzel arabam beni bekliyor.
"Tamam lan, takma kafana, götürecem şimdi seni tamirciye" dedim.
Rahatladı. İki kişi zor attık kamyonu.
Tamircinin önüne bıraktım, gittim karnımı doyurdum.
Bekliyoruz ustayı sabırsızlıkla.
Geldi ama kamyoncuların işleri daha önemliydi. Ben de bu arada kalacak yerimi ayarladım,
Uşak'ta Jandarma Alay Komutanlığının misafirhanesinde kalacaktım.
Onun için ustayı sıkıştırmıyorum.
Rahat, rahat çalışması için. Kesti, ölçtü, biçti...
Kaynağa başladı ama tekerleklerin açısını tekrar ayarlamak zorunluydu. İşin başında olduğum için istediğim gibi yapıyordu.
Açısını da isteğim doğrultusunda yaptı.
Elindeki malzemeye göre küçük bir lama da koydu. Sağlam olsun diye.

Araba var ile yok arasında bir şey oldu. Tabii teker açısı değişince ayaklar da kısa geldi.
Parasını ödedikten sonra, "Bir de ayak ilave ediver" dedim. Bişey diyemedi, onu da yaptı.
Evet, yeni seferlere hazırды.
Yükledim, doğru misafirhaneye.
Ohh, bir de banyo yaparım dedim. Tüm yorgunluğum gider diye düşündüm.
Nerdeee....
Ulan asker koğuşu gibi bir yer gösterdiler, beş kişi zaten yataklara uzanmışlar, tavana bakıp hayal kuruyorlar.
Hepsi de Üniversite öğrencisiymiş.
Eh, yapacak bişey yok. En azından yatak yüzü görmüştüm.
Gece kalktım tuvalete, yanımdaki yatakta yatan arkadaş gitmiş, yoktu yatağında.
Sabaha karşı tekrar kalktığımda bu sefer iki ileride yatan arkadaş ta gitmiş.
Tabi, ben onlara söylemeyi unutmuştum.
Çok fena horlarım diye...

21.Etap

2.gün...

Sabahleyin erkenden kalktım. 19 km yürüyecektim. Onun için kimlik kartım alıp yola çıkmalıydım. Resepsiyondaki görevli uyuyormuş. Kalkması lazım.

Neyse, uyandırdılar, gözleri mahmur vaziyette geldi.

Çıkış işlemlerimi yaptı, kahvaltı saatine de daha bir buçuk saat vardı.

Beklemenin hiçbir anlamı ve gerekçesi yoktu.

Bağladım yükümü, indirdim yola, başladım yürüyüşe.

Beş dakika sonra, baktım ellerim bomboş.

Ulan sopalarım nerede ?

Yine unuttum yaa... Arabayı yol kenarındaki simitçiye emanet ettim. Sopalarımın peşine düştüm.

Kızılıcak sopası ve zeytin sopası yokuşları çıkarken dört çeker görevi görüyordu.

Sopalarımı geri dönüp aldım.

Şehir içinde yürüyüş zormuş. Karşı yönden gelen arabaların bazıları çok yakın geçiyor. Tedirgin ediyorlardı beni. Bazıları da açık geçiyordu.

Kaldırımdan gitmek istiyorum, engelli rampalarından çıkıyorum ama bu sefer de kaldırımdaki engellerden kurtarmak mümkün değil.

O yüzden araba bir kez daha devrildi.

Neyse bu sefer yardımsever bir arkadaş yardım etti de araba ile beraber kalktık.

Şehir dışına doğru yürüyorum, erken saatte olduğu için kahveler kapalı, en sonunda bir cami avlusu buldum da iki lokma şeyler yedim. Yola devam ediyorum.

İki saattir herhangi bir sıkıntı yok, üstelik de rahat yürüyorum.

Yavi köyünde dinlenip çay içmek istedim, doğru caminin bulunduğu meydana gittim. Sordum gördüğüm genç bir adama.

"Burada kahve yok mu?"

diye.

"Yok amca, bizim burlaa göççük olduundan gave yok" dedi.

Napalım ben de yola devam ederdim.

Köyün dışına çıkmak üzereydim, su gördüm.

İyice kana, kana suyum içtikten sonra beş dakika dinlendim çeşme başında.

Sonrası hep aynı, yürü babam yürü...

Hocalar köyüne girmeden önce, benim çizdiğim rotaya göre köye yan yoldan gideceğim. Yola baktım, gps'e baktım.

Madem ki Google burayı yol diye çizmiş, girecektim.

Toprak yol, hafif taşlı, dönerek köy camisinin yanına çıkıyor.

Yolda adamın biri gidiyordu, durdu, yolun belirli kısmına ayak tabanı ile vuruyordu.

Yaklaştım, selam verdim.

"Hayırdır, para mı buldun? dedim.

Yüzüme donuk, donuk baktı. Belli ki, köyün benim gibi bir adamıydı. Yoksa yolu durup dururken niye depmiklesin ki.

Bu köyde de oturacak yer yok. Yola devam o zaman diyerek köy içinden ana yola bağlandım. Tatlı iniş, çıkışları olan yolun eğimleri yormuyordu beni.

İlerledikçe uzaktan duyulan gök gürültüsü yaklaşmaya başlıyordu. Bişey olmaz, daha çok var yağmurun bana yetişmesine diyorum ama bi ara tam tepemde gürledi.

Aha da şimdi yandım diyorum.

Aynı İznik, Beypınar köyüne girdiğim gibi, ıslanmamak için daha hızlı gidiyordum. Güneş görünmez oldu.

Bir iki damla geniş kenarlıklı şapkama düştü ama, yağmur bulutu bu, geçip gider diyorum.

Teğet geçmesini bekliyorum.

Köye girdim, ne teğeti, ıslatmaya başlıyordu ki, köyün kahvesine attım kendimi, sağanak yağmur döküldü. 40 dakika sel oldu aktı gitti.

Yine şansım varmış. Islanmadım.

Çay söylemek için içeri girdim genç arkadaş Remzi davet etti masasına. Çayları söyledi, üstüne bir de tost söyledi.

Sağ olsun, öğlen yemek faslı da böylece bitti.

Ciritçi imiş Remzi. Eylül ayında açılıyormuş sezon.

Düğün dernek de yokmuş.

Bu arada muhtarı arıyorum telefon ile ama telefon çok zor çekiyor. Üstelik elektrikler de kesik. Neyse, kahveye gelir dediler. Bu arada yanımda oturan ihtiyar

"İşte muhtar o, gidiyor" dedi. Mehmet Ali bey diye ismen çağırınca masada oturduğum adam da şaşırdı.

"Tanıyon mu?" dedi.

"Yok, ama hazırlıklarım tam, geçtiğim köylerdeki tüm muhtarların ismi ve telefon numaraları hazır" dedim.

Merakını giderdim.

Muhtara çadır kurma yerini sordum, neresi müsait diye.

"Yerler ıslak, sana düğün salonunu açtırıverem" dedi.

Teşekkür ettim. Kısa bir tur yaptım köy içinde.

Ptt, kendi tarihi kadar eski bir binada çalışıyor.

Bu arada, yürüyüş ile ilgili sohbetler yapıyor köylülerle.

Ben "Ayak tırnaklarının kesinlikle kesilmesi lazım" diyorum.
Oradan birisi atlıyor lafa,
"Ben bunları seninle gönderem, götü bunnarı" diyor ama
ardından da ekliyor,
"Ben bunnaan dırnaklarını kestirmek için uşak'tan baytar
getitterecem" diyor.
Öğlen yağın yağmurdan sonra muhtar vicdanının sesini
dinleyerek düğün salonunu açtı bana. Kocaman yer, elbet biraz
bakımsız kalmış ama yatak koyabileceğim bir yer buldum.
Akşam oldu, elektrikler hala kesik. El fenerimi yaktım,
tepemden fiyrt diye bişey geçti. Tavana lambayı tuttum. İki tane
kırlangıç, kırık camlardan içeri girmişler, düğün yapacaklar.
Yuvalarını arıyorlar.
Yola çıkmadan önce marketten bir litrelik sek süt aldım. 5.50
TL ödedim. Köylüye sordum, kaçtan veriyorsunuz dedim, 1.28
TL ye veriyorlarmış, toplayıcıya.
Yazıktır, gūnahtır yahu.
Köylünün durumu içler acısı.
Niye ekeyim yaa, niye uğraşayım diyor.
Sezai kardeş, üzümlerini şarap yapmaya vermemiş.
Oturmuş evinde pekmez yapmış. Özene bezene bir buçuk ton
hazırladığı pekmezi pazarlamak için Uşak çarşıya gitmiş.
Pekmez satan yeri bulmuş,
"Akıdeş, kaç para pekmez?"
"5 lira"
"Ben sana verem, bende vaa, 1.5 ton pekmez."
Adam gayet güzel tadına bakmış, çok beğenmiş,
"Bana yarın 10 kilo getirive" demiş.
Ertesi gün bizim Susuzören'li Sezai ağa pekmezi almış
götürmüş. Umut ediyor tabii, diğerlerini de vericem diye.
"Diğerleni almeycen mi?" diye sorunca, "Akıdeş, sen benim
dükkanı mı gapettirecen"
"Hani bunlaan TSE'si.?"
"Akıdeş evde yapılan bekmezin TSE'i mi olumuş?" deyince kös
kös köyüne dönmüş.
"Ulen, ben de bu bekmezi sığırlara yedirmezsen ne olayım"
deyip, hayvanların önüne koyduğu samanın üzerine pekmez

dökmüş.

Rivayet odur ki, ineklerin sütü de tatlı olmuş.

Sohbet devam ediyor, adamın biri koyunlarını her akşam sayıyormuş. Öbürü de diyor ki,

"Valla ben saymıyom, onlan mı uğraşcam"

Sayan arkadaş,

"Koyununu aynı gün bulusan, bulusun.Bulamazsan bil ki senin karşına geçip de kim dişleeni karışdıyosa, bil ki o yemiştir."

Sezai ağa da yandan lafa giriyo,

"Benim koyunu kim çalasa, herkesin içinde beş koyunu altı olmasın, hanımı ölsün" diyormuş.

Sordum,

"Hanımını niye ölsün diye işin içine katıyon?"

"Valla hanım olmazsa erkeğin işi evde çok zor."

Onun dilinde en kötü beddua buymuş. Akşam ezanı öncesi camii imamı ile de kısa bi sohbet yaptık.

Köyün tarihi hakkında kısaca bilgi verdi. Köye 1260 yıllarında önce camii yapılmış, cuma namazlarını mesire yeri gibi geniş alanda kılmak için. Caminin ilk yapım tarihinin Selçuklular dönemine kadar gittiğini belirtti. Dışarıdan görünümü de, sekiz köşeli çatı yapımı görülüyor. Ancak yıllar içinde birçok tadilatlar yapıldığı zaten ilk bakışta belli oluyor.

Bu arada elektrikler kesik olduğu için sağılmayan inekler ortalığı yırtıyorlar, böğürüp duruyorlar.

Sebeup, bu saat oldu niye bizim sütlerimizi sağmıyorsunuz?

Olmayan sütleri çıkarttırmak için günlerce uğraşırsınız, aha size hazır süt.

Bunlar da alışımlar makineye, otomatik sağılmak istiyorlar.

Sahiplerine bile ellettirmiyorlarmış memelerini.

Bu hayvanlar yazın akşamları, kışın da sabahları sağılmak istiyorlarmış.

Onun için vakitli, vakitsiz ineklerin memelerini ellememek lazımmış.

22.Etap

Sabah kahvaltı için yan taraftaki kahvenin yolunu tutacaktım. Tıkırtılardan kahvenin açıldığını anladım. Yavaş, yavaş toparlanma vakti gelmişti. Fazla dağılmadığım için toplanmak fazla vakit almadı. Hazırlıkları yaptıktan sonra kahvaltı salonuna geçtim. Çayım önüme geldi. Hatta bardakta çorba bile ikram ettiler.

Karnım bi güzel doydu, yola çıkacam.

Sezai ağanın çayını içmeden gitmeyeyim dedim, ikramını kabul ettim. Yolcu yoluna gerek diyerek sarıldım arabanın kollarına.

Epey bir yol aldım. Eksiklik var, kollarım bomboş.

Avuçlarım kaşınıyor.

Sopalar, sopalar yok. Aman Allah'ım!

Uzaktan gördüm, köyün bekçisi düğün salonunu da kilitledi.

Bulamazsam yandım, bulacaktım elbette ama vakit

kaybedecektim. Epey bir yol gittikten sonra döndüm. Yerini

buldum. Çay içiyormuş. Kızdırmamak için,

"Çayını iç de düğün salonunu açalım" dedim.

Sopalar içerde kalmış. Bekliyorum, bi bardak çayı 16 dakikada içti. Ayıptır yaa...

Neyse keyfi geldi de, gittik.

Aldım sopaları, yürü babam yürü.

Önündeki köy, Şevkatiye köyü. Birileri kayısı topluyor, isteyemedim. Yolda ben fotoğraf için oyalanınca bana yetiştiler.

Topladıkları kayısıdan ikram ettiler. Meraklarını giderecek sorularını cevapladım.

Taş evin duvarındaki yuvarlak işaretin anlamını sordum bilemediler. Sorup öğrenecektim.

Bu arada Avgan - Uşak minibüs şoförü kardeşim yanı başımda durdu. Bana yol soracak hali yoktu elbette.

Camı açtı,

"Nereye abicim, böyle?" diye sordu.

"Yürüyorum" dedim.

"Yalnız mısın?"

"Gördüğün gibi" dedim.

Hayret ve takdirlerini söyledi. Arabanın içi güzel döşenmiş, camın önünde kolonya şişesi bile vardı. Sağına, soluna bakındı, arabanın buzdolabından üç adet bi lokmalık küçük çikolata verdi. Yolcular şaşkınlıkla bizi izliyordu.

"Kolay gelsin abi" diyerek gaza bastı.

Kahve olduğu belli olan yer yakınımıdaydı. Orada dinlenip, öğlen çayımı içebilirdim.

Yüksekçe bir yerde olan kahveye merdivenle çıkılıyordu, arabamı yola park ettim.

Ağır, ağır merdivenleri çıktım, selamlaştıktan sonra,

"Azcık dinlenem, hem de sizleri görem diye geldim" dedim.

Hepsi benden yaşlı abilerim.

Maşaallahları esirgemiyorlardı. Çayımı söylediler, küçük torun Mustafa geldi, üç çikolatanın ikisini ona verdim. Önce nazlansa da "Hayır" diyemedi.

Bu arada taş evin duvarındaki yuvarlağın anlamını sordum ortaya. Amcanın biri,

"Benim evin duvarında da var, süs olsun diye yaptırmıştık" dedi.

İki bardak çayımı içtikten sonra müsaadelerini istedim.

Tekrar yürü babam yürü.

Mezarlık gördüm, fakat ileride bir tane daha. Arka tarafta üç beş mezar daha var.

Noldu lan böyle, köyde kıyım mı yaptılar. Her tarla mezarlık olmuş. Sonradan öğrendiğime göre hepsi çok yakın akrabalar, yerüstünde beraber oldukları yetmemiş gibi yer altında da beraber olmak istemişler. Ne kadar tutkunlar birbirlerine. Seyyar satıcı geldi. Çok geveze birisi, geçimini bu yolla kazandığı belli.

Reno 12'nin bagajı ve arka koltuğu zerzevat dolu idi.

Domatesin kilosu 5 TL idi. Ona göre de oy verirlerdi artık.

Daha çok yolum vardı. 1.5 saat daha yürümem lazım..

Karşıdan gelen arabanın biri yavaşladı, yanı başımda durdu.

Kısa bir sorgulamadan sonra muhtar olduğunu söyleyen kişi Uşak'a gidip geleceğini söyleyerek ayrıldı.

Avgan köyünün girişinde, motorla yukarı doğru çıkan genç arkadaş, yanımda durdu. "Dede, yardıma ihtiyacın var mı ?"

diye sordu.

Ağlasam mı, gülsem mi, bilemedim. Neyse, teşekkür edip yoluma devam ettim.

Hemen kahvenin önüne park ettim. Oturan arkadaşlar hemen beni davet ettiler, çay ve suyumı söylediler. Sağ olsunlar tüm köylerde ikram yönünden sıkıntı olmadı. Hatta, kahveci Ramazan hiç para alma taraftarı değildi.

Muhtara yolda rastladım, belediye kahvesinde bekle dedi. Saat 20:00 oldu, ses seda yok muhtardan. Muhtar da döndüğünde bana kalacak yer söyleyecekti.

Olacak gibi değil, yer aramaya karar verdim. Kahvenin karşısındaki parkta çadırlarımı kurmaya karar verdim.

Bu sohbetlerde, yerel ağızlara da dikkat ediyorum. Yanımda oturan arkadaş, baba annesinin yaşlı bir kediye nasıl baktığını anlattı. Bu arada kedinin dişlerinin olmadığını da öğrendik. Babaannesi, kediye beslemek için "Gevişi gererdi" dedi. Çaktırmadan not aldım, unutmayayım diye, bir daha sordum anlattı.

Gevişini gererdi demek, ekmeği ağzında kedinin yiyebileceği kıvama getirmek demekmiş. Hayvan sevgisi böyle bir şey işte. Sohbetin sonu geldi, acıktım. Lokanta sordum, pideci var dediler. Buldum pideciyi, siparişimi verdim, ayran ile beraber karnım doydu.

Sıra ücretini ödemeye geldi. Almadı,

"Bir dahaki sefere" dedi. O da biliyordu ki, bir dahaki sefer olmayacaktı. Ortalıkta muhtar falan yok daha. Ben de gittim, parka kurdum çadırımı, muhtar sabah gelmiş bana,
"Nasıl rahat ettin mi?" diyor.
Neyse, parkta bankların üzerinde serpmeye kahvaltımı yaptım. Güneye doğru yürü babam yürü...

23.Etap

Avgan'da toparlanmak da en az iki saat sürdü. Olmuşum iyice keyif adamı. Kalk, elini yüzünü yıka, kahvaltı hazırla, ister dök, ister serp. Nasıl istersen. Neyi, nereye koyduğumu bulmak bile en az 10 dakika sürüyor. Son olarak arabayı iyice bağladım.

Yürü babam yürü, başladı.

Erken saatlerde kahvehaneler müşteri dolu. Hepsine selam vere, vere gidiyorum. Bi ara kapı önünde oturan iki üç kadına "merhaba" dedim. Onlar da selamıma karşılık verdiler.

Nerden nereye gidersin, ne yer ne içersinde, nerede yatarsın?

İnsanlar niye yattığım yeri merak ederler ki!

"Çadırdı yatıyom !"

Netçeniz nerde yattığımı.

Diyonuz mu ki, bi akşam da adam gibi evde kal, yaprak saralım senin için, cacık da yaparız sana.

Yok anasını satem.

Neyse, yola devam...

Daldım toprak yola, teker taş üstünden atlayıp da devrilmesin diye çok dikkatliyim. Üç metrelik yolda bile, sağa sola dans ederek yürüyorum. Hani uğurlarken dediler ya "Tekerine taş değmesin" diye, ben de azami gayret gösteriyorum. Yokuş aşağı iniyorum, Banaz çayını görürüm diye, çıka, çıka kuru dere yatağı çıktı. Etrafta bi yeşillik yok ki, su olsun.

Her inişin bir çıkışı vardı elbette. Arkamdan gelen motor sesini duydum, dağ keçisi olan toros araba yanımda durdu.

"Amca, napıyon sen"

"Yürüyom"

"Niye ki ?"

Bu tür sorulara alıştım artık.

"İmrendiyorsun bizleri be amca."

"Kaldır kışını da sende yürü" diyemedim.

Rampa bitti, düz toprak yolda gidiyorum, uzaktan bi vadi göründü. Aha, Banaz çayı herhalde oradan geçiyor. Hafif, hafif aşağı inerken, çorak toprak ve kayalar, Ürgüp misali doğanın şekillendirdiği kayalar çokça görülüyordu. Önümde çok dik bir

iniş var. Zemin oynak, ince taşlı bir yol. Bi ara sağ ayağım öne kayd, sol ayağım geride kalınca, dizimde zorlanma ve acı oldu. Yürüyüşün verdiği sıcaklık ile dizim soğuduğu zaman anlayacaktım sıkıntıyı. Durmadan yürümeliydim, zaten ciddi bir durum olsaydı hiç yürüyemezdim veya ağrım çok olurdu.

Demek ki çok ciddi değilmış.

Banaz çayına indim, dere kenarında kavak kesmişler, onları kamyonu yüklüyorlar. Selam verdim, devam ettim.

Ciddi bir rampa çıkışı beni bekliyordu.

Offlaya, puflaya başladım çıkmaya, güneş de tepemde parlıyordu. Köyde doldurduğum su ile idare edecektim. O da iyice ısındı. Sıvı niyetine içiyordum artık.

Sol tarafında uçurum ve vadi ama karşı tepelerde sanki sur gibi birbirini takip eden doğal kale yer alıyordu. Her ilerleyişimde farklı açılardan değişik görüntüler veriyordu. Avgan sonrası, Hasköy'ün hemen altındaki vadide bulunuyordu bu enteresan yer. Zor da olsa tırmanışı tamamladım.

Arada az eğimli de olsa o yollar vız geliyordu. Sol taraftaki eski mezarlığı geçtikten sonra sağ tarafımda gürül gürül akan pınar suyunu gördüm. Tam mola verilecek yerdi. Bir gün önce yani Avgan'a varmadan önce kayısı toplayan kadının verdiği kayısılar aklıma geldi. Kayısı torbasını çıkardım. Torbanın içine buz gibi suyu doldurunca, kayısılar da soğudu. Isınan içme suyum soğuk su ile değiştirdim. Bi tane, iki tane derken, kayısıların hepsini yedim.

Üstüne cila niyetine buz gibi suyu da çekince, yola devam.
Yürü babam yürü...

Tepeye çıktım, köyün dış mahallesindeki evler gözükte.
Yanlarından geçerken cılız köpek havlamaları arkamda kalıyordu.

Köyün içine girdim, uzakta bisiklete binen, top oynayan çocuklar yanıma geldi. Ben onlara sordum, onlar bana sordu. Köylerinin tarihinin çok eski olduğunu söylediler. Geçerken gördüğüm mezar taşlarından bunu anlamıştım.

Biri "Amca ne yandan geliyon?"

" Bu yandan!"

"Göddün mü orda goca goca gayaları"

"Biz onlara Hasköy asarı diyoz" dedi.

Bir diğeri,

"Biz bunnan dün oralara giddik, kral mağarasına girdik"

"Korkmadınız mı lan?"

"Yok be amca, ne korkcaz, bikaç mağaraya girdik ama kralın mezarını bulamadık."

Lidyalılardan kalmaymış bu mezarlar.

Çocukların fotoğraflarını çektikten sonra yürü babam yürü...

Köselli köyüne doğru gidiyorum.

Uzunca bir yol, asfalt, kapalı parçalı bulutlu, arada gök gürlese de benim hızıma yetişemezdi. Köye girdim, kimse yok sanki,

seçim üzeri yola taş döşeyen belediye işçileri var sokakta. O sırada kocaman bir kapı açıldı, içerden traktör çıktı. Adama, "Nereye çadır kurabilirim?" dedim.

"İstedğin yere kur !" dedi. Bu arada meydanda çeşme var ama suyu yok, akıyor. Evin genç kızı göründü,

"Ben size getiriverem" dedi. Ağzı tam kapanmayan su petini aldım, kana kana içtim. Kalanı da zaten kendiliğinden aktı, gitti. Bu arada daha önce gözüme kestirdiğim eski okulun bahçesine doğru ilerledim.

Köyde kimse gözüküyor. Çoğu Almancıymış zaten, izinlerde geliyorlarmış köylerine. Muhtarı soruşturdum, Denizli'ye gitmiş. Ne zaman geleceği de belli değilmiş.

Daha önce sordum ya,

"Çadırı nereye kurayım?" diye, ben de gittim eski okulun oraya çadırı kurmaya.

Oradan bir kadın, Niye geldiniz?, Kimsiniz?, Ne arıyorsunuz? Ahret sualleri sordu.

Anlattım, gezgin olduğumu, taa nerden beri yürüdüğümü.

Ben okulun bahçesine girdim, bu arada bi adam geldi. Bu sefer de aynı sorular ondan geldi.

"Muhtardan izin aldınız mı?"

"Numarasını bilmiyorum" dedim.

"Ben verem" dedi.

Amcaoğlu imiş....

Neyse, telefon ettim muhtara, futbol sahası var dedi, köy girişinde, ne suyu var ne de tuvaleti. Gelirken ben orayı iyice gözlemledim. Sonra park var dedi.

Meğer benimle konuşmaya gelen adam, benimle konuşan kadının eşi imiş.

Kadın benden tırsmış, çekinmiş, yabancıym ya...

Gitmiş kocasına haber vermiş. Muhtara bu arada benim kimlik kartımın fotoğrafını önlü arkalı gönderdim.

Benim saklayacak bişeyim yok ki. Neyse ikinci teklifi kabul ettim, parkta su da olduğunu öğrenince tercih ettim.

Adamla yola çıktık, kızlarını gördük park önünde, onlar da bize katıldı. Kızların güzel sorularını yanıtladım.

Parka gelince bir saatten fazla sohbet ettik.
Onlar ayrıldı, çadırı kurmaya başladım, hava günlük güneşlik.
Çok güzel. Şimşekler uzakta çakıyordu.
Bu arada öncü yağmur damlaları düşmeye başladı, ben hala gelip geçer umudundayım. Hava bi karardı, bi gümbürdedi.
Şimdi yandık dedim kendi kendime.
Ama eşyalarımı çadırın içine atmıştım.
Dışarıda ıslanacak bişey bırakmadım.
Şiddetlendi, bana mı kızdı, köylüye mi kızdı anlamadım.
Ama bana kızdığını sonradan anladım.
Çadırımı parkın en güzel yerine kurdum, yoldan akan sel suyu yön değiştirip de parkın içine girmez ise yağmur geçince çadırıma geçebilirdim.
Rüzgar ile beraber yağın yağmur beni de hafiften ıslatmaya ve üşütmeye başlamıştı.

1.5 saat yağmur yağdı. Taa ki, yağmur suları sel haline gelip de ana yoldan çıkınca parkı basan sel suyu çadırı yüzdürüyordu. Ayakkabılarım bile yüzüyordu. Sopalarımı suyun içinde el yordamı ile buldum. Arabanın tekerlekleri suyun içindeydi. Yani o suyun çekilmesi sabahı bulurdu.

Çocuklar, çadırı kurarken çok hevesliydim ama neticede köylerinde yabancı birisiydim. Çocukları yanımdan kaçırmak gibi çağırdılar ve tekrar yanıma gelmelerine izin verilmedi. Benim veya çadırımın ıslanması önemli değildi, o çocuklar öğrenmeye, bilgiye açıldılar. Diğer yandan da gerçek olan, ortalık sapık kaynıyordu.

4 yaşındaki konuşkan Mehmet'e ablası,
“Gitme o adamın yanına, hırsız mıdır, dolandırıcı mıdır, kimdir bilmiyoruz!” demiş.

Mehmet de bana ablam böyle, böyle dedi.

“Amca ama sen iyi birine benziyorsun” dedi.

Yağmur bir ara durdu, çadırı olduğu gibi bozmadan aldım. İçine su girmemişti. Üstü kapalı bir yerin altına yerleştim. Keşke daha baştan buraya yerleşseydim.

Köselli köyünden her türlü olumsuz görüşlerle ayrılmama rağmen yüreği incelikle dolu güzel insanların varlığını da unutmamak lazım. Yağmur yeni başladığında, adamcağız ıslanmayı göze alarak bana yemek ve meyve getirdi. Neyse karnım tok, başımı da çadırın içine soktum mu, yarına kadar dinlenmeliydim.

24.Etap

Her zamanki gibi sabahın seher vaktinde başlayan hazırlıklar anca bitti, yürü babam yürü'yü başlattım. O zamanlar çift çeker ilave olsun diye sopaları da kullanıyorum, arada kollarım dinlensin diye serbest bırakıyorum.

Köyün içinden geçerek, asfalt yola çıktım. Hafif bayır aşağıya. Bu arada serbest olan kollarımda bulunan sopalardan sol taraftaki tekerin altında kaldı, arabanın dengesi bozulunca yan yatmaya başladı, bana da

"Hadi sen de gel !" diyerek devrildi.

İster istemez ben de yanına uzandım. İkimiz de yayıldık yola...

Ulan bi gören olacak... Rezil rüsva olacam yollarda.

Millet nasıl, hangi şartlarda devrildiğimize değil, sonuca bakardı. Sağ taraftaki karabinayı hemen açtım ama sol taraftakini bi türlü denk getirip de açamadım.

Pozisyonundan pozisyona giriyorum.

Bi taraftan da dua ediyorum, kimse görmesin diye.

Neyse bi punduna getirdim ve kurtuldum. Ayağa kaldırdım, sağını solunu açarak tekrar arasına girmeye çalıştım, çok mu zorladım nedir, kol koptu. Elimde kaldı. Arabanın sol kolu elimde, çolak arabaya bakıyorum.

O da bana,

"Niye kırdın kolunu lan?" diyerek kötü, kötü bakıyor.

Ben de ona dönüp,

"Ben mi kırdım lan kolunu, seni yapan ustanın taa," diye giydirmeye başlıyordum, baktım kol taş motoru ile iyice incelmış, tenekeden bile ince olmuş.

Normaldi kırılması. Yolun ortasında öylece bekleyemezdim.

Zaten millet garip garip bakıyor. Kolu yerine takıp, geçici olarak bağladım. Ehh, işimi görüyordu.

GPS'ten yolumu takip ediyorum, önümde rampa vardı. Bayağı bi çıktım, Yoruldum. Çektim sol tarafa, su içtim. Ayaklarını uzattım, biraz dinlenmişim. Tekrar yola çıktım. Kolu geçici tamir yaptım, idare ediyordum. Kamyonetler, kamyonlar, pikaplar geçiyordu. Bu arada mavi reno 12 toros firt diye geçti.

Ayna'dan beni kestiğine eminim. Yavaşladı, geri vites lambası yandı. Bana doğru geliyordu. Yanımda durdu, Bekilli'ye gidiyormuş. "Gel, seni de götürüm" dedi. Kırık arabanın kolunu da, kendisini de bagaja yerleştirdik. Bekilli'ye dışçıye gidiyormuş. "Bari seni de Sanayiye bırakayım" dedi. İki kere teşekkür ettim. Bi tanıdığı varmış, "Bekir ağa, akıdeşin işini hallediverin" dedi. İş bitti sayılır. Meraklılar hemen etrafımı sarıyor zaten. Ne olmuş, nasıl olmuş, nerede olmuş ???

Neyse, tornada çalışan Osman Türköz'e emanet ettim kollarımı. "Sadece birini değil, her ikisini de yapalım" dedim. Uygun boru buldu, tornada hafif paso çekerek inceltti. Arabadaki borunun içine girecek hale getirdi. Artık ben tarif ediyorum, ona göre yapıyor her şeyi.

"Borunun içine bir de demir parçası koyalım" dedim. Sonra deliklerini açarız. O da konuldu. Gaz altı kaynağı yapıldı. Kollar sapasağlam oldu. Bu arada her iki kol birbirinden açık gibi geldi bana. "Osman, şunları biraz yaklaştırsana birbirine, kollarım serbest hareket etsin" dedim. Zorladı, zorlayınca da bağlantı ana parçası çatladı. Ehh, yeni bir sorun kaynağım olmuştu. Neyse alüminyum kaynağı yapıyorlarmış, yaptırdım. Yola çıkmaya hazırdım.

Şimdi doğru Bekilli kasabasına, yemek yemeye...
Çoktandır adam gibi yemek de yiyememiştim.
Yemek yediğim lokantanın karşısında kuaför var.
Beni gördüler ya, kendileri sormuyorlar, aracı kullanıyorlar.
Sorsana kendin, ne sorun varsa. Hem merak ediyorlar, hem
utanıyorlar, hem de haberci kullanıyorlar.
Arabanın kolları olunca, barıştık yine. Birbirimize sarılarak yola
devam ettik. Hedefim Akkent.

Eskiden belediye olan bu küçük anadolu kasabaları, muhtarlığa dönüşmüş. Muhtarın telefonunu biliyordum. Köylerine varmadan önce arayıp bilgilendiriyordum. Köye varınca tekrar arayacaktım. Şimdi, Bekilli'den sonra inişli, çıkışlı asfalt olan köy yolundan devam ediyorum. Arada nefesleniyorum, su içiyorum.

Sonrasında yürü babam yürü.

Beni bi araba geçti, beyaz. Az ileride durdu, geri, geri geldi.

Yanı başımda durdu.

“Napiyon sen böyle?”

“Yörüyom...”

“Hakikaten mi ?, Nerden beri geliyon?”

“İzmit'ten beri”

“Ben de gelem mi senlen?”

Kör istemiş bi göz, Allah vermiş iki göz.

“Gel tabii, sevinirim, ne güzel gezeriz”

Gelsin diye,

“Bak benim arabam da var. Çok bişey alman gerekmez” dedim.

“Ben Avustralya'dan geldim, Reise oy vercem” dedi.

“İyi yapmışsın” dedim.

Kime verirsen ver lan, banane...

“Sen napçen?”

“Ben vermeycem” dedim.

“Al, verem sene arabayı, Reise bas gel”

“Teşekkür ederim” dedim.

Bu konuşmalardan sonra bastı gaza gitti.

Ama gitmeden önce, hangi köyde kaldığını, yola olan mesafesini, çadırımı orada kurabileceğimi de söyledi.

Bu, 100-150 metre sonra durdu. Herhalde bişey unuttu, dedim.

Ne unuttuk, bişey vermedi ki bana. Belki verecekti ama arabada akrabası olduğunu tahmin ettiğim iki genç kız vardı. Yine kapıyı açtı.

“Senin paraya ihtiyacın vaa mı?”

“Olma mı?” dedim. “Yanım da kart falan yok. Paranın çoğunu da tamir için verdim. İdare ederim birkaç gün daha” dedim.

İnsan bi sorar, ne kadara ihtiyacın var diye.

Sormadan çıkardı bi elli lira verdi.

Eh, Allah bereket versin, bugünkü yemek masrafının parası çıktı.

Yürü babam yürü, elinin körü. Ne biçim rampa arkadaş, çık babam çık. Biteceği yok. Ulan o kadının lafını dinleyip de onların köyüne mi kapağı atsaydım. Belki akşam yemeğinde sıcacık bi çorba, taze fasulye olurdu. Kimseden kuzu kesmesini beklemiyorum ama, şöyle hani midemin bayram edeceği bi yemek de yemedim. Kafama tüküreyim dediğim ender zamanlardan biri de geçti böylece.

Akkent tabelasını gördüm. Yorgunluğum azaldı. Çünkü hedefe varmıştım. Neyse köyün içine girdim, benim akranı olan köylülerle selamlaşarak muhtarın takıldığı kahveyi buldum.

“Valla şimdi buradaydı” diyorlar ama nereye gittiğini bilen yok.

Adam belki de evine gitti. Ofisinin önündeyim, tekrar telefon ettim,

“İstersen gel, yemek yedirem” dedi.

Ben her zamanki kibarlığımıla, teşekkür ettim.
Bir saat sonra geleceğini söyledi. Arabamı tüm Akkent'liler
görsün diye meydanın ortasına bıraktım. Herkes hayretle bakıp
bişeye benzetemiyorlar ama ceryanı da varmış demekten de geri
kalmıyorlar.
Şimdi bu köy gezilerinde, git bir masaya yanaş,
selamünaleyküm/aleyküm selam de otur.
Hemen çayın gelir.
Kendi adımı, soyadımı söylerim. Sohbet başlar.
Çünkü çok, çok yabancı bir insan gelmiştir köylerine.
Çaktırmadan küçük, küçük sorgularlar. İkna olurlarsa bi çay
daha söylerler.
Muhtar geldi, gittim yanına, tanıttım kendimi. Yüz yüze
görüşmenin verdiği rahatlıkla kalınabilecek düzgün yerleri
gösterdi, camide sıcak su olduğunu hatta duş alabileceğini de
söyledi.
Akşam yemek zamanı oldu, ortalık sakinleyince, benim beyaz
arabalı hatun zıncı diye durdu önümde.
“Burada mısın?”
“Hee ! , Sen napıyon?”
“Kedinin maması bitti de, Çal'a gittim mama almaya”
Yalanını yesinler. Ulan benim bulunduğum yer onun yolunun
üstünde değil ki.
Yalancını...
Daha fazla bişey demeden de gittiler.
Kendime güzel bi çadır yeri beğendim. Tam oraya doğru
yöneldim, üç kişi oturmuş sohbet ediyorlar, beni buyur ettiler.
Oturdum,
Hükümet görevlisi misin? dediler.
“Yok öyle bişey yaa” diyorum.
İnsanlar köylerine gelen her yabancıya şüphe ile bakar olmuşlar.
Biri camilerin minarelerini onarıyormuş, diğer ikisi Akkent-
Denizli minibüs şoförü.
Adamlar anasının gözü.
Kadın benim yanımda iken bunlar kendi aralarında
konuşmuşlar,
“Kim lan bu adam? O kadınla işi ne?” diye konuşmuşlar.

Ne dedikoducu millet. Neyse sohbet güzel gidiyor,
“Abi, sen hiç çadırı buraya kurma, seni biz götürelim onun
köyüne. Valla bak ciddiyyiz. Para pul da istemiyoz. Git de
sevinsin kadıncağız. Hiç olmazsa sıcak bi çorba içersin, güzel bi
akşam yemeği yersin” diyorlar bana.
Aklımı fikrimi çelmeye çalışıyorlar. Ama kabul etmedim. Ertesi
gün de yürü babam yürü devam edecekti. Kendimi dünyevi
işlere kaptırmadan yola devam etmeliydim.
Gece yarısı uyandım, ulan sıcacık yatakta yatmak varken gel
çayırda, çimende yat.

Isıracak bu keneler gene beni...

25.Etap

Sabahın seher vaktinde, çadırımın üstüne şıp diye damladı.
Sonra şıp şıp diye damladı.
Kalkacam, kalkamıyorum.
Bu sefer şıp, şıp, şıp derken “Şaarr !!” diye yağmur bi boşaldı.
Bu sefer sesi duyan mesane başladı zorlanmaya.
Koy verdi, koy verecek.
Koştura, koştura doğru camiye. Yağmur hafifleyince, acaba tekrar ne zaman başlar diye merakla beklemek için kahveye gittim, telefonu iyice şarj edeyim dedim.
Yanımda taşıdığım zeytin peynirle de kahvaltımı güzelce yaptım.
Güneşin gülümseyen yüzünü görünce de hemen pılıyı pırtıyı toplayıp,
“Yolcu yolunda gerek, oturmakla bu yol bitmez” dedim.
Ara sıra ellerimde bulunan sopaları serbest bırakıp, kollarımı aşağıya doğru serbest bırakarak yürüyordum. Rahatladığımı hissediyordum. Sopaların asfalt üzerinde sürtünürken çıkardığı ritmik seslerden de kendime göre melodi uyduruyordum.

Bu arada ne olduysa, sağ tarafımdaki sopa frenledi, araba sağ tarafa yattı. Kolları yeni yaptırdım da, zayıt nereden diye merak ediyordum. Çünkü, arabayla beraber her yattığımızda bi sorun oluşuyordu.

Ya başı ağrıyor, ya da kıcı.

Nasıl bitirecektim ben bu yürüyüşü.

Yattığım taraftaki karabinayı hemen söktüm ama, sol taraftakine bir türlü elim yetişmiyordu. Elim yetişmiyordu değil de, karabina ters dönmüş, dar kısmı altta olunca onu çevirmeye uğraşıyordum. Ben yol kenarında boylu boyunca uzanmış alnımda biriken terler asfalt yola düşüp buhar oluyorlardı.

Bir taraftan da dua ediyordum kimse beni yerde böyle görmesin diye. Zor da olsa kalkmayı başardım.

“Hah!” dedim, “Kol sağlam”

Ulan kol sağlam da omuzdan kırık, yani arabayı çekme kolunun, arabaya bağlı olduğu yerden kırılmış.

Nasıl kızmayayım ben yaa, nasıl küfür etmeyeyim.
En yakın yerleşim yeri Hançalar ilçesi. Oraya gideceğim
mecburen, gidince sağa sola sorup bilgi alabilirdim kaynak işi
için. İlçeye iyice yaklaştım, birisine sordum,
“Sanayi nerde?” diye.
Adam gayet güzel tarif etti, yola devam ettim, ama arkamdan
bağırıyor,
“Buradan aşşa insene” diye.
İn dediği yer de dimdik bir yokuş.
Yok dedim aga, ben bildiğim düz yoldan şaşmam. Zaten başıma
ne geldiyse hep bi şey olmazdan, bi de meraktan geldi.
Zaten taa buralara kadar gelmemin sebebi de merak.
Çok dik yokuş, arabanın kolu kökünden kırık. Hep beraber
yıkılalım, devrilelim, beraber yuvarlanalım, arabamla sarmaş
dolaş, olcak şey değil.
Neyse, adamı dinlemedim, normal yoldan devam ettim, 180
derece dönüş ile normal yola girdim.
Zaten çok küçük kasaba. 100 metre uzunluğunda ana caddesi
var. Sanayi çarşısını sormak için bir kahvenin önünde durdum,
selamımı verdim.
“Gel hele bi otur, bi soluklan, çayımızı iç” dediler.
Şimdi bu kadar sorun varken kafamda, yapılan bu güzel teklife
hayır demek de saygısızlık olurdu. İnsanlar, yürekten
çağırıyorlardı. Yoksa
“Bize ne lan! Ne hali varsa görsün” de diyebilirlerdi.
Ben meramımı anlattım, bu arada çaylarını içtim. Yolum üst
tarafındaki ilk yolu sorduğum kişi de geldi. Daha önce beni
gördü ya, avantajlı sayılırdı. Hemen cebindeki erikleri çıkarıp
masanın üstüne koydu. Bu arada kahveci çayları bıraktı,
alüminyum kaynağı olmasa bile nasıl yapılması gerektiği
konusunda beni bilgilendirdi.
Çay ve erikten sonra tekrar yola çıktım. Alüminyum kaynağı
olmayabilirdi, kaç nüfusu vardı ki, ya da sanayi demeye bin
şahit isterdi. Çarşı içindeki küçük atölyeler dışarıya çıkarılmıştı.
Cami önünden geçerken uğramadan geçmek olmazdı.
Küçük ve kısa bir ziyaretin ardından yola devam ettim.
Hançalar’ı geçtim, sanayi çarşısının binalarını gördüm.

İlk dükkana sordum,
“Bizde yok abi” dedi. Kaynakçı Osman’ı tarif etti. Gittim,
“Bizde alüminyum kaynak yok abi” Aha, şimdi yandım işte.
azıcık da olsa ümidim vardı.
Yalvarıyorum adama, Denizli’ye kadar dört günlük yolum var,
ne olur bi şeyler yapalım diye. Öğlen olmuş, yarın Pazar, üstelik
seçim var. Kimseye bir şey yaptıramam. İki gün kaybederim.
Bu kayboldu, elinde naylon iple geri geldi.
Aklınca sıkı, sıkı sardı.
“Abi bununla gidersin, hiç bi şey olmaz” diyor.
Ben olur diyecem ama istediğim işi ondan başka yapacak kişi de
olmadığından, mecburen çenemi susup tövbe ediyorum. Aslında
ne kadar sunturlu küfür varsa hepsini hak ediyor.
Bir ara arkadaşşı ile bunlar oradan ayrıldı. Bana da,
“Hadi abi iyi yolculuklar” demeyi ihmal etmedi.
Yüklü olan arabayı şöyle bir yokladım, yola çıkmak için hazırlık
yapıyorum, hoopp, bizimki dikildi havaya. Hem de herifin
bağladığı yerden. Hay senin yapacağın işin...
Çıktım yol kenarına, bari Denizli’ye gideyim de orasının
sanayisinde alüminyum kaynakçısı bulurdum.
Kocaman sanayi kenti.
Yol kenarında bekliyorum, alsınlar diye. İki tane minibüs durdu
ama, bagajları benim arabaya göre küçük kaldı. Alamadılar beni.
Kaldım yine yolda. Yapacak bi şey yok. ben yol kenarında
beklerden usta tekrar geldi. Ben taktım kolları hemen, tekrar
dükkanın içine girdim.
“Yaa ustam, bi de benim dediğimi denesek” dedim.
“Abi olmaz ama bir kere deneyelim” dedi.
Hani olmazdı, oldu ama. Hiç olmazsa birkaç gün idare edecekti.
Hele bi Denizli’ye varem.

Tabii, uyduruk da olsa tek kolla gitmeyecektim. Teşekkür ettim, ücretini verdim, arabayı kuşandım, sopalarım ellerimde yola düştüm. Daha yarım saat yürümeden Alfaklar köyünden geçiyorum. Ben ümitsiz vaka olmuşum, Denizliye kadar gidebilecek miyim onun hesabını yapıyorum. Rotayı da değiştirmek istemiyorum. Üç dört gün var önümde. Ama rota değişmeyecek diye bir kural da yok. Ben yaptım, ben bozarım nasıl olsa. Köyde bakkalın önünden geçiyorum, sıcak bastırmış, her tarafımdan ter akıyor, “Akıdeş, gel hele buraya, bi çayımızı iç” onca olumsuzluklara rağmen içimi dökcek, benim derdimi dinleyecek insanlara da ihtiyacım oluyordu elbette.

Arabamın bana yaptığı ihanetleri anlattım, onu sevdiğimi, doğru yolu bulması, beni terk etmemesi için yaptığım fedakarlıkları birer, birer saydım. Bana hak verdiler.

“Senin moralin çok bozuk, sen bu akşam gitme bi tarafa, bizim köyde kal. Akşama muhabbet ederiz” dediler.

“Olur” dedim.

Arabayı çadır kuracağım karşıdaki okul bahçesine çektim. Muhtarın işi varmış gitti. Bankacı Ömer’le biraz daha konuştuk. Bakkal Özgür’le kaldık baş başa. Güneş aşağıya doğru indikçe, başladı gözümüze, gözümüze vurmaya.

Adamda onca mal var, para, pul var. Şuraya adam gibi bi tente koymamış.

Özgür'ün mekanında oturuyorum, ayıp olmasın bari dedim, bakkala girip bisküvi falan aldım. Yanına da buz gibi içecek. Akşamın olmasını bekliyorum, düşünceli, düşünceli.

Bu arada Özgür bakkal anladı sıkıntımı,

“Abi, Denizli’ye gitmek istersen gönderem seni” dedi.

Gözlerim açıldı,

“Sahi mi?” diye sordum.

“Minibüslerle gönderem abi, sorun değil. Yarım saat sonra gelecek bi denesi”

“Kardeşim onlar benim arabayı alamazlar ki”

“Sen merak etme abi, aldırırız” dedi.

Tabii, herif biliyor, çünkü onun da minibüsü varmış.

“Abi hazırlan, araba geliyor” demesi ile birlikte ben yerimden

fırladım, kolları çıkardım. Sopalarla bir arada yere koydum.

Minibüs geldi, akşamüzeri olduğundan araba sakın. Hep beraber kucaklayıp, arabanın içine koyduk.

Şoför de haklı, arada köylere giriyor, yolcu toplamak için. Bu arada ben yürümesem de oraları da gezmiş, görmüş oluyorum.

Denizli’ye geldik. Garajlarda, tren yolunun oralarda bir yerde

indirdi beni. Kollarımı yerine taktım, yürümeye başladım.

Nereye gideceğim, ne yapacağım tek başıma bu yaban ellerde.

Hiçbir yeri bilmiyorum. İlk defa geldiğim bir kent.

Karmakarışık.

Ne güzelmiş yaa dağlarda yürümek. İnsanın çiş gelse, mesanesi

patlar ya, cami bulacam diye. Halbuki dağlarda öyle mi, sal

gitsin. Koyver gitsin. Var olduğunu, yaşadığını anlıyorsun.

Gördüğüm ilk taksi durağında sordum, sanayi çarşısını,

alüminyum kaynağı yapan yeri.

Tarifi aldım ama, iki adım attım, unuttum. Adam ne demişti lan

bana? diye düşünmeye başlıyorum. Ondan sonra da imam

bildiğini yapar hesabı, boş ver, kafana göre takıl işte diyorum.

Bu arada arka takımlardan ses geliyor, takır tukur diye. Hadi lan,

şimdi nerden çıktı bu diyerek kafamı çevirip bi bakıyorum,

lastik inmiş, jant üzerinde gidiyorum.

Allah kahretmesin, e mi! Yani her iş bitti de şimdi bir de lastikle mi uğraşacağım. Yapacak bi şey yok.

Öncelik tabii ki lastik işinde.

Bütün lastik işi yapanlara soruyorum, “Benim arabamın lastiği patladı, yedek lastiğim var, yapabilir misiniz ?” diye.

Bi arabaya, bir de bana bakınca “Yapamayız abi “ diyorlar.

Arkadaş bisiklet tamircileri şehrin taa öte yanında, jantın üzerinde nasıl giderim ben oralara kadar. Gerçekten insan çaresizlikten ağlamaklı olur ya, oralara kadar geliyorum artık.

Doluyorum, adamlara kızıyorum, kinleniyorum, yapacak bir şeyim de olmadığından içimden küfür ederek gidiyorum.

Alüminyum kaynak yapan Burhan Memiş’i buldum, beni başka yere gönderdi. Gönderdiği yerden başka tarif aldım güya, tekrar Burhan Memiş’e geldim.

Adam benim kaderim.

”Ben tekrar geldim ustacım”. Tane, tane anlattım,

“Yeni parça yapılmayacak, elimde zaten parça duruyor, onu buraya kaynak yapacağız”

“Haa, tamam o zaman abi, ben de zannettim ki, yeni parça yapıcaz, ben onu yapamıyorum.”

“Boşalt abi arabayı hemen !”

Böyle zamanlarda çok hızlıyım. Leş gibi ter kokusu geldi burnuma. Bir an bitse işim de Garnizon misafirhanesine yerleşsem.

Çayımı ikram etti, sohbetimizi yaptık.

“Bu adı lastiği nasıl değiştirecem, Yedek iç lastiğim de var” dedim.

“Tamam abi, o iş de kolay, hallederiz” dedi.

Amaan, nasıl seviniyorum içimden. Belli etmemeye çalışıyorum. Ama işler yolunda gidince insan gerçekten sevindirik oluyor.

Kaynak işi bitince, lastiği de değiştiriverdi.

Ücretini ödedim, Allah ikiz bebek versin dedim.

Teşekkür edip yanından ayrıldım.

Kalacağım yer, Denizli stadyumunun hemen yanı başında ama oraya da yürüyeceğim. Yaklaşık 5-6 km. mesafe var. Nerden

baksan 1.5 saatlik yolum var. Sora, sora normal yolu buldum, bir kere daha sordum mu, bulurdum artık.

Neyse, az gittim, uz gittim derken garnizon girişine geldim. Benim pejmürde halimi ve arkamda eşyayı taşıyan her tarafı kaynaklı sevimsiz kırmızı araba çok ilgi çekmişti.

İçeri girdim, resepsiyon ile görüşürken nöbetçi arkadaş

“Kimliğinizi görebilir miyim?” diye sordu. Şaşkın, şaşkın.

“Nerden nereye gidiyorsunuz? dedi.

“Geziyorum, seyyahım, misafirinizim” deyince

“Tekrar, Hoş geldiniz!” dedi.

Odama çıkıp, güzelce temizlendikten sonra, tekrar aşağıya inip karnımı doyurdum.

Geleceğe güvenle bakıyordum artık. Pazartesi sabahı yürü babam yürü zorlu bir etabı daha gerçekleştirecekti.

26. Etap

Bundan sonra etap metap yok. Hepsi birbirine karıştı. Dört günde geleceğim günü, iki saatte gelirsem olacağı buydu. Napalım. Ertesi gün der geçerim ben de...

Dün, akşamüzeri kaldığım misafirhaneden çıkarak etrafı keşif gezisi ile beraber, bisikletçinin yerini öğrenmek için dolaşıyorum. Sora, sora onu da buldum. Fiyat teklifi aldım. Alacağım altı, üstü iki dış lastik, bir de iç lastik. Bulunsun yanımda, ne olur ne olmaz. Dağın başında geziyorum.

Vallahi düşünmek bile istemiyorum. Bu kadar kırılma, çatlama, patlama hep şehir, kasaba ya da köylere yakın yerlerde oldu. Ama dağın başında olursa, olmadı ama ya olursa!

Onun için iki dış lastik gerekliydi. İç lastik bir şekilde yama olurdu ama dış lastik olmazsa bi şey yapamazdım.

Hani bazen benim de uyuzluğum tutuyordu, adamı bulmuşsun, alsana lan! Yok, ertesi sabah yürüyüşe başladıktan sonra alacam!

Kafamdaki hesap bu. Ama gece vakti rotaya tekrar baktım, benim bisikletçi ters tarafta kaldı. Aksi istikamette. Kendime kızdım.

Sabah kalkar kalmaz doğru bisikletçiye gittim. Epey de uzak ama, yürümeye alışkın biri için çok da uzak gelmedi. Hani derler ya, “Dişimin kovuğuna bile yetmedi”

Neyse, iki dış, bir iç lastik aldım. Su ikmalini de yaptım. Eksiğimiz kalmadı.

Haydi yallah, saat 10:00 oldu, dünya kadar yol var. 21 kilometre. Kağıt üzerindeki mesafe. Bakalım gerçek kaç olacak? Misafirhaneden çıkınca sola döndüm. GPS başladı bana ters, ters bakmaya. Utandım. Biraz daha yürüdüm, bu sefer açtı ağzını, yumdu gözünü.

“Ters yöne gidiyorsun, görmüyor musun, sana sinyal verip duruyorum.”

“Ulan nankör GPS, senin pilini değiştirmesem, gözün kör olacak, hiç bi şey olmayacaksın. Çantamda boşuna taşıdığım bi eşya olacaksın. Atarım valla seni bi kenara.”

Ben biraz sakinleyince,

“Doğru söylüyor olabilir, bi de onun sözünü dinleyeyim” dedim, döndüm.

Yüzü güldü, sırıtmaya başladı. Ben de ensesine iki tane hafif şaplak vurunca, barıştık.

Dümdüz yol, kaldırımlar araba dolu. Mecburen taşıt yolundan, trafiğe ters bi şekilde ilerliyorum. Sarı, fosforlu yeleşimi giymişim deli gömleği gibi, valla hiç istifimi bozmuyorum. Başımda kazan gibi duran geniş kenarlı şapka, gözlüklerimin rengi kararmış, sağ tarafımda dalgalanan Türk bayrağı. Uygun yer olursa sola yanaşıyorum, geçiyorlar, aksi takdirde bütün yollar benimmiş gibiyim.

Keşke arabanın arka tarafına bi de Denizli plakası taksaydım, mahallenin delisi geçiyor diye herkes yolları açardı bana.

Yarım saat sonra, yan tarafa bi baktım, bayrak yok. Hay Allah, bilsem ne kadar zaman önce düşürdüğümü, gidip arayacam. Bilmiyorum ki. Yapacak bi şey yok, aldım bayrak direğini yola devam ettim.

Çamlık parkına girdim, sağ taraftaki büfeden buz gibi soğuk suyu aldım, iki dikişte içtikten sonra, sağ taraftaki kulübeye gidip balast bastım. Rahatlamıştım. Sopaları bi abimin tavsiyesine uyarak, bağlama lastiklerinin arasına sıkıştırdım. Düz yol bitti, arabamı kendi başına bırakmamak için kollarından tutuyorum artık.

Benim kollarımda, emin ellerdeydi. İtfaiyeyi de geçtim, sağa döndüm, aman Allah’ım, ne biçim yol lan bu! Kocaman, kocaman taşlı yol. Taşın birinden kurtuluyorum, araba tam yatacak, hemen bir manevra öbür tekere de denk getiriyorum, dengede tutmaya çalışıyorum. Artık yola baktığım yok, taşlara bakıyorum.

Çukurlardan kaçınıyorum. Eğer çukur bir yerden geçmek zorunda kalırsam da iki tekerleği aynı anda çukura

düşürüyorum. Yoksa hangi teker çukura önce giriyorsa, o da, o tarafa yatmaya çok meyilli. Sonra kim uğraşacak, tabii ki ben. Yokuş aşağı inen bir genç gördüm, “İlerisi nasıl?” diye sordum, “Biraz daha iyi” dedi. Ulan git, git, onun iyi dediği yol yok ortalıkta. Umut fakirin ekmeği, belki ilerde sürpriz bir şekilde kavuşurum o iyi yola. Bu düşüncelerle çamlık seyir tepesine vardım. Denizli’yi kuşbakışı görüyorum. Bir de çeşme buldum. Isınan sularımı, akan soğuk su ile değiştirdim. Haydi, yola devam.

Taa, aşağıdan gördüğüm sivri tepenin üstünde kara bulutlar dolanıyor. Çok uzaktan gök gürültüsü de yaklaşır gibi gürliyor.

Anaa, bi yağmur dökerse var ya, yandım Allah. Sağa sola bakıyorum, saklanacak bi kaya oyuğu var mı diye, nerede? Ağaç altında beklesem, ya yıldırım düşerse.

Araba alüminyum da olsa metal, belime asılı vaziyette onunla da gidemem.

Her ne kadar çok yakın arkadaşım da olsa, onu bırakıp kaçmam lazım. Ne yapalım, dağ başında herkes kendi başının çaresine bakacak.

Yürüdüğüm yol taşlı çakıllı, azami itina ile yürüyorum.

Hani vazgeçtim, yürümüyorum desem geriye dönmek daha büyük dert. Uyuz herifin biri yanımdan geçti, selam bile vermedi.

Bi sor lan, kimsin sen? diye.

Ne bu hallerin, bi derdin, bi sıkıntın var mı? diye.

Dağın başında ne arıyorsun, defineci misin? diye.

Herifi durdurup,

“Şu arabamın üzerindeki büyük gri torbada, iki milyon dolar var, nereye saklasam diye yer arıyorum. Bana yardımcı olur musunuz?” desem var ya, nasıl kul köle olurlar.

İnanır garibim, belki ona da pay düşer diye.

Ya da havanın kararmasını bekler, beni yok edip paranın hepsini almak için. Nasıl olsa telefon çekmiyor. Kime haber verecek diye düşünür. Ya da, paranın hepsini ben alayım, herifi de az ilerdeki uçuruma sallarım dese, ne akut bulur, ne de o çok bilmiş kokudan anlayan köpekler.

Bi ara yağmur hızını artıracak ama arkadaki bulut öndekini hızlıca ittirince ne olduğunu anlamadan yağmur durdu.

Halbuki bi çeşme başında kendime sığınacak ne güzel bir kameriye bulmuştum.

Bu arada yol kıvrıla, kıvrıla yükseliyor. Çık babam çık.

Dünyanın tepesi, bitmek bilmiyor. Biraz daha düzeler gibi küçük taşlı yollar, kumluk yollar. Fazla zorlamıyor ama iri taşlı yollarda dans eder gibi bi sağa, bi sola yattığı zaman araba, aklıma kötü şeyler geliyor.

Yolda bırak insana ait izler, aylara dair izler bile yoktu.

GPS’e baktım ileride Çamlıyayla mahallesi görünüyor.

Orada oturup bi çay, kahve içirim diye hayal kurmaya başladım. Ulan herifler gitmişler taa dağın tepesine ev yapmışlar.

Bu yolu kullanmadıklarına göre, her halde dağın öbür yanında asfalt yol vardır diye düşünüyorum.

Bir an önce o yola kavuşmak için kumluk ve düz olan yerlerde, arada bir hızlanıyorum. Şu yokuş da bitmedi gitti. Az kaldı ama köy diye hayal ettiğim yere yaklaşınca aynı filmlerdeki gibi, kayalardan oyulmuş yoldan geçiyorum.

O koca kaya bi deprem olsa, yerinden bi kımıldasa var ya, yol kapanır ben kaçamam. Ya da toprak kayması olsa, dolarlar da benimle beraber.

O kadar çok parayı bi arada taşırsam, olacağı sonunda böyle bi şey. Ben o parayı yiyemeden giderim.

Önümde son bi kıvrım kaldı, uzaktan çatısını gördüğüm eve yaklaştım, döndükten sonra, kocaman köy karşıma çıkacaktı, güya...

Çatı diye gördüğüm yer prefabrik evmiş.

Yol yine çok kötü oldu. Sağda bi tane daha prefabrik yapı. Ama bahçesi çit ile kapatılmış. Kapıları duvar olmuş. Kimse yok. Köpek bile yok.

Yol çok kötü oldu yine, bu sefer yokuş aşağıya iniş başladı.

Aşağıdan gördüğüm yüksek ve sivri olan tepe, karşımda.

Vay bee, sümsük gibi bişey, zavallı.

Aşağıdan bakınca bişeye benzettim ben de.

Sol tarafımda uçurum ve vadi, önümde uzun ve taşlık bir yol. Çilenin bitmesini istiyorum artık. Bulutlar güneşin önüne geçince ortalık bi kararıyor.

Hemen yusuf, yusufu çağırıyorum. Yani açıkçası korkmamak elde değil. Çadır kuracam desen yer yok, yolun üstüne de kuramazsın. Ayı olmasa bile domuz sürüleri vardır. Onlar da birer ikişer gezmez ki, sülalece, kalabalık olarak gezerler.

Ürkütücü, delice fikirler.

Bi ara yol düzeldi, kumlu ve düz yol. Bir an önce kamp yapacağım yere ulaşmam lazımdı.

Ağaçların arasından çıkınca geniş bir yaylaya ulaştım.

Ooo, ne güzel, tam kamp yeri. Etrafı kolaçan ettim su bulamadım.

Sağda solda gördüğüm çöplerden bazı kampçıların ya da birilerinin buraya uğradığı belli oluyordu.

Yola devam ediyorum ama uzaktan bi homurtu sesi duyuyorum.

Sanki bana yaklaşıyor. Homurtu daha belirgin olmaya başladı, motor sesi olduğu anlaşıyor. Karşımdaki virajdan bi motor göründü. Her tarafı dökülen mobilet ama tam dağ keçisi gibi!

Üstündeki koca adamla kah iniyor, kah çıkıyor yokuşları.

Her ne kadar benim hiç ummadığım bir zamanda insanla karşılaşmak garip bir duygu ise, onun için de aynı şey olduğu açıkça belli oluyordu.

Bana garip, garip bakıp sorular sordu, merakı giderildi.

“Sen nereye gidiyorsun böyle motorla?” diye sordum.

“Hayvanlara” dedi.

Dağda ağıl yapmış, hayvanlar gündüzleri özgür, dolaşıyorlar, gülüyor, eğleniyor, arada bir otluyorlar. Gece hava kararmadan önce onları bir araya toplayıp emniyete alıyor.

“Su başı var mı acaba çadır kurabileceğim bir yer?” dedim.

“Bizim eve yakın bir yer var, su çok az akıyor ama güzel su. Biz de hep oradan dolduruyoruz içme suyunu” dedi.

Adı Rıfat, kırklı yaşlarda yağız, boylu poslu, efendi bir arkadaş. Vedalaştık, ben hızla kamp kuracağım yere ulaşmak için gidiyorum.

Allah kahretmesin, bıktım artık bu yokuş tırmanmalardan.
Yoruyor yahu. Yoksa başka bir şikayetim yok.
Yolda birisine daha rastladım. O da yulaf ekmiş, tarlasını
beklemeye gidiyormuş. Sırtında çifte kırma ile. Domuzlar
dağıtıyormuş ortalığı.
Sağ tarafımda güzel yerler var ama bu su nerede acaba?
Ben etrafımda su aranırken Rıfat beni geçti.
“Baya yol almışsın abi” dedi.
“Yürüyorum ya!” dedim. Gülüştük.

Yolda genç bir çobana rastladım, ona sordum.
Kelimeler ağzından sanki borcu varmış da ödemek
istemiyormuş gibi, zor çıkıyor. Zaten benimle konuşmuyor,
uzaktan takip ediyor. Eğer sığırlardan biri gruptan uzaklaşırsa
onun peşinden koşup tekrar sürüye katılmasını sağlıyor.
Yol düz ve rahat, yorulmuyorum. Böyle olunca da dağlarda
yürümek keyifli oluyor.
Rıfat’ın evinin önüne kadar geldim ama ben su başını
bulamadım.
Baktım Rıfat elinde bi torba erik ile geldi.
“Noldu abi, göremedin mi, önünden geçtin” dedi.
“Valla göremedim be Rıfat” dedim.
Yanıma yolda rastladığım küçük çobanı kattı, suyu buldum. Çok
da güzel bir yer. İnsanlardan uzakta ilk defa burada kalacaktım.
Korkunun ecele faydası yokmuş. Ta ki uyuyana kadar!
Uyuduktan sonra zaten melek oluyorum. Her ne kadar uzaktan
köpek havlamaları duysam da, yoldan geçen motorize olmuş
insanların hızlı geçişleri beni uyandırmaya yetmiyor.
Hava kararmadan önce ziyaret ettim Rıfat’n evini. Elektrik yok.
Su taşıma. Ama güneş enerjisinden faydalanarak telefonlarını
şarj ediyorlar, aydınlanıyorlar ve televizyon seyrediyorlarmış.
Rıfat’ın hanımı genç kadın, sağolsun,
“Karnın açtır, yemek hazırlayayım da beraber yiyelim” dedi.
Dağda kadın olmak çok zor!
Odun keser, ocağın altını yakar, akşam yemeğini pişirmeye
çalışır. Hayvanlar akşam için gelir, onların sütünü sağlar. Ortalığı
temizler.

Küçük çocukları yatağa işer, ertesi gün elde, leğende onları yıkar, asar, kurutur.
Akşam olup ta televizyon faslı bitince yatakları hazırlar.
Adamların da sanki erkeklikleri bozulacakmış gibi bacak, bacak üstüne atarak, kadını seyreder.

Tutsana lan işin ucundan azıcık!
Zor, kadın olmak oralarda!

26 Haziran 2018

Etap, metap kalmadığından bundan sonra gün hesabına göre gideceğim. Zorunluluktan dolayı tabii! Kene ısırды, dön, ara ver. Dağ başında kol kırıldı, bin minibüse, tekerlek patladı servis çağır.

Neyse, aslan yattığı yerden belli olurmuş.

Suyu az da aksa, dağın tepesinde düz yer olacak, söğüt gölgesi olacak, su kenarı olacak. Sabah olduğunda güneş ışığı ile uyanacaksın.

Dün akşam konserve yaptım, bu sabah da şöyle sıcakık, çorba ile makarna arası bi şey yapayım dedim. İlk defa da ocağıma kullanacağım. Hazırlıklardan sonra suyu kaynattım, attım içine malzemeyi. Ooh, tanesini ye! Suyunu da iç! Suyunu içip de, tanesini bırakanlardan değilim evvel Allah. Kursağıma azıcık bişeyler gitsin ki sabah ilaçlarımı ve vitaminlerimi alayım. Çadırı toplamaya başlayacam ama uzaktan çingirak sesleri gelmeye başladı.

Duraksadım, belli ki bana yaklaşıyorlar. Meleme sesleri ile çingirak sesleri birbirine karışmış, “Karnım acıktı” diyen koyunlar toprak yolun tozunu havaya kaldırarak geliyorlar.

Öncü kuvvet, çadırın etrafını dolaştı. Kimisi yalağa gitti, sulandı. Tuvalet terbiyesi almamış, nispeten küçük koyunlar etrafa zeytin çekirdeği dağıta, dağıta dağa doğru çıkıyorlar. Mobilet motorla gelen koyunların sahibi Rıfat’ın babası tam offroad motorcu. Kısa bir sohbet sonrası, o motoru ile, ayakları yerde, arkadaş nasıl çıktı o bayırı ben de şaştım.

Koyunlar da alışmış motorun sesine, aynı ambulans geçer gibi fermuar sistemi, yol açıyorlar.

Seviyorlar birbirlerini, ta ki mezbahaya gidene kadar.

O mezbahanın içinde ne küfür ediyordur o koyunlar var ya, iş işten geçiyor o zaman tabii.

Onlar fundalıkların arasında kaybolurken ben de çadırı topladım. Arabamı güzelce bağladım, yola devam.

Yürü babam yürü...

Asfalt yola beş yıldız, dün geçtiğim hem taşlı, hem de dik yokuşlu yola bir yıldız verecek olsam, yürüdüğüm yol iki üç yıldız ederdi. Bu arada Rıfat kardeşimi gördüm evinin önünde, birileri ile görüşüyordu. Ben Allahaismarladık anlamında el salladım, selamlaştık. Yola devam ediyorum. Yolda iniş çıkış yok, düz yol ama yine bozuldu yol. Bol çukurlu ve taşlı yol oldu iki yıldız. Evlerin yakınlarından geçerken canlı emaresi gözüküyor ama bir anda en az iki tane iri yarı köpek beni selamlamak için havlıyorlar.

Çitin arkasından. Köpektir, havlar, havlar susar, belirlenmiş sınırlarından çıktım mı, havlamalar havaya bakarak devam ediyor.

Demek istiyorlar ki,

“Oolum, uzaktaki köpekler, haberiniz olsun, uyuz birisi geliyor. Havlayın da adam iyice tırssın”

Ulan ben sizinle köpek savarsız mücadele ederim, var mısınız? Sizden korkan sizin gibi olsun.

Bi ara karnım guruldadı, aha dedim, şimdi ...

Arabayı yoldan görünmeyecek şekilde çalılığın arasına soktum.

Ben de kendime kene olmayan yer aradım. Arar iken her taraf hayvan mezarlığı gibi kemiklerle dolu.

Büyükbaş, küçükbaş tertemiz olmuşlar. Pırıl, pırıl dişleriyle sanki gülümseyerek bakıyorlar hayata.

Halbuki onlar çoktan yenildi, içildi, bitti, gitti. Üstüne kürdan ile dişler bile karıştırıldı.

Ama ruhları gökyüzünde, etleri midelerde, kemikleri de çalı dibinde.

Gece olsa, var ya insan korkar.

Eh, benim de sabahın seher vaktinde, çalı dibine zeytin tanesi bırakacak halim yoktu.

Ondan daha güzelini, kremalı pastayı, doğanın kucağına bırakıverdim.

Börtü böcek faydalansın, amme hizmeti yani.

İlerledikçe yol nispeten biraz daha düzeldi. Asfalt yola dönüştü.

Ohh be... Süratim arttı, arabanın devrilme riski sıfır oldu.

Keyifle gidiyorum, kayısı bahçelerinin arasından.

Benim verdiğim pil ile karnı doyan GPS'in dediği yoldan değil, yolun beni götürdüğü yoldan gidecem bu sefer. Dönmedim sola. Yol uzamış olabilir, olsun.

Kafamda bin bir sorular, dün yaşadıklarımın sonras.

Dağ yolları mı, E-87 mi? Bu ikilem içinde yürüyorum.

Bir an önce karar da vermeliyim. Çünkü yol sapağına geliyorum. Tavas'a az kaldı, önce bi karnımı doyurayım da, daha sağlıklı karar veririm dedim.

Kasabanın içinde ilerliyorum, bu arada bi bisikletçi gördüm.

İçimde hep bi kurt var. Bizim buradaki bisikletçiye gittiğimde "Ustacım, bak bu sol teker, langır, lungur oynuyor, bi sıkıntı yapmasın bana yollarda" dedim.

"Yok, yok bişey olmaz, oynaması normal" dedi. Ben bilmem ki, teknik adam değilim, bisikletçi değilim. Sadece kullanıcıyım.

Bisikletçiye gördüm,

"Selamünaleyküm" diyerek yanaştım.

Aynı sorular yine, nerden nereye gidersin gibi. Ama bisikletçi çok takdir etti.

"Yaş kaç amca?" diye sordu. Orada bulanana, benim yaşlarımda bastonlu bi amca da

"Bravo" dedi.

Neyse, bisikletçi söylediğim gibi tekeri çok dikkatli sıktı, teknik konularda bilgilendirdi. Ücretini sordum, almadı.

"Güle, güle git abicim, yolun açık olsun, tekerine taş değmesin" dedi. Teşekkür ettim.

Bisikletçinin dediği gibi tekere taş değmemesi için tam karar verme zamanı. Ya yoldan egzost dumanları arasından gidecektim, ya da dağlarda kurda kuşa yem olacaktım.

Çarşı içine girdim, acilen bir internet kafe bulmalıyım. Yeni rota planlaması yapmalıydım. Bilse, bilse en iyi ya gençler bilir, ya da zabıta bilir kafelerin yerlerini. Üstelik tam da meydana Pazar açılmış. Arabamla insanların arasından zor ilerliyorum. Zabıta bana kafenin yerini söyledi, buldum ama girişini pazarcılar kapatmış. Biraz daha ilerledikten sonra, geniş bir yer buldum, dükkan sahibine rica ettim, sağ olsun izin verdi de

arabayı dükkan önüne park ettim. İnternet kafe çoluk çocuk dolu, bağıra, bağıra oyun oynuyorlar. Bu arada habire birbirlerine koyuyorlar. Banya kadar silahlarıyla ne koyacaklarsa artık!

Sıkıldım, terlemeye başladım. Onların incecik sesleri ile bağırışmaları, günlerce hazırladığım rotaları sanki birkaç saat içinde yapacakmış gibi, oraya gir, buraya gir.

Çocuklara hak verdim, ben de senin bilgisayar gibi taa... diye giydirdim içimden.

Bir an evvel kaçmalıydım oradan, hesabı ödedim. Pazarcıların, “Gel abla, gel, gel” sesleri şarkı gibi geldi.

“Ulan bunlar beni çağırmıyorlar her halde” dedim. Açlıktan hayal falan görüyorum zannettim. Arabayı tekrar toparlayıp, pazarın içinden içinden çıktım.

İlk lokantaya daldım. Karnım doydu. Daha iyi düşünabiliyordum.

Kendi kendime,

“Oğlum, hiç macera arama, asfalt yollardan şaşma” diyerek tekrar yola koyuldum. Evet, kılık kıyafet olarak kravat yoktu ama yolların en kral arabalı yürüyüşçüsüydim.

Işıklardan, ana yola çıktım. Hiç istifimi bozmuyorum valla.

Karşı yoldan gelen arabaları takip ediyorum, şerit’in en dışı bana aitti. Bana paralel aynı şeritte rampa yukarı giden ağır tonaj kamyon ve tır şoförleri ile selamlaşıyorduk.

Yola çıkmadan önce kalmayı planladığım köyün muhtarını aradım.

“Muhtarım, Tavas’tan yola çıktım, bu akşam köyünüzde konaklayacağım, misafiriniz olacağım” dedim. Bana ne dese iyi,

“Bizim köyde kalacak yer, otel falan yok” diyor.

“Muhtarım benim çadırım var, çadırda kalıyorum, bana düz bir yer gösterir misiniz, çocuk parkı olur, cami avlusu olur”.

“Cami avlusunda olmaz, orada aileler var, çocuk parkı hiç olmaz”

Yani bizim köye gelme, nereye gidersen git, demek istiyor.

Arkadaş yolda ilerliyorum ama bi gölgelik yer yok.

Su yok. ben gene rotayı köye doğru çevirdim. Dövecek halleri yok ya. Telefonda hayır demek kolay tabii, adam beni hiç görmemiş, tanımamış.

Bu tamamen kişilere bağlı bir şey!

Diğer köylerde ise, buyur gel, buluruz bi yerler mealinden sözlerle karşılaştım. Belki bizlerin yaşam standartlarımızın çok altında yerlerde kaldım ama ben de beş yıldızlı otel aramıyordum ki.

Yanımdan, romörkleri boş, bir sürü traktör geçiyor, yan gözle bakıp geçiyorlar.

Bu sırada cillop gibi yepyeni doblo geçip ileride durdu.

Aramızda mesafe var, geri geldi.

Kısaca kendimi tanıtip olayı özetledim,

“Subaşı olan bir yer arıyorum. Bu gece kalabileceğim”

Daha önce onların köyünün bulunduğu yerde kol kalınlığında su akan bir yer varmış. Ben daha söylemeden

“Biz seni su olan yere bırakırız abi” dediler.

Hep beraber benim arabayı kucakladık, doblonun içine yerleştirdik. Dışarısı yanıyor, arabanın içi serin. Yayladayım sanki.

Köylerinin içinden geçtik. Beni yaylaya bırakıp öyle döneceklermiş. Köy zengin, çoğu yurtdışında çalışıp yatırımlarını burada ev yaparak değerlendirmişler.

Kızılca köyünün hemen dışındaki kalacağım düzlüğe gelmiştik.

Beni en büyük, en güzel söğüt ağacının dibine kadar götürdüler.

O sırada atına binmiş kovboy görünümlü çoban kardeşim Hasan ile sohbet ettik.

O kadar geniş arazide yürüyerek en az 150-200 başlık koyun sürüsünü idare etmek zordu. Koyunların biri alıp başını gidiyor, hayda... Diğerleri de onun peşinden.

Ne yapsın adam, ata binmesin de...

Neyse, gün batımından önce çadırı kurup, böceklerin vızıltısını dinledim. Arada gelen köpekler de çadırın etrafında dolanıp gidiyorlardı.

1100 metre rakımda uyku çok güzel geldi. Sabahleyin kendimi yorgun değil de dinlenmiş, zinde hissediyordum.

Bir gün önce sanki o kadar yolu yürüyen ben değildim.

27 Haziran 2018

Sabah koyunlar uyandırdı beni gene. Çıngırakları ile,
melemeleri ile arada bir de çobanların,
“Ppırrrşşş, breh breh” sesleri iyice yaklaştı.
Güneşin çadırın içine vurması ile içerisi her ne kadar
havalandırmalar olsa da ısınmaya başladı. Çadır dışına çıkma
vakti deyip çıktım.
Buranın köpekleri de çok efendi, çok kibarlar. Sürünün içinde
kalsam da havlamaları falan yok. Normalde çoban köpekleri
sahipleri hariç kimseyi yaklaştırmaz sürü yanına.
Aynı duyarlılığı başka köpeklere karşı yapıyorlar yine.
Buraları bilmeyen, tanımayan sosyetik arkadaşlardan biri
zannediyor ki ben her sabah dökme kahvaltı yapıyorum.
Yanında yiyeceğin yoksa açsın dağlarda. Ekşi mayadan yapılmış
ekmek alacaksın ki kolay, kolay bayatlamasın.
Varsa zeytin peynirin yersin. Bir adım ilerisi hazır makarna
yaparsın sabah, sabah. Karnın doydu mu, beslendin zannedersin.
Ama yollarda genellikle su bulunuyor.
O yönden hiç sıkıntı çekmedim. Hani diyorlar ya, yükünü azalt,
yükünü azalt diye. Su içmeden mi gidelim yani.
En az üç, en fazla 4.5 litre su ile yola çıkıyorum.
İlk rastladığım su başında sularımı tazeliyordum.
Buradaki sudan da aynı şekilde doldurdum içeceklerimi.
Sopalarımı da kenarlara sıkıştırdım.
En tehlikeli yol, çimenli yol. Aradaki çukurlar belli olmuyor.
Tekerin biri düşse, Allah korusun, ben yine kucak kucağa
devrilecem demektir araba ile. Onun için çimenlikten çok
dikkatli çıkıyorum.
Çimenlik, toprak yol derken stabilize yola çıktım. Doğrudan
yokuş tırmanma başladı. Adamın ağzı kuruyor valla, oflaya,
puflaya başladım çıkmaya.
Önce yaklaşık 100 metre durmadan çıkarken bu mesafe gittikçe
azalıyor tabii. Yoldan geçen araç sayısı çok az. Tavas ile
Alaattin / Acıpayam kasabaları arasındaki en kısa yol burası.
Sonra yoruldukça bu bizim 100 metreler düşüyor 75 metreye, 50
metreye, nefeslene, nefeslene alıyorum mesafeleri.

Yolda yaklaşık 300 metre yükselme var.
O tepelerin sonunu görmek o kadar çok mutlu ediyordu ki beni.
Çünkü çıkışların bir de inişleri vardı.
İnişler nispeten daha rahat oluyordu.
Gerçekten o kadar saattir yürüyorum. Bi Allah'ın kuluna rastlamadım. Haa, yokuş aşağıya inerken bir iki toros ve kartala rastladım. Dağ keçileri bunlar.
1400 metrelerde çam ağaçları içersinde kuş sesleri, tertemiz hava. Varsın araba olmasın. Ne kadar huzur ve dinginlik verici sessizlik! Doğada, doğa ile yaşamak bu demek ki demeden geçemiyor insan.
Alaattin kasabasına yaklaştıkça araç ve insan sayısı artıyordu. Bu arada belli ki mantar toplamaya çıkmış bir aile beni, yol kenarında, gölge bir yerde kurdukları yer sofralarına davet ettiler. Teşekkür ettim, vicdanları elvermedi galiba
“Ekmeğin var mı?” diye sordular.
“Var !” dedim ve yoluma devam ettim.

Yol düzgün, asfalt yer, yer bozulmuş olsa da beni ve yol arkadaşımı rahatsız edecek gibi değildi. Uzaktan Alaattin bucağının (şimdi hepsi mahalle oldu ya) sulama göleti gözüktü. Çiftçilikle uğraştıkları belli!
Su olmasa nasıl tarım yapacaklardı. Bu dağlarda boşa akan pınarların sularını toplasan o gölet rahat, rahat dolardı. Ama masmavi rengi ile okyanus görüntüsü veriyordu. Göletin etrafında birkaç kaçak kasap arabaları vardı. Kim bilir ne hikayeler anlatıyorlar!
“Ne çok sallanıyorduk açık denizde, off of” deyip arabanın sallanması için her türlü dalgayı göze alabiliyordu. Kurbanlık kuzucuk nereden bilsin, belki de ilk defa görecektik kasabın bıçağını.
Delikanlı anlatır,
“Bi gece böyle çok sallanıyorduk, tam batacakken Allah tarafından bi ağaca tutundum, ıssız adaya düştüm ama kurtuldum. Şükür Allah'ıma şimdi buralardayım”
Yalancını...

Yanımdan camları filimli bi minibüs geçip o da gölet kenarına yöneldi.

Kim bilir, ne hikayeler anlatacak kuzucuğuna...

Yol kenarında erik ağacı arıyorum. Bi tane armut ağacı gördüm ama daha olmamış onlar.

İleride mezarlık olduğu belli olan ağaçlık içinde bina gördüm.

Elbette beş katlı kaçak yapı değildi gördüğüm.

Yaklaştıkça mezarlığın çok eski tarihe sahip mezar taşlarından belli oluyordu. O bina dediğim yer de türbe çıktı.

“Dona baba türbesi”

Selçuklular zamanında uç beyi olarak gönderilen kişinin mezarıymış. Zaten, hemen yakınında Oğuz köyü var. Her yıl türbenin orada adaklar kesilip, kazanlarda etli pilavlar yenirmiş. Bu bilgilerin bir kısmını muhtar Bekir beyden öğrendim. Şimdi yoldan giderken etrafımda bakımlı bahçeler görülmeye başladı.

Aman Allah’ım, bi dileğim gerçek oldu. İyice olgunlaşmış, kırmızı, kırmızı erikler dallardan aşağıya doğru sarkmış, bana ”Gel beni ye!” diyor. Yanaştım valla, yiyebildiğim kadar yedim. Biraz da cebime koydum. İnsanın ağzında diş kalmayınca hep yumuşak şeyler arıyor.

İki ısırmada, hop çekirdek meydana çıkıyor.

Yola sarkmış her dal, yoldan geçen hakkıdır.

Köyün içine girdim, ulan bu sefer de her taraf kayısı dolu.

Sarkıyor dallardan. Hani utanmasam kopartacam ama, utanıyorum işte.

Sokakta yaa, benim göz hakkım.

Gerçekten herkesin evinin bahçesinde fazlasıyla meyve ağacı olunca kimse dönüp bakmıyor bile. Bizim burada koca, koca kadınları pazara giderken dere kenarındaki olmamış erikleri koparıp da yemek için sabırsızlandıklarını gördüm.

Artık köy meydanına girdim, eskiden belediye varmış burada da. Sağ tarafta bulunan manava yanaştım. Önce muhtarla buluşmam, görüşmem lazım. Burada da, kasaba meydanında beş altı kahve var.

Hangisine takıldığını öğrendim. Gittim, kendime bi çay söyledim. Yokmuş, bi yere kadar gitmiş, gelecekmış.

Neyse fazla beklemedim. Geldi, kısa bir tanışma faslından sonra kapalı yerlerinin olmadığı için özür diledi, ama camiye yakın birkaç yere çadırı kurabileceğini söyledi. Öğleden sonra köye vardığım için akşama kadar vaktim çoktu. Haa, bu arada muhtar Bekir beye mezarlığın çok bakımlı ve süslü olduğunu söyledim. Sebebi nedir, bana çok ilginç geldi dedim.

Gerçekten de eski ya da yeni mezar fark etmiyor, mezarlık bakımlı, köyden şehit olanların başında Türk bayrağı, diğerleri de çiçekler ve kırmızı hafif, rüzgarda uçuşan tüllerle süslenmiş. Sebebinin ise çok eski Anadolu Bektaşî kültüründe olduğunu söyledi. Hala bunu sürdüren insanların olduğunu ve devam ettiğini belirtti.

Muhtardan gerekli izinleri aldıktan sonra köy içinde fotoğraf çekmek için yanından ayrıldım.

Meydanda kar satan arkadaşı gördüm. Hava çok sıcak, bir de ben deneyeyim bakalım, yöresel lezzeti.

“Abi neli olsun?”

“Pekmezli ver” dedim.

“Üstüne de dondurma da goyem mi?”

“Goy anasını satem” dedim.

Neyse, ben onu bitirene kadar hepsi eridi zaten, birbirine karıştı. Parasını verdim, benim arabayı park ettiğim manav da hemen karşımda zaten.

Anaa, bi vaadim ki, benim araba yine olmuş topal.

Lastik patlamış. Ulan yanından iki dakika ayrılmaya gelmiyor.

Hemen bi arıza veriyor.

Ben söylene, söylene küfürler ederken Zafer kardeşim,

“Hallederiz birazdan, sorun yok” diyerek beni teselli ediyordu.

Denizli’den aldığım iki dış, bi iç lastik vardı ama şimdi onu kullanmanın sırası değildi.

Tamir kitini çıkardım. Lastik söküldü, iç lastik kontrol edildi.

Delik yer tespit edildi. Kuruttuk, yamayı yaptık.

Tekrar denediğimizde hava kabarcıklarının gene çıktığını

gördük. Elinin körü. Delik yeri kaçırmışız. Hayda, tekrar aynı işlemi yaptık, bu sefer oldu.

İç lastiği dışının içine yerleştirdim, hava basıyorum 30 senelik bisiklet pompası ile. Şişiyor gibi oluyor ama şişmiyor. Zafer, “Abi pompa bozuk galiba” diyor. “Yok be pompa bozuk olur mu, bak fıs, fıs ses geliyor” dedim. Dedim ama basmıyor işte.

Vazgeçtim.

Tabii, Zafer’e güveniyorum, tanış olduk ya. Nasılsa bi yolunu bulacaktık. Bu arada tezgahın asıl sahibi Mustafali de geldi. Koca kasabada bi dene pisiklet pompası yok.

Böyle durumlarda çareler tükenmezdi, belediyenin damperli kamyonunun kompresörü ne güne duruyordu. Şoförden rica ettik, lastiği şişirip yerine taktık.

Bu arada burnuma kızartma kokuları geliyordu. Ben kasaba mı desem, köy mü desem şaşırdım valla ama kasaba diyeyim bari. Zafer’e “Kasabada lokanta var mı?” diye sordum. O da bir iki pidecinin olduğunu söyledi. Aramızdaki fışkosu duyan Mustafali,

“Nereye abi, bi yere gitmiyorsun, hazırlıyorum ya!” dedi.

Ben de kısık sesle

“Tamam” dedim.

Ben dünden razıyım hep beraber yemeye, hele de o kızartmanın kokusunu duyunca.

Domates kasası ortaya kondu, üzerine masa örtüsü yerine gaste kağıdı da serildi.

Bu arada tavaya yumurtalar da kırıldı. Offf, kızarmış acı biber, tezgahtan domates, bi tava yumurta... Yan taraftaki fırından da

yumuşacık, pamuk gibi ekmek gelince Ramazan kardeşim bile evine gidemedi.

Ohh, hepimize afiyet oldu.

Mustafalı ile Zafer çadırı tezgahlarının yanında kurmamı istedi. Adamlar karnımızı doyurdu, kaçıp gitmek olmazdı elbette. Çok yol üzeriydi, gelen geçen arabaların sesinden uyuyabilir miydim, bilmiyorum.

Hava kararmadan önce, tezgahı topladılar, benim için yer açtılar. Onlar gidince de çadırı kurdum. Karnım tok ya, bari gideyim de kahveye çay içeyim.

Sağ olsunlar çoğu insan masalarına çağırıyorlar, çay, kahve söylüyorlar.

19 yaşındaki genç kahveciye, nüfusu kaç buranın diye sordum, “Yazın artıyo abi”

“Nasıl yani?”

“Klimalıla geliyo”

“O ne lan?”

Alamanya’dan mini etekliler geliyomuş.

“Abi alttan pelerinin üfür, püfür esiyo, otomatik havalandırmalı.

Bak bizimkilere, kat, kat giyiniyorlar hiç üşenmeden”

Telefonumu kahvenin prizine taktım, yarım saat daha sohbet ettikten sonra otelime doğru yöneldim.

Yolun tam dibinde olunca, sabaha kadar sesler kesilmiyor elbette. Gecenin bir yarısında gençler miydi, başkaları mıydı bilmiyorum ama alkol aldıkları konuşmalarından belli oluyordu.

Nolcak, hemen yanlarında meze tezgahı hazırıdı.

Ne isteseler ellerinin altında!

Taze, taze sok elini örtünün altına, elle ama fazla sıkmadan.

Yumuşaklarını koy ortaya yiyelim hesabı yapıyorlardı.

Ayıldıklarında da, ertesi sabah tezgaha uğrayıp,

“Abi, biz dün akşam senin tezgahtan şunları, şunları aldık, yedik. Hesabı ödemeye geldik” deyip parasını ödüyorlarmış.

Gece yarısından sonra uyumuşum biraz.

Sabah olunca önce çadırın içindekileri topladım.

Alaattin daha yeni uyanıyor. Sokaklar dolmaya, işine gücüne gidenler sokakları dolduruyordu.

Akşamdan dedim ki bizimkilere,

“Sabah kaçta geliyorsanız, ona göre fırından poğça, börek alayım” dedim. Kızdılar bana.

Saat tam 08:00 gibi geldiler, hemen çayı koydular.

Yumurtalar haşlandı. Tezgahtan domatesler doğrandı. Ben de keçi peyniri çıkarttım. Zengin sofralarının gözde sebzesi kuru soğan bile vardı. O yumuşak, pamuk gibi ekmeği yine önüme koydular. Dilimin yarısını yiyorum, küt yenisini koyuyorlar.

Yediklerimi mi sayıyor bunlar ne...

Ama çok sağ olsunlar, misafirperver insanlar.

Terlikleri çıkardım, camideki ayakyoluna gitmek için ayakkabılarımı giydim. O kadar yükleme yaptıktan sonra, o yükle yola çıkılmazdı elbette.

Neyse, biz kahvaltımızı yaptık ama bakalım kargalar yaptı mı?

Dört tane ihtiyar ya evden kaçtılar, ya da kovalandılar.

Kargalardan önce tünemişler sandalyelere, beni çekiştiriyorlar.

“Kimmiş bu?”

“Gezginmiş, yürüyerek gezip durumuş. Arabasınnan beraber.

Taa buraya yürüyerek gelmiş”

“İşi, gücü, evi, barkı, çoluk çocuğu yok muymuş bunun?”

Diğeri,

“Vah, vah !!! Bi zoru mu vaamış, niye yürüyömuş ki”

Neyse, artık vedalaşma vakti gelmişti Alaattin kasabasının güzel insanlarına.

Vedalaştık ama dün akşam yemeğinde benimle beraber misafir olan Ramazan yoktu. Arabam, tay gibi yerinde duramıyor, aldı beni kollarının arasına, düştük yollara.

Aaa, karşımda Ramazan.

“Abi, gidiyo musun?” dedi.

Evet Ramazan, gördüğün gibi, yolcu yolunda gerek, hadi eyvallah” dedim.

“Dur abi, bi özçekim yapalım” dedi.

Beraberce fotoğraflandık. Vedalaştık.

Yürü babam yürü...

28 Haziran 2018

Alaattin kasabası arkamda küçülmeye başladı, önümde türküleri ile meşhur Acıpayam kasabası vardı.

Kavun ve karpuzun tadına bakmadan geçersen pişman olursun demişlerdi.

Ben en gerekli eşyalarımın vazgeçtim, ağırlık olmasın diye, bi de kavun karpuz mu taşıyacaktım. İki kişi olsam, hadi neyse! Acıpayam'dan bisiklet pompası almalıydım. Benim 30 senelik pompa bozukmuş. Bastığı havayı, hüüüpp diye dışarı çekiyormuş. Pompa lazım olsa yolda bozuk pompa ile napardım. Nasıl basacaktım ben lastiğe havayı.

Üflemeyle olacak bişey değil. Üfleyebilmek için tekerleri havaya kaldır, ağzına yakın bir yere getir, sibopu ağzına al, üflemeyle başla. Üflemeyle başladığın hava ya kaçarsa.

Off, düşüncesi bile korkunç. Benim aklımdan bunlar geçerken çok şanslıyım dedim kendi kendime. İlk köşeyi döndüm, bisiklet, motosiklet tamircisi gördüm.

Hemen yanaşıp

“Pompa lazım!” dedim.

Yalandan,

“Oğlum, bak bakalım, şurada ilerde pompa olacaktı”

Gönülsüz herif. Olsa da satmaya niyeti yok. bana diyor ki,

“Buralarda bulamazsın abi, sanayiye gideceksin”

“Sanayi nerde acaba?” diyorum.

“Şehrin öbür tarafında abi, yürüyerek gidemezsin, çok uzak”

Elinin körü diyorum içimden. Sanki Acıpayam'a beni başkası getirdi. Bu ayaklar, bu bacaklar ne güne duruyor. Yıllardır benim kahrımı çektiler de, bi Acıpayam'ın sanayisine mi gidemeyecek.

Düştüm yollara, koca Acıpayam'da çarşı içinde bi bisikletçi vardı elbette.

Sora, sora onu da buldum. Ara sokakta Emin usta.

Halk bankasının köşesinden sağa dön, sola giden ilk sokakta 50 metre ileride. Hem sohbet ettik, hem de çay içtik.

Orada aldığım bisiklet pompası İstanbul'da en az 15 tl, İzmit'te 10 tl, Acıpayam'da 6 tl. Üstüne üstlük adam bir de çay ısmarladı. Anadolu'mun insanları bambaşka!

Yaşamak, görmek lazım!

Görmek için de yürümek.

Pompamızı aldık, çayımızı içtik, müsaade isteyip yola koyulduk.

Tabii, adamların dediği gibi sanayi Acıpayam'ın ta öbür tarafında! Zaten benim yolumun üzerinde. Mecburen oradan geçecem.

Karnım acıkmış, neredeyse öğlen olmuş. Sanayi çarşısında bi tostçu buldum. Yarım ekmek içine karışık, bir de yanına mis gibi ayran.

Yürü babam yürü.

Bu sefer molayı herhangi bir köyde değil, dinlenme tesisinde verecem.

Aynes, süt ve süt ürünleri fabrikasının 100 metre ilerisinde benzin istasyonunun yanı başında bulunan turistik eşya satış merkezinin yanı başında kameriye yapmışlar.

Bir de lavabo koymuşlar. Ohh, ne güzel yer vallahi.

Hava biraz rüzgarlı, zor da olsa çadırı kurdum. İçine eşyaları attım. Ortalıkta dolanıyorum. İnsanlarla sohbet ediyorum. Bana 5 lira, turiste 20 lira olan kirazdan yarım kilo aldım. Akşam için Allah ne verdiyse yiyeceğim. Umduğunu değil, ne varsa çantada ondan.

Bi ara telefon şarj edicem ama edemedim. Sorunu da çözemedim. Sıkıntıdan terliyorum, yürüyorum, gündüz yürüdüğüm yetmiyormuş gibi.

Yok, olmadı. Kaldım ortada. Hayatımıza o kadar çok girmiş ki telefon. Çalışmadığı zaman şaşkın ördek gibi oluyoruz. Sanki on, on beş sene önce telefonumuz vardı. Çevirmeli telefon için bile on altı sene sıra beklediğimizi unutamam. Herkesler evlerine gitti, mekanı bana teslim ettiler.

“Yarın sabah görüşürüz” dediler.

Ulan, canım nasıl da simit çekiyor. Diyemedim, “Yarın gelirken iki simit getirin” diye.

Biraz daha sabredeceğim demek ki.

Millet gittikten sonra çamaşırlarımı sabunla bi güzel yıkadım. Serdim ipe. Sabah olduğunda kurumuştı. Kurumasa bile, giydim mi onları kızgın güneş altında beş dakika sürmezdi kuruması.

Yarın, Kumafşarı köyünün kıyısından geçip Küçükalan köyüne gidecektim.

Gece boyunca bir iki araba park etti, ayrıldı. Sabah kalktığımda
bir tanesi bile yoktu.
Bu sabah ta kısmetimizde hazır makarna vardı.
Dün yedik yiyeceğimizi. Midede stok sağlamdı.
Yürü babam yürü o zaman.

29 Haziran 2018

Sabahleyin tesis sahibi ve çalışanları geldiler, simit falan geleceği yoktu. Onun için onlar gelmeden önce zeytin, peynir, bi paket de hazır makarna, ardından da ilaçlarımı, vitaminlerimi aldım, yola çıkmaya hazırdım.

En çok vaktimi alan işlerin başında arabanın sefere hazır hale gelebilmesi için yüklemenin doğru yapılması ve onların bağlanması alıyordu.

Hepsini yaptım, sadece vedalaşmak kaldı. Canım adamlar o kadar misafir ettiler, sabah tuvaletlerine uğradım, tertemiz para bile almadılar. Meğer kolonya, peçete ve para kutusu turistler içinmiş.

“Sana serbest abi, sen geç”. Ulan tuvaletinizin içine şaptık.

“Abi biz de oraya yapıyoruz zaten”. Dağlarda gezerken her yer benim. İşte bu yüzden kötü modern şehir hayatı!

O sırada tesisin içinde Uzakdoğulu turistlere satış yapıyorlar.

Uzaktan da olsa herkes ile göz teması kurup, gülücükler dağıtarak vedalaştım.

Yürünecek 22 km. yol vardı.

Neyse yola çıktık, yürü babam yürü.

Güneş tepemde yükselmeye başladı, hafif esinti ile gidiyorum.

Geçen arabalardan bazıları selektör yaparak selam veriyor.

Ben de gördüklerimin selamlarına karşılık veriyorum.

Bi ara durdum. Güneş panelimin enerji depoladığı bataryada, radyo, sd kart ve usb girişi var. Sd kart veya flash belleği takarak müzik dinleyebiliyorum.

Yürümek artık rutine bindiği için kendimi ödüllendirmek için sd kartı taktım. Ohh, klarnetle oyun havaları bi başladı.

Arkamda araba olmasa oynaya, oynaya gidecem.

Tarlalarında çalışanlar bile bana bakıp el sallıyorlardı.

Yani tam mahallenin delisi durumundayım, onlar için tabii.

Ben ise keyifliyim.

Bu arada Kumafşarı

beldesini de sol tarafta bırakarak önümdeki hafif rampaya tırmanmaya başladım. Yorucu bir rampa değil, yorucu olsa ne yazar. Eninde sonunda inişi de var o yolun.

Yolun sol tarafında özellikle kamyoncular için yapılmış küçük bir dinlenme yeri var. İçindeki çeşmeyi görünce ben de yanaştım.

Tuvalet terbiyesi almamış kişilere yol kenarına tuvalet yaparsın, sonunda içeri girmeden kapısının önüne yaparlar.

İğrenç bir durum! Nasıl bir düşüncedir bu, anlamak gerçekten zor.

“Nasıl olsa kimse görmedi” zihniyeti mi bunu yaptıran?

Filmde olduğu gibi,

“Ağanın bokunun üstünde bok mu olurmuş”

E, sıç o zaman yan tarafına da basacak yer kalmasın.

Sularımı tazeleyip hemen kaçtım oradan.

Uzaktan göründü Küçükalan köyü. İki tane camisi var demek ki. Köyün girişine geldim, sola döndüm, iki kişi sohbet ediyorlar, selam verip muhtarı sordum. Tarlaya gitmiş, birazdan gelir dediler. Ben de ileride gölgelik bir yer var, avlu içinde oraya doğru yöneldim. Kocaman yer, içinde camisi var, avlusu, kooperatifi, köy kahvesi, oturma bankları var. Ferah bir yer. Giriş kapısının hemen dibindeki bankta oturanlara selam verip

arabamı park ettim. Hemen ay söylediler. Ben de çaktırmadan etrafa bakınıyorum. adırı nereye kurayım diye.

Sohbet oradan, buradan, süt fiyatlarından, emeklilik maaşlarından devam ederken yanımdaki adam halinden çok memnun. Ağız kulaklarında.

Avrupa’dan emekli olmuş, köyüne kesin dönüş yapmış.

Herkesin emekli maaşı düşerken onun emekli maaşı yükseliyor.

Ama ay parasını ödenirken de havalara bakınıyor, umursamaz vaziyette.

Neyse, muhtarımız geldi. Bavyera fotrl.

Genç yaşına rağımen saçlarını dökmüş. Zaten seçimle de gelmemiş. Köy ihtiyar heyetinde birinci azaymış.

Asıl muhtarları kadın imiş.

Köylerine dışarıdan gelen genç ve yakışıklı birine gönlünü kaptırınca,

“Yerim lan sizin muhtarlığınıza, gidiyorum ben buralardan” deyince almış başını gitmiş.

Mühür çekmecede diye de sosyal medyadan duyuru yapmış.

Bunun zerine toplanan köy ihtiyar heyeti,

“Bizler ihtiyarız ama, içimizdeki saı olmayan fotrl kardeşimizi muhtar seçiyoruz” demişler.

Muhtar karşımda oturuyor, beni süzüyor. Sorularını cevaplandırıdım.

“İstersen, jandarmaya da haber verelim” dedim.

Neticede o köyün en büyük mülki amiri.

“Yok, gerek yok” dedi.

Çünkü adamların başına yoldan gelip geçenler yüzünden gelmedik kalmamış. Yol üzerinde bulunan köylerine gelen yabancılar hep başlarına sıkıntılar çıkarmış.

“Niye yürüyerek gidiyorsun” diye soruyorlar.

“Sizleri görmek, çayınızı içmek, iki laf etmek için yürüyorum. Kendi sağlığım için yürüyorum. Keyif aldığım için yürüyorum” deyince,

“Haa...” diyorlar.

Herkes akıl verme sevdasında, bana seçenek sunuyorlar, arabayla, motosikletle, bisikletle de gezebilirsin diyorlar.

“Peki, köyünüz hemen yolun kenarında, arabayla geçen 100 kişiden bir tanesi ya durur, ya durmaz. Tanıdı mı sizi, çayınızı içti mi, sohbet etti mi?

Motosiklet kullanan kişilerden beş tanesi durur, bisikletle geçenlerden 10 tanesi durur. Ama yürüyenlerin 95 tanesi durur, mola verir, dinlenir, çay içer, sohbet eder sizlerle”.

Aynı toprak üzerinde beraber yaşadığı insanların elbette dertlerine çare bulamaz ama anlamaya çalışır. Sofrasına kadar gelen sütün, sebzenin, meyvenin nasıl o hale geldiğini görür en azından.

Ben muhtara dönüp, çadır nereye kurabilirim demeden, o yukarıdaki caminin orada, bakkalın hemen üstünde imamın eski evinde kalabileceğimi söyledi. Bakkalı telefonla aradı, anahtarını sordu, açılmış.

Ne hayaller kuruyorum yolda. Ne de olsa imamın eski evi.

Tertemizdir, koltuk falan olmasa bile sedir vardır, üstüne kıçımı koyabileceğim bir yer vardır. Belki de banyo bile yapardım.

Mutfakta hiç bi şey olmasa da olur. Benim nasıl olsa tüpüm de var, yiyeceğim de.

Bakkala geldiğimde,

“Anahtar üstünde abi” dedi genç kız.

Demek ki, benden önce gelmiş hazırlamış kızcağız, köylerine tanrı misafiri geldi diye.

Üst katta kalacağım yer, evin yan tarafındaki daracık, ölçsüz ve ayarsız merdivenlerden asma dallarına sürtünerek çıktım.

Kapının üstünde anahtar var, ama camının biri kırık.

Ulan hoca kış geldiğinde buradan çok rüzgar alır diyorum.

Anahtarı çevirip de içeri girdiğimde ev muazzam, yerler beton, sol tarafta banyo tuvalet ve lavabo var. Allah’tan bir tane musluk bırakmışlar lavaboda. Banyo kazanı patlak, zaten borusu yok. Tuvalet musluğuna uzun bi hortum takmışlar, nereni istersen yıka.

Canın sıkıldı, git ayaklarını yıka. Sağ tarafta iki oda, bomboş. Ulan azıcık tüyo verseydiniz bu kadar hayal kurmazdım hiç olmazsa. Yıkıldım, kaldım anasını satayım. Evin boşluğundan ziyade, bi parmak toz.

Sağa sola dokunmayayım diyorum ama mümkün değil.

Yandaki odanın taban tahtaları kalkmış. Girmeye korktum. Tam karşısında mutfak! Elektrik prizi yerinden çıkmış.

Lavabonun içinde altı aydır duran çatal bana bakıyor.

“Beni kurtar n olur!” der gibi. Ben de,

“Seni imam bile kurtaramamış, her gün mırıl, mırıl dua eden adam. Ben mi kurtaracağım. Hiç ümit bile etme. Allah kurtarsın!” dedim.

Kapıyı kapattım.

Geldim yine soldaki ilk odaya, nispeten daha düzgün, kapının hemen yanında bir ayağı kırık sehpadan başka bir şey yok. Ama, kapı ve pencereleri sağlam hiç olmazsa, kapanabiliyor.

Muhtarla ilk karşılaştığımızda köye gelen yabancılarla ilgili bir iki bişey anlattı.

Adamın biri gelmiş, camiye yakın bi yerde misafir etmişler.

Sabah namazına gelen cemaat, bakmışlar yerlerdeki halılar eksik. Arayıp adamı bulmuşlar. Bi merdiven sahanlığında bulmuşlar adamı. Adam halıların üzerinde iki büküm otururken bulmuşlar.

Adama “Halıları ver!” demişler, “Vermem!” demiş. Al başına bela, adam hem halıları çalıyor, hem de vermem diyor.

Jandarmayı çağırmışlar, jandarma da

“Bu halılar kimin?” diye sormuş, o da

“Benim” demiş. Psikolojik sorunları var herhalde demişler.

Jandarma almış adamı, 50-60 kilometre uzakta başka bir yere bırakmış.

Bir başkası da, gelmiş... Bir iki gün köy içinde, kahvede görülmüş. Daha sonra adamın cesedini çalı dibinde parçalanmış halde bulmuşlar.

Ben yine de şükretmeliydim, en azından nerede kaldığım belli.

Eşyalarımı sağdaki birinci odaya yerleştirdim, aşağıya inip arabamı dükkanın yanındaki deponun demir parmaklıklarına kilitledim. O sırada Bahri amcam geldi. Banka oturduk.

Bir iki sorgu sualden sonra, bana gazoz ısmarladı.

Hanımı vefat etmiş, yalnız yaşıyormuş.

Emekli maaşı alıyormuş. Çok memnun hayatından,

“Bak şimdi çalışmıyorum. Devlet bana para veriyor. Bu devirde kim kime verir çalışmadan. Allah razı olsun devletimizden”

“Amca, sen devlete prim ödemesen vermezdi ki sana para”

Onları unutmuş,

“Olsun, veriyo ya...” deyince konuyu fazla uzatmadan gazoz için teşekkür edip ayrıldım.

Köy içinde eski evlerin fotoğraflarını çekecektim. Bir zamanlar düğünlerin olduğu, bebeklerin doğduğu, diğer taraftan cenazelerin çıktığı, içinde elektrik ve suyu olmayan evlerdi bunlar. Yaşanmıştı içlerinde, anılar vardı, onlar da zaman içerisinde yalnızlığın en kötüsünü hissederek doğa tarafından öldürülüyordu. Hem de tamir, onarım yüzü görmeden.

Doktor nedir bilemeden. İçinde insan varken ufak tefek tamiratlarla geçirtilmiş evler, şimdi ağır hasta. Hepsi kanserli gibi, odalarında örümcekler, camları örmüşler, dışarıdan kimse görmesin içerideki çürümeyi diye. Asma balkonlar yıkılmış, burnu düşmüş cüzamlı hasta gibi.

Her gün gözyaşı, eski evler ağlıyor. Gözyaşlarını içlerine akıtıyorlar, kırık kiremitlerden. Bu da onları daha çabuk çürütüyor.

Hüzünleniyorum bu evleri gördükçe. Halbuki bahçelerinde çocuklar oynasa, salıncaklar kurulsa, hava karardığında evlerinde toplaşsalar, otursalar. Ne güzel olurdu.

Bu arada bizim inekler hava almaya çıkmışlar. Hepsi aynı yöne doğru gidiyorlar. İnekler enteresan hayvanlar.

Şartlı refleks midir nedir, her akşam aynı saatte sahipleri onları alıp bir yerlere götürürse, kapı ağzında beklerler. Birisi kapıyı açtığı anda, durmak yok, yola devam.

Ya ahırlarına giderler ya da sütlerinin sağıldığı yere.

Azıcık geç kalsa sahipleri bu sefer de hep bir ağızdan başlarlar möölemeye.

Daha önce geçtiğim Susuzören köyünde elektrik kesintisi nedeniyle makine ile sütleri sağılamayan inekler hep bir ağızdan ortalığı inletiyorlardı. Şişmiş memeler baskı yapıyordu belki de. Canları yanıyordu.

Küçükalan köyünde de süt kooperatifi, tarım kredi kooperatifi ve devlet desteğiyle süt sağım merkezi yapmışlar.

İnekler uygun adım doğru oraya gidiyor, her yeni gelen grubu ayrı, ayrı bekleme bölümüne alıyorlardı. İneklerin hepsinin kulaklarında çip olduğundan, inek ve sahibi hakkında her türlü bilgilere, çipleri okutarak ulaşabiliyorlardı. Kaç kilo süt verdiği dahil. Çünkü köylüye süt bedelleri, okutulan çiplere göre ödeme yapıyordu. Hatta ben oradayken, anons ediliyordu köyde, ”Süt parası ödemeleri başlamıştır. Gelin alın paranızı” diye.

Süt sağım merkezine oradaki en kıdemli kim ise onun müsaadesi ile girdim. Hatta ineklerin memelerini de gördüm. Ortada böyle, hepsi makineye bağlanmış, curp, curp makine çekiyordu.

İşi biten hayvan bekliyordu.

İneklerin memelerinin o kadar şişkin, dolu olduğunu gördükçe “Ulan amma çok süt var” diye düşünürdüm ama muhtarın verdiği teknik bilgiye göre, ineklerin memelerinde dört kilogram süt varmış. Öyle 15–20 kilogram süt de ineğin karın bölgesinde bulunan süt kanallarından sağıldıkça geliyormuş.

Neyse, ben sağım merkezinin içine girdiğimde içeriden gelen müzik sesi beni hayretlere düşürdü. Resmen Hakkı Bulut çalışıyordu. Yani ineklerin ellerine jilet versinler de, kendilerini doğrasınlar diye mi anlamadım.

“Yahu!” dedim adama,

“Avrupa’da da inek sağıyorlar ama, Shopenle falan yapıyorlar bu işi, inek hoşlanmaz ki bu müzikten” dedim.

“Alištılar abi!” dedi.

Şimdi burası ilk açıldığı zamanlarda Hollanda’dan uzman gelmiş.

”İneklerin sağılması süresince klasik müzik çalacaksınız ki, sağım sırasında ineklerden maksimum süt alacaksınız” demiş.

“Eee!”, dedim.

“Siz naaptınız, Hakkı Bulut çaldınız”

“Abi, gıygıdı, gıygıdı akşama kadar kafamızı şişirdi o müzik. Bize uymadı. Biz de çalışan arkadaşlarla karar verdik, müziği değiştirdik” dedi.

“Eee, İnekler” dedim.

“Alištı abi onlar da, bi şikayetleri yok” dedi.

Gün batımına doğru, imamın evine doğru yola çıktım.

Kısmetimizde ne varsa onu yiyeceğim ama her akşam da adamın kısmetine zeytin, peynir düşer mi yaa...

Hani bi çorbacı olsa da süzme mercimek çorbası içsem, ezogelin çorbası içsem. Hani bir de zeytinyağlı taze fasulye olsa, ne iyi olurdu ama yok işte. Napalım!

Yemeğin ortalarındaım, kapı tıkladı,

“Bu saatte kim gelir lan!” dedim. Baktım muhtar.

“Acıkmışsındır!” dedi. Bana yemek getirmiş.

“Yok, yok yeni başladım” dedim.

Halbuki karnım hemen, hemen doymuştu. Biber dolması ve yoğurt. Dileklerimin bir kısmı tuttu, olsun. Biber dolması da fena değildi hani. Ev yemeği neticede!

Karnım iyice doydu. Şimdi çay içme zamanı gelmişti.

Köyde köpek görmedim ama yine de köpek savarımı aldım elime. Kahve yola yakın olan yeni caminin oradaydı.

Selamünaleyküm diyerek, muhtarın yanına oturdum.

Geçim kaynaklarından biri olan haşhaş ekimi üzerine bilgi aldım. Öyle isteyen istediği yere, istediği kadar ekemiyormuş.

Herkesin üç tarla ekme hakkı var. Bu tarlalar beş dönüm de olabilir, 50 dönüm de. Sadece üç parça! Bir tane 100 dönümlük, iki tane de üç dönümlük. Ekebileceğin yer 106 dönüm oluyor.

Tapular, beyanlar muhtarda toplanıyormuş. Sonra da devlet ile ekeceğin dönüm üzerinden kontrat yapılyormuş.

Köy, kuzey - güney yönünden ikiye bölünüyor. Her sene sadece doğu tarafına ekim yapılabiliyormuş, gelecek sene de köyün batısına ekim yapılabiliyormuş.

İki tür haşhaş varmış. Toprak Mahsulleri Ofisi tohumları ona göre veriyormuş. Mor haşhaş ve beyaz haşhaş!

Mor haşhaşı tarlalarda görüyordum da ne işe yaradıklarını burada öğrendim. Mor haşhaşın kafaları kırılmadan alıyormuş TMO. Beyaz kısmı kimya sanayinde ilaç morfini üretiminde, mor kısmını kimya sanayisinde kullanıyorlarmış.

Beyaz haşhaşı kafaları kırılarak alıyormuş TMO. Kabuk kısmını morfin üretiminde, tohumlarını da iç piyasada haşhaşlı ekmek v.s. yapmada kullanıyorlarmış.

Bi ara,

“Ahh, bi düğün olsaydı bir iki gün daha kalırdım” dedim.

Muhtar,

“Bizim köyde var ama haftaya” dedi.

“Bu hafta düğün Büyükalan köyünde” dedi.

Kısmet, böyle şeyler... Keşke düğün olsa da fotoğraflayabilsem.

Küba’da karnavala denk geldim. Memlekette o kadar yol yürüdüm, eski evlerden başka fotoğraf çekemedim. Ulan bi sünnet düğününe bile rastlamadım.

Hiç olmazsa adam gibi bol etli pilav yedim.

30 Haziran 2018

Küçükalan köyünden Çavdır kasabasına doğru...

Selam verdim sağa sola, çıktım yine uzun yola, Allah selamet versin.

Bugün çok uzun bir yürüyüşüm yok ve fazla inişli çıkışlı değil. Yolda herhangi bir özel durum yok. Yoruldukça, dinlenip su içiyorum.

Klarnetçi arkamdan kulağıma doğru üflüyor. Arada ben de öfff, ulen öff diye kaptırıyorum.

Eşegin keyfi yerine gelince çayırdaki sırtüstü yatıp, bir o yana, bir bu yana devrilirmiş. Ben de devrilecem ama bizim eşek devrildi mi yerinden kalkamıyor.

Büyükalan köyü tabelasını gördüm. Hah dedim, burada bu akşam düğün var. İki gün kalsam ne iyi olur ama, yola devam etmeyi tercih ettim.

Kayacık köyünü sağ tarafımda bıraktım, gıygıdı, gıygıdı gidiyorum. Mesafeye göre önümdeki tepeliğin ardında Çavdır kasabası.

Bi ara arkamdan “Güüümmm!” diye ses duydum.

Ulan, adam mı vurdular desem bende herhangi bir hasar yok.

Ama benim araba daha fazla gitmem gibi bişey mırıldadı.

“Ne diyon lan, sen!” hışım ile arkama bi döndüm.

Hadi be!

Benimki topal olmuş, güm sesi lastikten gelmiş.

Patlamış, beter olasıca. İdare edemedin mi 45 dakikalık yolumuz kalmıştı şurada.

Yolun sol tarafındayım ya, sağ tarafına geçmek için ortada bulunan yüksek refüjü geçmem lazım. Sol tarafta herhangi bir tesis yok, hani geri döneyim de tamir edeyim desem, böyle güneşin altında kala kaldım.

Tek çare refüjü atlayıp sağ tarafa geçmek. 250 metre kadar geride bi tesis vardı. Onda da yine hadi refüjü geçtim, o kadar mesafeyi bisiklet jantı üzerinde gitmek ne kadar uygun olabilirdi. Ağırlık olmasa belki! Ondan da vazgeçtim.

Refüj üstüne çıkarken etrafa baktım, gelen giden araba yok.

Benim arabaya,

“Hadi len, gel benimle, lay, lay lom oynarken iyiydi değil mi!” diye söylendim. Sürükleyerek refüje getirdim.

“İtiraz falan dinlemem, çıkacaksın burayı” dedim.

İki, üç hamlede çıkardım. Refüjdeki, ağaçlar büyümüş, bi akasya gölgesi buldum koydum onu oraya.

Bekle, bekle olmayacak. Bari avdır'dan bi taksi çağırayım da
öyle gideyim dedim. Neyse, telefon çekiyor.
Sadece bir taksi durağı varmış. Garaj taksi.
Aradım elemanları,
“Benim arabanın lastiği patladı, beni buradan alır mısınız,
kasabaya gelicem”
“Abi bizim arabalar küçük, sana büyük araba lazım”
“Yok yok, bana dobro türü bi araba lazım, geçen gün
koymuştuk”
Ben devam ediyorum, karşı tarafa arabanın küçük olduğunu
anlatmaya çalışıyorum.
“Bunun kolları çıkıyor, üstündeki yükünü de içeri alırsınız, arabayı
da bagaja yerleştiririz” dedim ama karşı taraf
“Abi alamayız!” çaresizlikten ne yapacağımı bilemiyorum.
Elbette bi çıkış yolu bulacam. Adam en sonunda,
“Abi, sana bi çekici göndereyim” dedi.
Bi benim arabaya baktım, bi çekiciyi düşündüm.
En sonunda adama,
“Sen, Whatsapp kullanıyor musun?” dedim.
“Evet” deyince, arabanın fotoğrafını çekip gönderdim.
Ben iyi haberler gelecek diye beklerken,
“Alamayız abi!” dedi.
Ne yapalım, başka çözüm yolları bulacaktım.
Arabayı refüjden yavaşça indirip, yolun sağ tarafına geçtim.
Başladım, gelen geçen kamyonetlere, kapalı kasa minibüslere el
etmeye.
Yok be yaa, bi tanesi bile yavaşlamadı. Araba bana, ben arabaya
bakıyorum. Arada gözüm tekerleğe takılıyor.
Acı çekiyor besbelli. Jantın üstünde, kurtarılmayı bekleyen
yaralı böcek gibi duruyor.
Otostop çektik, o da bişeye yaramadı. Ama daha önce taksi
durağındaki adama dedim ki,
“Yahu bi tane kamyonet bari gönderin”. O da yokmuş.
Yoldakiler de durmadı, tek çare Jandarmayı aramak oldu.
Santraldeki görevli
“Bir de biz arayalım taksi durağını” dediler. Ama yine sonuç
çıkmadı.

Bu sırada konuşmalarımızı duymuş ilçe jandarma bölük komutanı,
“Ben bi gideyim, bakayım” demiş.
Sol taraftan bi doblo geçti, içimden de dedim ki,
“Tam benim arabayı içine alabilecek araba bu, ama o da karşı taraftan yukarı doğru gitti”
Ben otostop yapmaya devam ederken, o araba yanımda durmaz mı?
“Ben konuşmalarınızı duydum. Buralarda sizi yalnız bırakmaya gönlüm razı olmadı. Çok da az kalmış kasabamıza. Hadi yardım edeyim de sizi lastikçiye bırakayım” dedi.
Başladım bir sürü dua etmeye, sesli, sessiz.
Ama hiçbir zaman kimsenin anlayamadığı dilden, mırırmır dilinden değil yani. Teşekkürlerimi ilettim.
Çavdır, küçük ama olayların eksik olmadığı bir kasabaymış.
Daha ziyade küçük yaşta kız kaçırmalar, tecavüzler ve kadın yüzünden yapılan kavgalar.
Komutan beni doğrudan lastikçiye bıraktı. Kasabada bisikletçinin olmadığını belirtti.
Eh, napalım, koca, koca arabaların lastiklerini değiştirebilen lastikçi, el arabası kadar küçücük arabanın lastiklerini mi değiştiremeyecekti.
İyi ki Denizli’den yedek, iki dış, bi iç lastik almışım. Onları çıkarttım. Vallahi hepsi olunca 10 dakika sürmedi değiştirmek.
“Hadi geçmiş olsun!” diyerek postaladılar beni.
Şimdi kalacak yer bulmak lazımdı. Çadır yeri için bir yer vardı ama, itfaiyenin orada otururken, içerden birisi, ucuz oteller olduğunu, çadırda kalmaktan daha iyi olduğunu söyledi. İyi fikir dedim, otelin tarifini aldım. Arabam, lastikçinin önünde emanette!
Zaten banyo yapmaya da ihtiyacım vardı. Gittim, otel ile görüştüm, yürüyerek geldiğimi söylediğimde gözleri faltaşı gibi açılıyordu.
Bi ara gözüm çok kısa şortlu iki hatuna takıldı. Azıcık da çekik gözlüler. Otelin lobisinde, mutfak gibi bir yerde dolanıp duruyorlardı. Eşyalarımı çıkardım odaya. Banyo ortak ama tertemizdi.

Hemen sıcak suyu açıp, hem kirlerimden, hem de var ise günahlarımdan arındım. Pirü pak çıktım. Giyinip bir de çarşısını göreyim buraların, bi bakalım dedim. Küçükük bir merkezi var. Ne olacak ki zaten nüfusu 7850 olan bir yerin.

Lokantaların şehirlerde olanlarda sulu yemek bulursun, kasabalarda bulamazsın. Zaten herkesin evleri yakın. Kıt kanaat geçinen kasaba halkları bi de lokantalara yemek parası verirse, o hanımları hemen sırtlarını dönerler.

Bi çift terlik aldım, yumurta dahil market alışverişi yaptım, geçerken son olarak domates aldım.

Döndüm otele, o kısa şortlular biliyordur elbette otelin kurallarını ama ben bilmiyorum.

Yumurtanın bir kısmını haşladım, yollarda sabah kahvaltısında yerim diye, kalanını da güzelce, bol domates ile pişirdim.

Kokusu içeri gittiyse de bilemem. Ben balkonda pişirdim ama ters esen rüzgar odanın içini kokutmuştu.

Balkon kapısını biraz daha açık tutunca koku falan kalmadı. Mis gibi karnım doydu.

Yemek sonrası televizyon seyrederken bir an gözlerimin önüne kısa şortlular geldi. O sırada dünya kupası maçları bitmiş, “Sen bilirsin aşkım” programı başlamış.

Saat gece yarısını geçiyordu, kısa şortlular yakın yerlerdeki içkili restoranlarda mesailerine devam ediyorlarmış.

İyi ki kapıyı içerden kilitlemişim...

01 Temmuz 2018

Kapı kilitli, yatak da yumuşacık olunca, rahat uyudum. Misler gibi valla. Sabah da gerine, gerine kalktım. Yine dökme ve serpmeye beyaz peynir, zeytin ve yumurta sonrası çantaları toparlayıp aşağıya indirdim. Dış kapının önüne koydum. En son da arabayı çıkardım, başladım yüklemeye. Çok kısa şortlulardan biri ağzında sigara dışarı çıktı. Beni seyrediyor. Belli ki laf arıyor.

Ama benim ne sopa surat olduğumu bilmiyor demek ki. Suratımla döverim valla. Telefonla konuşuyormuş gibi yaptı, girdi içeriye.

Benim gibi sportmen bir gençle ne diye muhatap olmaya kalkar. Benim branşım yürümek, onlarınki güreş.

Valla kadın pehlivan gibi, kollar yanda yürüyor.

Ense kalın, hiç boyun yok. Tıknaz. 15 saniye görmek ile bu kadar tarif edebildim. Kapıyı kilitli tutmakla ne kadar isabetli karar verdiğimi şimdi anladım.

1050 metreden, 1470 metreye yükselecektim. Yani, 22 kilometrelik yolun 10 kilometresi yokuş tırmanmakla geçecekti. Çomaklı bel geçidine geldiğimde yokuş aşağıya geniş arazi, dümdüz büyük bir plato vardı.

Göz alabildiğine seralarla kaplı idi!

Söğüt kasabası.

Burayı da Suriyeli mülteciler işgal etmişler. Ucuz işgücü olarak tarımda çalışıyorlar.

Yoldaki vatandaşlara,

"Nerede kalabilirim?" diye sorduğumda,

"Her yerde kalabilirsiniz, geniş çayırılık olan yer var ileride, su da var." dediler. Suriyelilerin kaldığı yeri söylediler.

Güvenliğim için uygun görmediğimden oraya gitmedim.

Jandarma gezici, mobil istasyon kurmuş. Bi tane çavuşu nöbetçi dikmişler. Nöbetçi genç arkadaş'a sordum, o da

"Yan taraftaki parka çadır kurabilirsiniz" dedi.

Ama yinede amirine sormak durumundaydı.

Bekliyorum, amiri gelsin de, bi de ona soralım.

Nöbetçi olan arkadaştan bir sene kıdemliymiş o da.

Nerede kalabileceğime karar vereceğiz.
Çavuş bu arada internet üzerinden gırla gidiyor arkadaşıyla.
Öbür karakoldaki ile oyun oynuyor. Birbirlerini öldürüyorlar.
“Kaç lan oradan!”
“Şimdi yandın sen!” gibi bol küfürlü, dinliyorum.
Öğleden sonra gelmiştim jandarmanın kulübesine, akşam oldu hala bi ses yok.
Bi ara çavuşa sordum,
“Tuvalet var mı? diye.
“Yok” dedi.
“Siz de benim gibi cami avlusuna mı gidiyorsunuz ?” dedim.
Evet, anlamında başını salladı. Ben de yedim.
Ulan nöbet yerinden o kadar zaman ayrı kalınır mı? En yakın cami 500 metre ilerde.
Neyse üzerine düşmedim. Bana ne, nereye yaparsa yapsın.
Bu arada ben yine ısrar ettim.
“Şu muhtarın numarası yok bende. Sende varsa bi arayalım da, bişey söylesin, şuraya ya da buraya çadır kurabilir” diye.
Bu adamlar ben çadır kuracağım deyince, herhalde kocaman Osmanlı otağı kurduğumu zannediyorlar.
Muhtar da pası, Söğüt jandarma çavuşuna attı.
Çavuş, amirinin izni olmadan bir şey diyemiyor.
Amiri de Çavdır’daki bölük komutanına sorayım diyor.
Bölük komutanı da bizi ilgilendirmez, belediyenin işi diyor.
Hava kararmış, herkes evinde barkında. Bu saatte, koskoca belediye başkanını arayıp da
“Başkanım, sizin nikah dairesinin hemen yanındaki parkta çadır kurabilir miyim?”demem.
Jandarma bölgesinde isem, benim güvenliğimi de jandarma sağlayacak, beni kasaba dışına atacak hali yok ya.
En sonunda,
“Kardeşim, ben şimdi oraya çadır kuracam. Beni oradan çıkartacak, çadırı söktürecek adam varsa gelsin, beni çıkarsın” dedim.

Gittim, gayet güzel çimenliğin üzerine çadırımı kurdum ve mışıl, mışıl uyudum.
Ertesi gün de yola devam, yürü babam yürü...

02 Temmuz 2018

Sabah oldu, çadırı toplayıp, sessiz sedasız Söğüt kasabasını terk ettim.

Hedef, Kızılcadağ köyü.

Yol kenarında sıcak bastırdıkça bastırıyor. Yürüyüş tempomda hiçbir değişiklik yok. Normal yolda yürüyormuşum gibi yürüyorum. Arabanın tekerlek yönü değiştikten sonra, daha bir dengeli oldu. Ağırlık arkaya doğru gidiyorsa, 1.5 – 2 kilogramlık kollara yaptığım bir baskı ile çok rahat ilerliyorum. Alıştık birbirimize.

Herhangi bir şey yok işte, dümdüz yolda gidiyorum.

Sol tarafta, yani tam yolumun üzerinde petrol ofisini gördüm.

Yanaştım, mola verdim.

Yetkiliyi buldum, gerekli iznini aldım. Çadırı kurdum. Etrafta dolaşıyorum ama canım sıkılıyor. Köyün merkezi yoldan bayağı uzak! Sordum oradakilere,

“Bir şey yok abi” dediler.

İyi o zaman diyerek çadırın içine girip uzandım.

Bu sırada çadırın etrafında insanlar var, vıdı, vıdı konuşuyorlar.

Ne dedikleri de anlaşılmıyor. Sıcaktan bunalmışım, hiç esmiyor.

Dinlenemedim de. Çıktım dışarı, şaşırdılar.

“Beni mi aradınız?” dedim.

“Yok!” dediler.

Be mübarek insanlar, o zaman dibimde ne arıyorsunuz, bir de car, car konuşuyorsunuz.

Bunlar, üç adet camper karavancılar. Geziyorlar.

Kendilerini çok modern görürler, ama başkalarını pek önemsemezler. Özellikle çadırda yatıp kalkan bizim gibi çingene gezginleri.

Onlar etraflarına bakarak gelip geçerler, ben her tarafı inceleyerek görürüm.

Onların görmeye vakti yok, ama benim var. Aramızdaki tek fark bu bana göre.

Neyse, benden onlar da rahatsız oldular zaten. Toparlanıp, yallah gittiler.

Ee, napıcam, dün akşam Söğüt kasabasından ekmek de
almadım.
Az bişey ekmeğim vardı, onunla makarna yapar idare ederdim.
Bu gece de erkenden yatayım bari. Gelip geçen arabaları
sayacak halim yok elbette.
Yarın ola, hayrola...

03 Temmuz 2018

Her zamanki gibi çadır toplama, kahvaltı ve yola çıkış. İki veya üç kilometrelik bir tırmanma daha var, artık Toros dağlarını enine geçiyorum. Deniz seviyesinden 1635 metreye kadar çıkacağım.

Yine sıcak erkenden bastırdı. Ben de fazla yürümeyecektim, 12-13 kilometre sonra dün gece kaldığım istasyonun öbür şubesinde kalacaktım. Yaklaşık 12 km mesafe var iki istasyon arasında.

Yürüdüm, yürüdüm...

Yol üzerinde yayla evleri, uyanık işletmecilerin yaptığı çayırda, çimende kebab yeme yerleri.

Neyse, benzin istasyonuna geldim. Orada çalışan gençlerle konuştum.

“Abi, şurada ileride bi düzlük var, orada kalabilirsin” dedi. söylediği yeri kontrol ettim, bir tarafı uçurum.

“Hadi be, burada kalınır mı? Gecenin bir yarısında tuvalete gitmeye kalksam, aynen aşağıda bulurum kendimi. O da bulabilirsem tabii. Ayakyolu değil, uçurum yolu”

Zaten istasyona ilk girdiğimde birisi bana,

“Doğru Korkuteli’ne git abi” demişti.

Galiba onun dediğini dinleyeceğim.

İstasyonun yanı başında bulunan restoranın da etrafına baktım, çaktırmadan, orada da kalacak yer yok. Eh, Korkuteli buraya 12 kilometre mesafede.

Belki de genç arkadaşım, ilerideki ağaçlığın altını kastediyordu. Aman, boş ver, 12 kilometre nedir ki benim için. Üç saatte gidebilirdim. Hadi daha fazla oyalanma diyerek toparlandım, çıktım.

Düştüm yine yollara. Bundan sonrası devamlı iniş!

1650 metrelerden 950 metreye kadar ineceğim. Yol, bildiğimiz gibi dön baba dönelim, hacılara gidelim der gibi, dik ve virajlı. Ben de sırtımı yasladım kocaoglana, kavradı beni belimden, çok rahat bir şekilde iniyoruz.

Kah hayaller kurarak, kah gelmişi geçmişi düşünerek bu yolu da bitirdik beraberce. Hava sıcaklıkları ařırđ derecede yükseldi son günlerde.

Yürüyüşü artık burada bitirebilirdim. Çok değil, üç günlük yolum vardı ama yeter. Kendime  gün erken bitirme primi verebilirdim. Daha nce Antalya’da ikamet eden arkadaşlarıma sürpriz yapacaktım.

Korkuteli ğretmen evinde konaklamayı düşündüm.

Önceden telefon etmedim, fazla zorlanmadan da buldum.

řansđma yer varmış, hemen işlemler bitti.

Bana gerekli olan eşyalarımı aldım, diğerlerini arabada, kapđ önünde bıraktım. Bişey olmaz dediler. Olmadđ zaten.

Telefonumda arıza var diye önce arřđ içinde telefoncuyu buldum. Kablolar denedik. Telefoncu bişey yok dedi.

Benim güneş enerji panelimde de sıkıntı vardı. şarj etmiyordu.

Telefoncu arkadaş güneş paneli ile uğraşan elektronikiye yönlendirdi, getirdim elektronik dükkanına.

Oradaki kız,

“Kablosunda arıza var”, dedi. Ulan nasıl da bildi hemen dedim.

Kablo çıkardı,  çıkardı, lehim yaptı. Denedik, oldu valla.

Aferin dedim içimden. Sordum,

“Hangi okul mezunusun?” diye.

Antalya, Akdeniz niversitesi bilgisayar mezunuymuş.

Babasının işinde hep beraber çalışıyorlarmış. Tebrik ettim, teşekkür ettim. Ayrıldım.

Yoldan geçerken, hazır pideci de buldum. Karnımı da doyurdum. Yemek işi de bitti.

Gece çıkıp da ne yapacaktım.

Bu arada arkadaşlarımla görüştüm, yarın sabah otobüs ile geleceğimi bildirdim.

Artık beni nasıl karşılayacaklarsa?

Hadi uyu bakalım. Bugün de bitti. İki harekette 24 km yürüdüm.

04 Temmuz 2018

Her zamanki gibi eşyaları toplarlama, paketlenme ve bağlama işleri. Nasıl olsa otobüse bineceğim için de sallana, sallana gidiyorum. Yürüyüşü sonlandırmıştım.

Toplamda ortalama 500 kilometre yol yürüdüm.

Otogara geldim.

Antalya’lı arkadaşlarım beni karşılayacaklar ya, ben güvendeyim.

Gelmeseler ne olacak?

Yürüyecektim söyledikleri yere kadar. Alıştım artık, arabaya binmek bana lüks gelmeye başladı.

Otogara gelir gelmez arabanın kollarını çıkardım.

“Nereye abi?” diye sordular,

“Antalya!” dedim.

“Hemen atla abi, gidiyor”. Atla demesi demesi kolay.

Ben atlarsam araba ne olacaktı. Neyse etrafta bulunan benim gibi delikanlılar,

“Abi merak etme sen, bizim insanlarımızı ayartmadan bir an evvel kasabamızdan git yeter ki, biz sana yardım ederiz” deyince dört kişi arabayı yerleştirdik.

Otobüse binince aradım bizimkileri aradım,

“Erken geliyormuşsun” dediler.

Ulan, biri kovalıyor, öbürü erken geliyorsun diyor.

Neyse yine de kibarlıklarını bozmadan,

“Biz de yola çıktık, şimdi geliyoruz. Erken gelersen, otur bekle”.

Beklemez miyim, nereye gideceğim yaban ellerde.

Neyse otobüs durağına gel dediler, etrafıma bakındım, gördüm.

Beni bekliyorlar. Hele birisi var ki neredeyse yaklaşık üç onluk senedir görüşmemiştik. Hiç değişmemiş, o zaman da çocuktuk, şimdi de çocuk.

Antalya’nın en sıcak günlerine denk geldim.

Nefes almak bile zor, değil yürümek.

Özlemişiz birbirimizi, sarıldık birbirimize, fotoğraflar çektirdik.

Sarıldık, ağlaşmadık. O kadar da değil!

Kardeşlerime çadırda konaklayacağımı, uygun bir yer bulurlarsa iyi olacağını söyledim. Birkaç gün bari dinleneyim, Antalya'nın tadını çıkarayım. Nasıl tadını çıkaracaktım. Bu sıcakta içki içerek mi. Geberir giderim oralarda. Bara, diskoteğe mi gideceğim. Kim alır beni oralara, ilkel adam gibiyim. Hangi ormandan kaçmış bu adam diyecekler. Beş yıldızlı otellere mi gidecektim. Kapısının önünden bile geçirmezler beni. Neyse, çadırı kuracağım yere geldik, Antalya Yelken Kulübü.

Yetkili arkadaşlarla görüştük, çadırı kurabileceğim yer gösterildi. Yat kulübünün park yerinde karavanlar park etmiş. Onların en önünde de Magirüs minibüs ve Mehmet kardeşimiz. Uzun yol tır şoförü. Buraya çadırını kurabilirsin dedikleri yer, Magirüsün tam önü. Selamlaştık biraderle, o da sevindi, konuşacak bi adam geldi diye. Çadırı kurup eşyaları da içine atınca, emniyette hissettim eşyalarımı. Bu arada bizim dalgıç bana belediye otobüs kartını verdi. O da aynı benim gibi indirimli kullanıyor. Yaşını başını almış, öte tarafa geçmiş bile. İki senesi kalmış onun da hayatta her şeyi yapması için. Bunun anlamı da Belediye bi adama her şey serbest kartı verirse, “Yaşlıdır, ne yapsa yeridir” demekmiş.

Yani, adam evden çıkıyor, fermuar açık, olabilir, ne var bunda?
Unutabilir elbette! Onun kartı var, belediye başkanından onaylı,
hoş göreceksiniz onu.
Neyse, ben de aynı kategoride olduğum için, sıkıntı yoktu.
Kartı verdikten sonra,
“Akşama bize geliyorsun, yemeğe” dedi.
Hayır denir mi?
“Tamam!” dedim.
Günler sonra ev yemeği yiyecektim.
Çadırımı ve eşyalarımı Mehmet’e emanet ettim, belediye otobüs
durağının yolunu tuttum.
Mevkii gönderdi, ama yabancı bi ülkede gibiyim. Kime ne
sorucam. Her taraf Rus güzeli dolu.
Bi ara otobüse iki tane Türk bindi de ineceğim durağı bana,
“Biz size söyleriz, hiç merak etmeyin” dediler. Ohh bee!,
İçime bi ferahlık doldu.
Durağa gelince, burada ineceksiniz dediler, teşekkür edip
güzellere veda ettim. O sırada müdür aradı. Görüşelim dedi ama,
dalgıç arkadaşına yemeğe gidiyordum.
Ertesi akşam görüşmek üzere vedalaştık.
Evi, elimle koymuş gibi buldum. Yürürken hiç aklımdan
çıkmayan zeytinyağlı taze fasulye bile vardı. Tıka basa açlığını
giderdim. İnsan bir ay bile olsa ev yemeğini özleyiyor.
Yemek sonrasında, kahve bile içtim. Teşekkürler.
Akşamüzeri vedalaştığım çadırımla fazla ayrı kalamadım, yine
buluştum. Mehmet biraderim beni beklemiş. Zaten sıcaklardan
uyuyamıyor o da. Arabası ile kalmış Antalya’da. Sıcaklar birden
bastırınca.

Sıcağın altında iyice ısınan çadırın içine girdim, hamam gibi olmuş, girer girmez başlıyorum terlemeye. Hiç ama hiç esmiyor hava da.

Saat gece yarısını geçmiş, hala denize girmek için gelenler var.

05 Temmuz 2018

Ertesi gün, gün ışıması ile birlikte sıcak hava insanı nefes aldirmayacak kadar kötü. Sabah çadırdan çıktım, bizim Mehmet kahvaltı sofrasını kurmuş bile. Çayı hazırlamış, Allah ne verdiyse bende ve onda ortaya çıkardık. Güzel muhabbetle birlikte kahvaltımızı yaptık. Kahvaltı sonrası, kafeye gittim, kışım hiç olmazsa kol dayamalı plastik sandalye görsün. Mehmet'in yanında kalsam yat kulübünün binası denizden gelen rüzgarı kesiyor. Tabure tepesinde tüm gün çekilmez hale geliyordu. O devamlı olarak bahar aylarında takılmaya başladığından, park yerinin patronu gibi olmuş. O da sıcaklardan dolayı herhangi bir tarafa gidemiyor. Çöpçülerin başında çavuş gibi, onların yaptıkları işi takip ediyor.

Bir de gelen geçeni kontrol ediyor. En önemli görevi bu! Birisi gelip de oralarda fazla dolanıyorsa vardır bi bildiği deyip onu göz hapsine alıyor. Taa ki, adam oralardan uzaklaşana kadar. Ya da, doğrudan kendisi müdahale ediyor.

“Hayrola kardeş! Bişey mi baktınız!” gibilerden.

Feleğin çemberinden birkaç kez geçmiş.

Uzun yolda çalışmaktan çoluk çocuk sahibi olamamış. Belirli bir adresi yok. Magirüs onun evi olmuş. Mutfak, depo, yatak odası. Her şey orada. Zaten çok uzun yıllar hayatı Tır üzerinde geçmese o arabayı idame ettiremez, yürütemezdi.

Onu arabasının başında bırakıp, ben kahve içmeye gittim.

Aynı zamanda yürüdüğüm yerlerde yaşadıklarımı yazıyordum.

Yaz, yaz bir yerden sonra o da sıkmaya başladı beni.

Açık hava hapishanesi gibi!

Kalkıp da evime gideyim bari diye düşünmeye başladım.

Bu arada bizim müdür aradı,

“Napiyorsun?” dedi.

“Napayım be aga, sıkıldım boş, boş oturmaktan, ben yarın akşam kaçacam” dedim.

Kızdı bana, müdürlerin kızması da başka oluyor.

“Bi tarafa gitme, yerinden kımıldama, akşama yanına gelicem” dedi.

İyi, gel! Geleceğin varsa yıllar sonra beni göreceğin de var.
Hava kararmadan geldi bizim müdür.
Elinde kocaman çanta!
Müdür diye bildiğimiz kişiler kocaman çanta ile gezmez,
yanındakine taşıtır. Bunun yanında da kimse yok.
Taa, yıllar sonra karşılaşmanın verdiği mutlulukla sarıldım,
çocukluk arkadaşı be...
Her şeyimiz paylaştık. Sevincimizi, kederimizi.
“Hadi gel oturalım!” dedim, kafeye girdik. O kocaman
çantasından iki tane kadeh çıkardı.
Ben şaşkın, şaşkın bakıyorum. Tam şarap şişesini masanın
ortasına güümm! diye koyacakken garson geldi.
“Burada olmaz, olmaz” dedi.
“Bak, sevgili kardeşim, kimseye bi zararımız yok, şu güneşin
batışını burada iki fırt şarap çekerek kutlasak da, yarın akşam
nerede batarsa batsın” dememize rağmen kabul ettiremedik.
Olsun, gönüller bir olsun. Kalktık, bize yer mi yok. bu sefer
gittik bi palmiye ağacının gölgesine sığındık. Yüksekçe bir yer.
Ayaklarımızı aşağıya sarkıttık.
Ohh, denize girenler, çıkanlar. Üstünü başını, nasıl olsa hava
karardı deyip de rahat, rahat değiştirenler.
Tepesinde bizi görenlerin hiç istifini bozmadığını da gördüm.
Müdüre dönüp,
“Bak görüyor musun, senin kafanda hiç saç kalmamış. Onun
için millet dibimizde rahat, rahat soyunuyor” dedim.
“Hadi lan! kendine bak. Sakalların dahil bütün kılların ağarmış,
o yüzden millet rahat” dedi.
Şimdi sorsam birine,
“Utanmıyor musunuz dibimizde soyunmaya?” desem,
“Amca sizden bi şey olmaz bu saatten sonra” diye,
ya da “Дядя, с этого часа ничего не случится” cevap
verirlerse yüzümüz hiç kızarmaz. Bundan sonra olacaklardan da
bizler sorumlu değiliz.
Gülüştük.
“Koy lan! bi daha”. Tam güzelleştik, şarap bitti.
Hay senin getireceğin şişeye.

Bana, “Bak, bak!” dedi müdür. Ben bakıyorum ama görmüyorum ki. Gzlklerin camlarını iki kez daha sildim. Bulanık da olsa bi Şeyler gördüm.

Ulan, havluların üzerine iki genĉ alt alta, üst üste güreş yapılıyorlar. Adam, arkadaŐını tuŐ etmiş.

Alttakinin bacakları havada, bi türlü bırakmıyor.

Valla yerimden fırlayıp, oraya gidesim geldi.

“Yeter lan, bak! Pes etmiş. Elini yere vurup duruyor, baksana havlunu kenarını nasıl sıkımıŐ” diyecektim, bizim müdür bana,

“Otur oturduğun yerde. Buralarda adettir, belirli bi saatten sonra güreş yapmak serbesttir” dedi.

Ne bileyim ben böyle bi Şeyin olacağını, dağlarda, köylerde yürümekten başka ne bilirdim ki. Sağımda solumda devamlı sığır görmekten böyle Őeylerin de yapılabilceği aklımin ucundan dahi geĉmezdi. Al sana canlı yayın işte.

Bizim müdüre,

“Aga, benim canım ĉok sıkılıyor, üstelik de ĉok sıcak. Ben yarın akşam eve gideyim bari” dedim. HıŐımla bana kızdı.

“Nereye gidiyon lan! Otur oturduğun yerde, ben bir aydır senin iĉin plan, program yapıyorum burada. En iyisi ben yarın sabah seni gelip alayım da otele götüreyim” dedi ama ben yine de

“Yahu ayıp olur, benim ne işim var öyle yerlerde diyorum” yalandan. Aslında benim de iĉim gidiyor.

Hiĉ yle bir yere gitmemiŐtim.

Bu sefer de, ben yarım ağızla,

“Tamam!” dedim. İĉimden de göbek atıyorum ohh, oh diye.

“Yarın ben seni gelip alırım, hazır ol!”

Olmaz mıyım be, dn geceden beri uyku yok.

Sıpa merkezleri varmış. Herkese bir oda, sıcak su küveti, soğuk su küveti!

Sen elini hiĉbir Şeye srmyormuŐsun. Elini kaldırdığın anda eline vuruyorlarmıŐ,

“Yaramazlık yapma” diye.

“Ne istiyorsun, karışık meyve suyu mu?”

Hemen srahilerden doldurup, başını hafifĉe kaldırıp, baŐın yana kaymasın diye yaslıyorlarmıŐ kendilerine, iĉ iĉebildiĖin kadar.

Süt m? O da varmış. İstersen taze süt veren odalar da

mevcutmuş. Sonradan öğrendim ki oraya iki tane inek
koymuşlar, hızlı servis için.
Sabah zor oldu valla,

06 Temmuz 2018

Tıraş olma huyum olmadığından, elimi yüzümü şöyle bi ıslattım. Yıkadım sayılır, boş ver.

İki gündür de banyo yapmadığımdan belki ter kokuyorumdur, onun için de bir sürü fis, fis sıktım sağıma soluma.

Ohh, kendimi bi şey zannettim. Müdürüm beni sabah aldığına göre her halde çay simit kahvaltı yapmayacak. Adam gibi bir şeyler yedik.

Aklımdan neler, neler geçiyor. Ama açık, açık ta söyleyemiyorum. Gerçi benim ne kadar görgüsüz olduğumu bilseler de, onlar da yüzüme vurmazlar bu durumu.

Otele geldik, girişte nereden haber aldılarsa müdür geliyor diye, herkes yan yana dizilmiş. “Günaydın canım müdürüm” diyenden tut da, “Sizi, akşamdan sabaha kadar çok özledik müdürüm” diyenler bile vardı.

Arabayı zaten yarma birisi, aldı götürdü. Araba yıkanmaktan rengi solmuş. Her gün müdürün arabası diye sıcak, sabunlu sularla yıkıyorlarmış. Bu arada beni tanıştırıyor, “Bu arkadaş taa İzmit’ten buraya kadar yürümüş. Antalya’ya gelince sokakta dolaşırken bulmuşlar. Bana teslim ettiler. Evine gidene kadar ben biraz göz kulak olucam kendisine” diyor.

Sayemde hava atıyor etrafındaki çalışanlara. Ana kapıdan geçtikten sonra, otele gelen misafirlere hoş geldin diyor, yerel kıyafetli genç ve güzel kızlar.

Hemen arkalarında bi kova var. Yanında da uzun, uzun bardaklar. Ben de diyorum ki kendi kendime, “Ulan rakı bardaklarının altına niye sap koymuşlar”. Şampanya kadehiymiş.

Hemen bardağı elime tutuşturdular. İçine de o sarı sudan koydular. Aynen, ürolobini az gelmiş sidik gibi bir şey. Midem bulandı. Ben de usulen aldım, dudaklarımı ıslatıp bardağı geri verdim. Arkamı döner dönmez de dudaklarımı sildim.

Bu arada labirent gibi yerlerden geçtik.

Anam, anam... garip anam, kocaman bi salon, her tarafta yiyecekler. Pastalar, börekler, çörekler.

Kafamı çevirdim deniz ürünleri. Öbür köşede hangisini diyeyim ki. İnsan ölür be burada. Çatlar valla.

Benim durumum belli. Aşırı istekli ve arzuluyum yemek için.

Deniz ürünleri olan yere yanaştım. Bizim müdür yok.

Gitmiş oturmuş bi köşeye, sanki misafır o.

Benim tabakta hamsiden tut da karides, kalamar, somon ve midye var. Müdürün tabağı boş gibi!

Ulan her gün zeytin, peynir yemiş birisi böyle bir yere getirilir mi?

Tepeleme deniz ürünleri, kahvaltıda hem de, bi sürahi de ananas/mango suyu. Ben bugün burada mide fesadı geçirmezsem, bi daha bir şey olmaz bana.

Karnım iyice doydu, bütün açlığım gitti.

Görmemiş görgüsüz böyle olunuyormuş demek ki.

Ayıptır söylemesi, o kadar yedikten sonra, geçirecem ama geçiremiyorum. Sonunda gark diye bi ses çıktı, azıcık rahatladım. Küçükçük ağzımı, kocaman peçeteye sildim. Utanmadan Müdüre,

”Şimdi napıcaz?” diye sordum.

“Benim işim gücüm var, ben çalışmaya gidiyorum, sen de git denizin ortasında otur” bende kabahat, ne diye soruyorum ki. Yeme içme derdi yok nasıl olsa.

Fıstık sordu,

“Ne içersiniz?”

“Önden bi kahve alayım, şekersiz!” dedim. Arkadan alacaklarımı da sırayla söylerim.

Kafası karışacak kızcağızın. Denizin ortasında oturuyorum, buna rağmen esmiyor yaa...

Kahveyi içtikten sonra, sağın solun fotoğrafını çekeyim diyorum ama ne tarafa dönsem her taraf güzellerle dolu.

Kafamı kaldırmaya gelmiyor, garson kızlar hemen yanı başımda.

Sanki önceden tembih mi etti bizim müdür ne yaptı.
“Buraya saçlı, sakallı ilkel bi adam gelirse, hizmette kusur
etmeyin” diye.
Görücez bakalım nasıl hizmet ediyorlar. Daha sıpaya gidecez.
Ondan sonra havuzda dans partisi varmış.
Kahveyi içtikten sonra onun harareti geçti, su istedim. Sonra da
“Oğlum burada su içilir mi? Burada sıvı içilir sıvı”.
“Serveza” dedim küt, Cerveza bira geldi.
O sırada müdür aradı,
“Napıyon lan? nasıl keyfin?” diyor.
Valla hiç iyi değil be müdür.
Beni niye işe almazlar böyle yerlerde.
“Bide mojito iç, iyidir bizim otelin mojitosu”

“Getirin bakalım mojitoyu, müdürün talimatı” dedim.
Hemen gökten düştü sanki. Önümde, içinde nane yaprakları falan. Bol sulu. Oradan talimat mı verdi ne yaptı,
“Alkolu az koyun, biz akşama da içicez o ilkel adamla, kafayı bulmasın, göz kulak olun. Eğer kafayı bulursa da atın denize ayılsın” diye kesin talimat vermiştir.
İçtim ama bişey anlamadım. Rakı içen adama bu eziyet niye be kardeşim. İyi ki müdürsün.
Bu arada vakit ilerliyor. Güneş tepede iyice parlıyor. Ne zaman sıpaya götürecek beni diye merak ediyorum. Bişey de diyemiyorum, ne de olsa misafirim.
“Hadi gel benim odama, seni bekliyorum”
Napıcak ki beni, ne güzel oturuyorum, gelen geçen fıstıklar bana selam vermeden geçmiyorlar. Bu arada birisi Karayip korsanları kıyafeti giymiş, herkes onunla fotoğraf çektiriyor.

Al işte, tam bana göre iş. İlkel adam geldi diye, tak ön tarafa incir yaprağı, gezeyim otelin içinde. Alnımızın teriyle biz de ekmek paramızı kazanalım.

Neyse odasını buldum.

“Naptın?” diye bana soruyor.

“Napıcam, ne güzel işe alacaklardı beni, sen taş mı koydun?”

“Yok be olum, ben sana demedim mi aç karnına fazla içme, acıkmışsındır sen, halüsinasyon görmeye başladın”. Hadi gel, yemeğe gidecez.

Yine düştük yemek derdine. Yaa, olmaz böyle bir şey be. Hep yemek mi yicez biz yahu, başka bi halt yemeyecek miyiz. “O yiyeceğin haltlar, öğleden sonra, yemekten sonra başlıyor” dedi.

Azıcık yüreğime su serpildi.

Geldik yine kocaman salona, her taraf yiyecek dolu. Aman Allah’ım diyesi var insanın. Cennette de bunlardan varmış, bir sürü yiyecek, envai çeşit. Bak şimdi aklıma takıldı, cennette hep huriler varsa, nuriler nerede? Yoksa hepsi cehennemde mi bunlar toplu halde.

Neyse, oraya bak, buraya bak. Başım döndü.

Öğleden sonra sıpaya gidecem, havuzda dans yarışmasına katılacam, mahçup olmayayım diye, saldırdım gene deniz ürünlerine. Arkadaş, ne güzel yapmışlar o kalamarı be...

Karidesler de jumbo boy. Mahçup olmamalıyım.

Tabağı tepeleme doldurdum bu sefer. Kimse görmesin diye de elimle tabağın. önünü kapatıyorum.

Ama mecburen müdürün masasına oturdum yine, herkesten kaçsam ona yakalanıyorum yaa...

Dedim ona da,

“Arkadaş, ne iyi yaptın da getirdin beni buraya”

Arada bir de pohpohlayayım da belki bana da iş bulur. Hani buralarda iş bulup çalışırsam, fazla yemeyeceğime dair söz bile verebilirdim.

Neyse, müdürüm aēzından kaēırdı,
“Tatlı da yer misin?” diye sorma gafletinde bulundu.

Ŗimdi o kadar enerji harcamıŖım, bir ay yrmŖm, gofretten baŖka tatlı yüzü grmemiŖim, bana sorduēu soruya bak.

“Aaa, tatlı var mı ki burada?” Ŗimdi kalkıp yerinden dvecek beni,

”Ulan kılıksız cahil, burada tatlı olmayacak da nerede olacak”

“Kızma yaa!” dedim.

“Nerede acaba?” diye sordum ama aynı anda kaētım, tatlı aramaya gittim.

Çaktırmadan arkama baktım, havada asılı biŖey var mı diye. Ŗef garson elinde küçük bıçak,

“Müdürüm havada yakaladım valla” deyip, gülümseyerek bıçayı teslim etti.

Abovv, çeŖit, çeŖit lan, ne istersen var. İkiŖer tane alsam fazla gelecek, birer tane hepsinden aldım. Geçtim müdürün karŖısına oturdum. Baktım tabakta bi eksiklik var.

“Yaa, kusura bakma” dedim. Altan alıyorum. Daha fazla kızdırmayayım, valla beni ne sıpaya götürür, ne de havuzdaki dans yarıŖmasına sokar.

“Kaymak yok mu, koca otelde. Ne güzel olurdu bu baklavaların, Ŗbiyetlerin, burmaların üzerinde kaymak olaydı” dedim.

“BoŖan da semerini ye!” demez mi.

“Git orada dondurmacı var, dondurma koydur üstüne” dedi. Öff be, dondurma da koydurdum. Nefis bi lezzet oldu ya. Ulan ben bu müdürü niye ihmal ettim ki. Niye hiç ziyaretine gelmedim yıllardır. Aha, işte yine gerildim def gibi. Fiske vuruyorum göbeğime tınnn, tınn diye ses geliyor. Azıcık eritsem rahat edicem. Bu arada, bizim müdür eğlence müdüründen yardım istedi. “Kızlar nerede?” diye sordu. O da, “Aşağıda prova yapıyorlar” dedi. “Yaa, bizim kardeş yoldan geldi ya, şu mübarek sakallarını şu kızlara bi” dedi sustu. Hemen devreye ben girdim. “Hani o kızcağızlar hiç ilkel insan görmemişlerdir, bi görsünler beni” dedim ve vaziyeti kurtardım. Yoksa ağzından bi kelime çıkacak, perişan olacaktık. İndik aşağıya, kızlar beni görünce bi sevindiler, bi sevindiler ki. Vallahi ben de şaşırdım. Meğer bizim müdür bir haftadır beni anlatıyormuş. Şöyle kuvvetli, böyle kuvvetli, sizler için taa 500 km. yol yürüdü falan. Boynuma atladılar, kimi sakalımı öpüyor, kimi yanaklarımı. Tam dokuz tane kız. Çok klabalık gözükmesinler diye diğerlerini gönderdim.

Ehh ulan! Bu günleri de ölmeden önce gördüm ya! Fotoğraf çekirtmek isteyenler, boynuma sarılanlar, akşam yemeğe davet edenler. Ben müdürü falan takmıyorum artık. Ona dönerek,

“Müdürcüm, sen bu meleklerin istek ve dileklerini sırala, bi kağıda yazıp bana ver, ona göre bi program yaparım ben” dedim.

Hepsini teker, teker öperek vedalaştım.

Yani ben bu otelde bir hafta da kalsam, bu işleri bitiremezdim.

“Baş, baş kızlar, görüşürüz!”

Ulan, hiç gidesim yok ya, müdür

“Hadi olum akşama yemeğe gidecez daha” dedi.

“Bu arada ben seni benim odama götürüyüm” dedi.

Eyvah, şimdi sıçtık.

Benim müdür yapmaz öyle şeyler yaa, iyi şeyler düşünmek lazım. Şifreli falan bi oda.

Kocaman yatak. İstersen dört kişi bile yatabilirsin o yatakta.

Ama beşinci kişiyi kesinlikle almaz.

Odaya, girerken bana demez mi?

“Banyo yap, uzan, dinlen biraz. Ben de gelirim birazdan”

Ulan bizim müdür,

“Bak şurada benim pul koleksiyonum var, onlara da bakabilirsin” der mi, der. Adamın sabahtan beri beni gezdirip götürmesinin sebebi yavaş, yavaş anlaşılıyor.

Bütün mesele beni odasına götürmekmiş.

Ben de kendimi uyanık zannederdim.

Aldandım, aldatıldım en güvendiğim kişi tarafından.

Bu kapıyı çarptı gitti. İçime de kurt düşmedi değil, bu müdür sağa sola kamera koydurmasın diye. Duvarları kontrol ettim.

Televizyonun her tarafına, duvar saatine bile baktım. Banyoya gittim. Yavaş, yavaş soyunuyorum ama gözüm de etrafta fır, fır dönüyor.

En sonunda baktım olmuyor,

“Seyrederse seyretsın lan! Ne göreceksin ki!” diyerek banyomu yaptım. Bu arada yine de kendimi güvende hissetmek için yatağa yatmadım. Koltuğa oturdum, yatağa ayaklarımı uzattım. Gözlerimi dinlendiriyorum.

O arada ne olduysa oldu, sığa merkezine gittim ben. Tek başıma.

Sora, sora buldum.

Kapının önüne geldim, kapıyı çalacam, çalamıyorum. Bişey sanki engel oluyor. İçsesim diyor ki,

“Hadi lan girsene içeri” diyor. Öbür ses nereden geliyor bilmiyorum ama boş ver girme böyle kötü yerlere. Ulan sanki içerden çıktı, beğenmedi de kötü diyor. İçses,
“Acele et lan! İçerde seni bekliyorlar. Hani dün akşamdan randevu aldın ya. Bu yüzden sabaha kadar uyumadın ya!” diyor. Bu arada ben de,
“Yerim lan seni dış ses diye” bi çıkıştım.
Daldım içeriye. Aman Allah’ım, kardeşim dünyanın bütün güzelleri buraya toplanmış. Beni nasıl karşılayacaklarını bilemediler. Hemencecik peştamal doladılar belime. Onun altından soydular. Hasta yatağı gibi bir yere yatırdılar. Biri aldı yağı eline, avucuna döküp, döküp bana sürüyor. Can kurban lan böyle sıpaya!
Her tarafımı vıcık, vıcık yağ yaptı. Her tarafıma yağ bulaştırdıktan sonra Kırkpınar güreşçisi gibi oldum. Işığın altında parlıyor vücudum. Özellikle yürüyüş sonrası bacak adalelerim yumru, yumru olmuş. Yürüyüşün faydaları işte. Göbeğimi ne kadar içeri doğru çekersem çekeyim, girmiyor işte. Öyle duruyor o.
Tabii, ananas suyu, mango suyu, şeftali suyu, ne istersen var. Benim favorim mango suyu.
İstedim, rengarenk kadeh içerisinde geldi, şemsiyeli pipet de. Ulan o küçük boruya da pipet diyorlar ya. İyi de hadi pipet dedin, şemsiye niye takıyon ki.
Neyse iyice yağlandım, yumuşattılar iyice beni. Biri sağımda, biri solumda. Elimi, kolumu kaldıracak hal bırakmadılar. Tam kaldıracığım, hoop iniveriyor aşağıya. Bir kez daha deneyeyim dedim, yine kaldıramadım.
“İnşallah böyle kalmam” dedim.
Kaldırmalıydım, çünkü kalkarsa benim işime yarayacaktı, kımıldamayan, kalkmayan kolu ben napayım.
İşte böyle, adamı Malatya pestili gibi ezdikten sonra sıcak bi odaya alıyorlar. Sıcak su banyosu ile bütün yağları temizliyorlar. Misler gibi oluyorsun. Yıkama işi bittikten sonra da daracık bir yere sokuyorlar, sadece bir adamın gireceği kadar yer. Soğuk suyla şok yapıyorlar. İşte o soğuk suyu yiyince, ne yapacağımı

şasıyorsun, o zaman kollar başlıyor kendini koruma içgüdüyle kımıldamaya.
Son olarak da, doğru güzellik salonuna.
Neresi kıllı, neresi pis ise hiç dinlemiyorlar. Yapıştırıyorlar şeyi.
Bi tane çekici var, herkesin önünden geçiyor.
Parmaklar dolma gibi.
Kimde sürülü ise o malzemedен, ucunu tutup bi çekiyor, sen ahh vaahh diyene kadar alt taraf tertemiz. Güzelce temizlik de bitince, saç baş yıkıyor, kokular sürülüyor.
Ohh! fıstık gibi tertemiz dışarı çıkıyorsun.

Burada işim bitince de doğru havuzda dans yarışmasına.
Bu yarışmada eller kesinlikle suyun içine girmeyecek. Artık boynuna mı sarılacaksın, sırtına mı alacaksın, o senin bileceğin bir şey.
İki elin birden suyun içinde olması bazı nahoş olaylara neden olabilirmiş.
Öyle işte yaa, jüri böyle karar vermiş. Uymak zorundasın. 15 bayan, 15 erkek. Herkes numaralı.
Şurada iri yarı bir tanesi var. O tarafa bakmıyorum bile. Totem yapıyorum, bana düşmesin diye.
Diğerleri 50 kilogram artı, eksi beş kilogram.
Arkadaş, bu hatun gelir 75 kilogram. Kime düşerse yandı valla.
Boy da uzun anasını satayım. Erkeklere bakıyorum herkes dal gibi incecik, sadece bende biraz göbecik var. Çok değil canım.
Kurallar çekilecek dendi. Birinci, ikinci, üçüncü çıkıyor, partnerini alan gidiyor. Ulan şu şişman hatun birisine çıksa da gitse bari. Vay anasını satayım. Kaldı beş hatun, şişman duruyor orada.
Hadi lan! Çekin alın şunu da beni de ıstıraptan kurtarın. Kura çekiliyor hala orada. Hay ben kaderimin taaa...
Saydıracam ortalık yerde, herkes beni kibar zannediyor.
Ulan, ben kaldım sondan ikiye. Baktım karşımda o da sondan ikide. Yüzde elli şansım, ya herro, ya merro.
Ulan, bana bi bakış attı, gözlerimi kaçıramadım. Düştü mü bana.
Hay anasını satayım.

Kadersiz kaderim benim. Üzülmek yok, napalım, yapacak bişey yok.

Sonunda havuz içinde centilmence yarışacaz. İkimiz aynı dili konuşamıyoruz. O benim dili bilmiyor, ben de onun. Keşke daha önce tüyo verselerdi biraz çalışırdık.

Dil dile öğrenirdik bişeyler. Hiç olmazsa havuz içinde yabancılık çekmezdik.

Geldi, girdi koluma, beni havuzun kenarına getirdi. Eğilip havuzdan su alıp bana atıyor. Benim içim ürperiyor.

“Yapma kız!” diyorum, kikirdiyor.

Yiyecem senin o gülüşünü ama yeri değil diyorum içimden.

Herkes havuza girdi, benimki boynuma sarıldı, eh ben de onun belini tutamadığım için ben de onun boynuna sarıldım. Müzik yavaş, yavaş ağır parçalardan başladı. Sonra hızlanmaya başladı. Ne kadar tepinirsen tepin, suyun içinde ayakta durmak zor. Hele hızlı parçalarda bir de tren yapmazlar mı? Kaldı havuzda dört çift. İyi uyum sağladık birbirimize. Ulan hiç yapmadığım şeyleri yapıyorum. Suyun içinde tepinip duruyorum. Bi ara sendeler gibi oldum çabuk toparladım. Biri daha gitti. Kaldık üç çift. Kazanana da otelde bir gün tam pansiyon konaklama. O kadar yemek yedim, bir gün daha kalmak istiyordum. Partnerime de alıştım. Yani odadaki küvette, yarışmaya devam edebilirdik kendi aramızda.

Ohh, onlar da elendi.

“Allah kahretmesin!” diye bağırıyorlar, jüri diskalifiye etti.

Kaldık yine iki çift.

Hayda breh, hadi bakalım az kaldı. Kazanacağım. İnandım mı yaparım. O sırada tepside içecek taşıyan garson, iki kişinin arasından geçerken, birisinin ani dönüşü ile şangıırr diye bi ses duydum.

Aynı anda kapıdan “klink” diye bi ses geldi. Gözlerimi açtım, baktım kapıda bizim müdür.

“Yahu azıcık bekleseydin de şu yarış bari kazansaydım” dedim.

“Bütün hayallerimi yıktın lan! Sen ne biçim arkadaşsın” diye kaptırıyorum.

Bana,

“Ağzının suyu akmış, napıyodun lan odada, ben yokken” dedi.
“Bir şey yaptığım yok, görmüyor musun, uzanıyordum koltukta” dedim.
“Hadi ben de bi duş alayım, biliyorsun yemeğe gideceğiz”
“Tamam, tamam” dedim. Toparlandık, beraberce otelden ayrıldık.
Doğru Antalya şehir merkezine!
Ohh, millet kurulmuş masaya, birinci dubleler bitmiş bile.
Havanın sıcaklığından mıdır? Gördüğüm rüyanın etkisinden midir, hiç içesim yoktu. Bir duble anca içtim. Yemek faslı bittikten sonra hava kararmadan doğru bu sefer de çadır otelin yolunu tuttum. Mehmet kardeşimizle biraz daha sohbet ettik. Konuştuğumuz konular genelde havadan, sudan ve hayatta yediği kazıklardan oluşuyor. Yoksa bi insan neden devamlı bir şeylerden uzaklaşsın ki.
Kafeye gidip bi çay içtim. Yatma vakti gelmişti ama hava hala çok sıcak.
Başlıycam şimdi sizin memleketinize be. Dağlar daha iyiydi, hiç olmazsa serindi, ses seda yoktu. Arkadaş burada gecenin bir yarısı içenler, şıçanlar, birbirini kovalayanlar, patırtı, kütürtü çok be yaa.
Yani müdürün ve diğer Antalyalı arkadaşlarımın hatırı olmasa kaçıp gidecem buradan. Yarın akşam da içecek dediler. Öyle sözleştiler. Ben misafirim. Kimseye bişey diyemem. Gel, gel. Git, git benim için. Onların bütün isteklerini emir telakki ederim.

07 Temmuz 2018

Bu sabah kalkınca doğru simitçi fırınına gittim. Mehmet kardeşe,

“Sen çayı yap moruk, ben bişeyler alayım, beraberce kahvaltı yapalım yine” dedim.

“Tamam” dedi.

Alışverişimi yaptım, oturdum, kahvaltıya. İkimiz de erkenden kalkıyoruz. Etrafı temizleyen çöpçülerin tangirtılarından uyumak mümkün değil.

sallana, sallana kahvaltı yaptık. Dolaştım, oturdum tat yok anasını satayım. Ne lan bu! Vakit geçmiyor. Akşama müdürün yaptığı rakıdan içecekmişiz. Onun için bırakmadı beni.

“Gidemezsin” dedi,

“Bak dalgıç abim sana belediye kartını da verdi, akşama kesin geleceksin” dedi.

Dedim ya, müdürün emri demiri keser.

Arkadaş, yatakta uyuyamamak gibi bişey bu, dön dur.

Ha yatakta dönmüşsün, ha çadırın etrafında. Öğleni buldum.

Daha akşama çok vardı. Şu çadıra bi gireyim bakalım, noldu girdim de, akşama yemeğe gideceğim, ter kokmak olmaz.

Hemen çıktım çadırdan, doğru kafenin ön tarafına oturdum. Ne içersem içeyim hararetimi kesmiyor arkadaş. Denizden hafif esinti geliyor, arka tarafta gram bişey yok. Gidiyorum Mehmet’in yanına, geliyorum kafeye. O sırada üç kişilik balta timi ortada dolanıyor. Bilemiyorsun amaçlarını. Bazıları içki içiyor, bazıları da ot. Benim çadırın yanında bir küçük çadır daha var. Yükte hafif, pahada ağır şeyler arıyorlarsa bu çadırlardan bişey çıkmaz.

Offf lan, ne sıcak hava yaa !! Yani akşam olduğunda da çok bi düzelme yok. Aynı sıcak hava, nem ve ter! Vakit geçsin diye, aldım fırçamı, lavaboya gidip saçımı, başımı düzeltmeye çalıştım. Bozuyorum bi daha tarıyorum.

Saat 14:00 oldu, daha çok var. Bari markete gideyim, ıvır zıvır alayım. Hem yürümüş, hem de şapkamı giymiş olurum. Çıktım, yanlış yola gittiğimi yine telefondan öğrendim. Neyse doğru

yolu buldum. Ohh, ne güzel serin bir yer burası yahu. Bi sandalye bulup burada mı otursam.

Neyse, alacağımı aldım, döndüm yine mekana. Vallahi kimse amaçsız, gayesiz, hedefsiz kalmasın. Ne güzel her gün bir aksiyon oluyordu. İyi yada kötü.

Tamam, akşama yerli imalattan içeceğiz de o zamana kadar zaman geçmedi.

Daha fazla durmayayım buralarda, toparlanayım da yola çıkayım. Merkezde dolaşırım. Arkadaş, sokaklarda insan da yok. Yolda gelirken zaten bütün 07 plakalılar kuzeye doğru kaçıyorlardı.

Aha ! dedim, koca şehir bana kaldı. Hani kuzey komşumuz da olmasa, hayalet şehirde yaşıyor zannedebilirsiniz kendinizi. Verdikleri konuma doğru ilerliyorum.

İçeri girdim, kimseyi göremedim.

“Nerde bizim biraderler?” diye sordum.

“Arkadalar abi!” dedi garson.

Ohoo, herifler oturmuşlar başlamışlar. Bi edep, adap var kardeşlerim. Ben sizleri görmek için dünya kadar yol yürüyeyim. Yemeğe benden önce oturup lüp, lüp yiyin.

Ondan sonra da bana yalandan,

“Oooo, hoş gelmişsiniz yapıyorsunuzuz”

“Hadi, beklemeyin, doldurun şuna da, aradaki farkı kapatayım”

Ben her okulda çift dikiş gittiğim için, her sınıftan arkadaşım var. Herkes bilir birbirini. Bardağa rakıyı koyan, bi parmak koymuş,

”Tamam mı?” diyor.

“Oolum, koysana lan! Domuz sıkısı yap!” dedim.

Rakı içtiğimizi anlayalım yani.

Bir de bizim çocuğumuz var. 30 sene sonra ilk gördüğüm kardeşim. Benimle yarış yapmaya kalkıyor. Benimle yarış olmayacağını bilmiyor, nerden bilsin.

Ben çocukken evdeki gaz ocağının yedek pirinç kafasını tavandan alıp da hurdacıya satıp, onun parasıyla da şarap almıştım. Tabii, bunun geri ödemesini, anacım da sopayla vermişti.

Arkadaş, zaten kilon yeteri kadar var, bırak da misafir yesin değil mi?

Tabii, onlar devamlı olarak mekanın müdavimi olduklarından, garson her şeyi getirip, bizim çocuğun önüne koyuyor.

“Yemezler” dedim sonunda. Kalktım, önünden çektim aldım tabağı. Ulan her seferinde tabakların yağını sıyırmak kalıyor bana be.

Yetti valla.

Fotoğraflar çekildi, güzel sohbetler, eski anılar anlatıldı.

Güzel bir akşam oldu.

Müdürümün rakısı da çok güzelmiş. İlk fırsatta tarifini almalı.

Yahu sıcak havada bu kadar içmemeliydim ben de yaa...

Kalktık, daha fazla ayılmadan Antalya sokaklarının gece halini de görmeliydim.

Görecem de neyi görecem. Herkes suda. Eline havlusunu alan denize doğru gidiyor. Antalya’da denize girmenin saati yok.

Caretta caretta gibi, bi gidiyorlar, bi dönüyorlar.

Müdürüm de bana laf atıyor,
“Seni biz şu köşede bırakalım da, doğru gidersin sen. Bulursun değil mi” diyor.
“Yürürüm lan! Vallahi yürürüm. Adam gibi beni nereden aldıysanız oraya bırakın” dedim.
Yok, ne de güzel olmuşum, sağdan, soldan esterabim yürüyorum.
Keyfim yerinde. Keyfimin kahyası da iyi. Ortamı bozmayın bari. Ağız tadıyla sarhoş kalayım birazcık.
Kapı önüne geldiğimizde kapıyı kendi kendime açabildim.
“Hadi iyi akşamlar, teşekkürler müdürüm” dedim, onları gönderdim. Benimle yarışa kalkan arkadaş ne yaptı acaba? İnşallah sopa yememiştir.
Alkollu olduğumu kimse anlamadan çadırın içine kaçtım.
Mehmet’e de görünmedim.

08 Temmuz 2018

Bu sabah güneş daha güzel göründü be!
Akşam otobüsüne biletimi aldım. Çok işim var bugün.
İyice dağılmışım.. Eşyaları ayrı, ayrı sınıflandırıp toplayacağım,
kalan yiyecekleri de Mehmet'e bırakacağım.
Utanmadan bir de eve mi götüreyim.
Sağ olsun, çadıra, eşyalara, bana göz kulak oldu.
Bu sabah değişiklik olsun diye omlet yaptık. Bandıra, bandıra
götürdük valla. Ekmek de sıcacık olunca yaladık, yuttuk.
İnsanın karnı doyunca ne de güzel afiyet oluyormuş.
Önce çadırın içini, dışarıya çıkardım. Çantalara yerleştirip
büyük çuvala koydum. Çadırın içini iyice boşalttıktan sonra,
söküp katladım.
Ortada bir şey kalmadı. Arkadaş bu sefer de vakit geçmiyor ya.
Ben diyorum bizimkilere,
“Yahu erken gelin de gidelim”
Bana,
“Tamam, tamam” diyorlar. Sonra da imam gibi bildiklerini
okuyorlar. Bu işin yolu var, trafiği var, lastik patlaması var.
Arkadaşın arabasından başka hiçbir araba da almaz ki benim
arabayı.
Ellerimi kışımın üstünde buluşturdum, dolanıyorum ortalıkta.
Mehmet,
“Otursana abi!” diyor. Benim bir şey duyduğum yok.
Hadi kardeşim ya, gelin bee...
Otobüs saat 22:00'da, ben 18:30'da hazırım.
Tabii, onlara göre hava hoş. Evleri burada. Beni bırakıp hemen
dönecekler, ben sabaha kadar yola devam edicem.
Eh, telefon zırr etti, baktım bizim dalgıç arıyor, “Saat 21:00'da
oradayız” diyor. Erken gelin dememin faydası yok, bizim bebek
yüzlü arkadaşla öyle kararlaştırmışlar.
Mecburum, onlar ne derse onu yapacağım. Ne zaman gelirlerse
o zaman gideceğim.
Neyse, telefon geldi,
“Hazır mısın?” diye.
Hazır olmaz mıyım! Sabahın köründen beri bekliyorum.

Neyse, yat kulübünün yöneticisiyle, Mehmet’le vedalaştım. Arabamı yol kenarına çektim. Bebek yüzlü kardeşim de geldi. Benim arabayı yerleştirdik hep beraber.

Otogar yoluna çıktık. Nasıl trafik var ? Yollar kalabalık gıdım, gıdım gidiyoruz. Ben bi saate bakıyorum, içimden de kızıyorum bunlara. Arada sesli söyleniyorum, “Bak bırakırız burada, ne halin varsa görürsün” diye tehdit de ediyorlar.

“Tamam lan, tamam. Bişey demedim” diye olayı tatlıya bağlamaya çalışıyorum.

Eh! Bunlar alışmışlar sosyete mahallesinde oturmaya, oranın yollarını biliyorlar sadece. Oranın dışına çıktıklarında, kayboluyorlar. Oradan buradan derken şükür bulduk otogar yolunu. Dalgıç kardeşim de indi benimle, girişte çantaların içini gösteren röntgen cihazına geldik. Benim ne o arabayı indirmem, ne dağıtmam, ne de tekrar toplamam mümkün değil.

Güvenlikçilere, benim yürüyüşçü olduğumu, şimdi eve döndüğümü söyledim, o şekilde kimlik kartımızı da gösterip otogarın içine girdik. Son 15 dakikaya geldik.

Bileti almaya gittiğimde, otobüste verileceğini söylediler. Hemen fırsattan istifade, yolda sıkışmayayım diye tuvalete gittim.

Bizim otobüs gelmiş, beni bekliyor.

Şoför yardımcısı, arabayı alamam falan dedi.

Arkadaş, nasıl alamazsın. Naparım lan ben?

Yok para istiyorsan açıkça söyle. Ben anlamam ki o tür konuşmalardan.

Bak, Korkuteli’nden gelirken, yolcu başına 10 tl, ben verdim 20 tl. Neden? Benim araba da bir adamlık yer tutuyor, o yüzden. Koltuklara oturamasa da!

Benim, dalgıç arkadaşım girdi devreye,

“O adam, yürüyerek geldi, sizin şimdi gideceğiniz yerden”

Muavin şaşırdı,

“Vay abim benim, seni bırakır mıyız buralarda” dedi.

Gel bi de fotoğraf çektirelim seninle deyip, beraberce poz verdik.

Arkadaşımla olan veda fotoğraflarımızı muavin çekti.

Daha sonra arkadaşşımla da vedalaşıp arabaya girdim. 13 numaraya güzelce yerleştım.

Acısıyla, tatlıısıyla kendi başıma gerçekleştirebildiğim bu faaliyet nedeniyle mutluydum elbette. Kendime göre çıkarabileceğim bir sürü ders vardı.

Yola çıktık, gözüm camdan dışarıda. Gelsem acaba nereden, nasıl gelecektim. Merak bu ya!

Bu arada, Afyon'a gelmeden önce, Jandarma tarafından kimlikler toplandı. Sorgulama yapılacak. Kimliğimi verdim, "Sivil kimlik yok mu ?" diyor.

Üstündeki T.C. numarasına bakmıyor. Arabadan indim, sıkıştım, karanlık her taraf. Gideyim de şu karanlıkta hacetimi gidereyim dedim.

"İnemezsin !" dediler.

" Olduğum yere işerim valla!" dedim.

"Dur bi sorayım" dedi.

İçerdeki çavuş eliyle gösterdi, "Şuraya yapabilir" diye.

Dışardaki, "Şuraya yapabilirsin!" dedi.

Ben gidiyorum, karanlıkta çalıların arasına.

Diğeri de benimle geliyor.

Ulan bi dur, ya altıma kaçtıracan, ya da otobüsü...

Nedir bu yaa...

Ohh, ferahlayıp otobüse bindim. Mola yerine kadar idare edebilirdim.

Sabah hava aydınlandığında memleket kokuları gelmeye başladı. Yaklaşık 40 dakika sonra yürüyüşe başladığım yere varmışım.

Zaman ne kadar da hızlı akmış.

Sanki hiç başlamamış gibiyim.

Evim, evim güzel evim.

Teşekkürler, bana yola çıkmadan önce ve çıktıktan sonra her türlü desteği veren dost ve arkadaşlarıma.

